

Барбара Картланд

Мисия в Монте Карло

РЕКОРД
НА
ГИНЕС

БАРБАРА КАРТЛАНД МИСИЯ В МОНТЕ КАРЛО

Превод: Владимир Германов

chitanka.info

Вълнуваща романтична история за това как Крейг Вандервелт, красив, богат американец е въвличен в опасна интрига в Монте Карло и се влюбва в очарователна руска графиня.

БЕЛЕЖКИ НА АВТОРА

През последните години на миналия век Монте Карло е най-изисканото място в цяла Европа. Списъкът на гостите на това малко княжество от онова време е нещо средно между Алманаха Гота и Дебрет.

Въпреки това разделението между обществените прослойки е непреодолимо. По време на медения си месец, след брака си с Деветия дук на Марлборо, дукесата, по баща Консуело Вандербилт, насочила вниманието му към елегантността и красотата на някои от жените в казиното.

За нейна изненада, съпругът ѝ забранил да говори за тях и да споменава имената на придружаващите ги мъже, независимо че предната вечер били в една и съща компания.

След време ѝ станало ясно, че тези жени са сред водещите куртизанки на Европа.

Сред другите гости били екстравагантният княз Серж от Русия, княз Николай, Ага Хан, принцът на Дания и, естествено, принцът на Уелс.

За Монте Карло са писани безбройно много пиеси, романи и трилъри. На земята няма друго място, чието име да се свързва до такава степен с крале, принцеси, князе, мошеници, кокотки, кокаин, афери и самоубийства.

ПЪРВА ГЛАВА

1900

Екипажът спря пред сградата на Форин Офис. От него слезе висок мъж и влезе през високата врата с колони.

Още с появата му, преди служителят на входа да успее да отвори уста, един млад човек с фрак излезе бързо напред.

— Мистър Вандервелт?

Новодошлият кимна.

— Държавният секретар на външните работи ви очаква, сър.

— Благодаря — отговори Крейг Вандервелт.

Преминаха през високите, доста мрачни коридори и придружителят му го въведе в обширен, внушителен кабинет.

Зад бюрото до прозореца, който гледаше към малката градина в задния двор, седеше маркиз Лансдаун.

Той изглеждаше много добре, беше започнал леко да посивява. Изправи се, щом чу името на посетителя си и протегна ръка.

— Едва вчера научих, че сте в Лондон, Крейг — каза маркизът. — Радвам се да ви видя.

— Как сте, милорд? — отвърна Крейг. — Отбих се на път за Монте Карло.

Говореше сякаш искаше да се оправдае за краткия си престой в Англия.

Държавният секретар сякаш долови това и каза:

— Седнете. Имам да ви казвам много неща.

Крейг Вандервелт се засмя:

— Точно от това се боях.

Все пак той седна в удобния фотьойл, кръстоса крака и се отпусна непринудено.

Маркизът се настани срещу него и си помисли, подобно на толкова много жени преди това, че едва ли някъде по света може да се намери по-хубав и привлекателен млад мъж.

И това не беше изненадващо. Бащата на Крейг Вандервелт беше от Тексас и с упоритост и ум беше успял да превърне нещастieto на семейството си в едно от най-големите богатства на Америка.

Майка му, дъщеря на дука на Нюкасъл, беше една от най-красивите жени сред своето поколение. Ето защо не беше чудно, че синът ѝ не само има привлекателна външност и огромен чар, но и умът му, макар че малко хора си даваха сметка за това, бе не по-лош от този на баща му.

Тъй като нямаше намерение да увеличава богатствата, натрупани от баща му, Крейг Вандервелт се беше превърнал в „плейбой“.

Пътуваше много, не само в големите столици на света, които привличаха младите мъже, но и по неизвестните, непопулярни кътчета на света, където човек трябваше да доказва мъжеството си и не можеше да разчита изцяло на чековата си книжка.

— Преди няколко дни си мислех за вас — каза маркизът. — И тогава, сякаш Бог чу молбата ми, и аз научих, че сте в Лондон. Чудех се как да се свържа с вас.

— Отседнах при братовчед си в Парк Лейн.

— Да, научих. Но преди да го разбера, прекарах няколко неспокойни часа.

— Карате ме да се чувствам като лисица, която се мъчи да се скрие, милорд — възпротиви се Крейг. — Казах ви, тръгнал съм за Монте Карло.

— Не съм изненадан — каза маркизът с усмивка. — Чух, че сезонът там сега е по-блестящ от всякога и че красавиците на света, окичени с искрящи бижута и щраусови пера, са главозамайващи.

Крейг се засмя.

— В гласа ви долавям нотка на завист, милорд. Защо не дойдете с мен до Монте Карло?

— Би било огромно удоволствие за мен — отвърна маркизът. — За нещастие обаче в момента се налага да остана тук. Все пак не се съмнявам, че край зелените маси ще срещнете Уелския принц, а и други кралски особи.

Крейг се усмихна сякаш ни най-малко не се съмняваше в думите му, а маркизът продължи:

— Дори и да не отивахте в Монте Карло, щях да ви помоля да отидете именно там и да изоставите всякакви други планове.

Последва тишина. След това Крейг попита с променен глас:

— Говорите сякаш става дума за нещо неотложно.

— Наистина. Не търпи отлагане — каза маркизът тихо. — И мисля, че само вие можете да ми помогнете.

Крейг не отговори.

Знаеше, че маркизът не би говорил така, освен ако не ставаше дума за нещо от голямо външнополитическо значение.

Всъщност маркизът, още преди да стане Държавен секретар на външните работи, беше използвал помощта на Крейг в дела, които, ако бяха станали известни, биха изумили хората, смятащи американския милионер за непоправим търсач на удоволствия.

Маркизът беше доловил, че Крейг започва да се отегчава от начина си на живот и става все по-циничен по отношение на успеха си сред жените, които се трупаха около него като пчели около медена пита.

Поради това реши да го натовари с малка, но важна мисия, свързана с немските амбиции за върховенство в Европа.

Крейг се беше справил блестящо, за което получи благодарности не само от министър-председателя, но и лично от кралицата.

След това маркизът беше ползвал услугите на Крейг многократно.

Поради секретната същност на дейността си и поради факта, че тя се различаваше твърде много от всичко познато, Крейг беше заинтригуван и доволен да се занимава с това, въпреки че понякога да не беше безопасно.

На два пъти се беше отървал на косъм от куршуми, а веднъж само добрият рефлекс му помогна да избегне острието на ножа.

Вълнението и възбудата от това, което смяташе за „хазарт със смъртта“, бяха станали част от живота му и знаеше, че каквото и да иска от него маркизът, той няма да откаже.

Маркизът изглежда не полагаше големи усилия да подбира думите, с които да обясни задачата.

Сякаш си даваше сметка, че Крейг я очаква с нетърпение.

— Простете ми, ако ви се струва, че се колебая — каза той. — Не е защото се мъча да скрия нещо от вас. Просто ми е трудно да обясня, колко малко мога да ви кажа от това, което би трябвало да съм подготвил като сведения, преди да дойдете.

— Най-напред — каза Крейг с учудена усмивка — трябва да ми кажете името на врага.

Това според него беше много важно, защото веднъж докато изпълняваше задача на маркиза, се беше случило да не е наясно кой точно стои срещу него.

Единствено интуицията и шестото му чувство му бяха помогнали да избегне капан, от който нямаше измъкване.

— Проблемът е — отговори маркизът, — че все още не разполагам с факти, които да оправдават убеждението ми, че присъствието ви в Монте Карло сега е крайно наложително. Само подозрения.

— Тогава ми кажете подозренията си — предложи Крейг. — Убеден съм, че подозренията ви ще се потвърдят, милорд. И когато дойде времето, сигурно ще се окаже, че става дума за нещо много по-смъртоносно от обикновен лък и стрела.

Маркизът се засмя на шегата, но без радост.

— Крейг, бедата е в това, че съм силно обезпокоен, защото не знам в какво ви въвличам. Сега-засега нашите агенти в Монте Карло не са научили нищо съществено, а и да си призная, те нямат възможност да се движат в кръговете, в които ми се струва, че би трябвало.

— Поне това не би било проблем — отбеляза Крейг сухо.

Никой не знаеше по-добре от него, че заради богатството му, навсякъде беше добре дошъл.

И все пак, на двадесет и деветгодишна възраст за него беше жалко, че винаги трябва да се чуди, дали, когато крале и кралици му стискаха ръката, го правят заради него самия или заради неизчерпаемата му банкова сметка.

Маркизът сякаш се досети какво мисли и каза:

— Крейг, познават ви навсякъде. Това, според мен е голямото ви преимущество — той понижи глас инстинктивно и продължи: — Надявам се и вярвам, че никой извън тази стая не знае, че връзката ми с вас не е само роднинска. И всички смятат, че пътувате толкова много единствено, за да търсите удоволствия.

— Предполагам, че е така, милорд — отвърна Крейг. — Ако не беше така, в миналото едва ли бих се измъкнал толкова лесно от някои положения.

Маркизът се намръщи.

— Крейг, може би греша като искам толкова много от вас, но едва ли има нужда да казвам колко полезен сте ни бил досега и колко сме благодарни за помощта ви. Никой друг — продължи той тихо, — абсолютно никой друг не би могъл да ни осигури информацията, която ни осигурихте вие. Без нея щяхме да се окажем въввлечени в обстоятелства, които биха могли да имат много тежки последствия за световния мир.

— Благодаря — отговори Крейг тихо. — Сега ще ми кажете ли точно за какво става дума този път?

— Ще ми се и аз самият да знаех. Но ще ви кажа в общи линии.

Маркизът започна да обяснява, а Крейг наостри слух.

— Както би трябвало да ви е известно, нашите позиции в Индия са заплашени от амбициите на Русия в Централна Азия.

Крейг кимна и маркизът продължи.

— Тъй като Русия разпростира суверенитета си към Афганистан, ние преместваме границите на Индия на запад и северозапад.

Крейг знаеше това толкова добре, че сметна за излишно дори да кимне в знак на съгласие.

— Тибет, някогашно владение на Китай, все още е независима страна и не се отнася враждебно към чужденците, но въпреки това се тревожим.

Крейг се наведе напред.

— Защо?

Маркизът заговори още по-тихо, сякаш се боеше, че някой може да подслушва:

— Получихме шифровано писмо от вицекраля. Според него Русия и Китай са сключили таен договор, съгласно който Русия получава специални права в Тибет.

— Това ми се струва невъзможно.

— Съгласен съм — отговори маркизът, — но лорд Кързън е убеден, че Русия изпраща оръжие в Тибет и подозира, че съвсем скоро на индийско-тибетската граница ще има инциденти, подклаждани от Русия.

Маркизът замълча и след малко Крейг попита:

— Мислех, че искате да замина за Монте Карло.

— Точно така — съгласи се маркизът. — Научих, че там е пристигнал Рандъл Сеър. Без ние да знаем това.

Крейг го погледна с изненада.

— Рандъл Сеър? Не мога да повярвам! Мислех, че никога няма да се прибере в Европа. Когато го видях за последен път в Индия, ми каза, че смята да прекара остатъка от живота си в Тибет.

— Последния път ми казахте това — отговори маркизът. — Очевидно е променил решението си и тъй като е пристигнал в Монте Карло, без да се свърже по какъвто и да било начин с нас, не мога да не мисля, че се крие, защото знае нещо важно.

— Но защо в Монте Карло? — попита Крейг. — Защо не се е върнал направо в Англия?

— Не зная това — отговори маркизът. — Наистина е странно, че се е отбил там. И през ум не ми е минавало, че Сеър може да е пристрастен към хазарта.

— Не, това е невероятно — съгласи се Крейг. Той се облегна назад и челото му се сбърчи.

— Единственото, което ми идва наум е — каза той след малко, — че поради някаква причина е слязъл от кораба във Вилафранка и след това е продължил към Монте Карло.

— Не знам какво е направил — каза маркизът — и именно затова ви моля да заминете за Монте Карло колкото се може по-бързо. Трябва да откриете Рандъл Сеър на всяка цена.

— Искате да кажете, че вашите хора не са се свързали с него?

— Не са. Видели са го на улицата и са го изпуснали, преди да успеят да установят контакт с него.

— Струва ми се невероятно — каза Крейг. — И много непрофесионално от тяхна страна.

— Не бива да съдите хората ни много строго — възрази маркизът. — Те са инструктирани никога да не се приближават до човек от ранга на Рандъл Сеър, без да са сигурни, че не ги наблюдават, и без да имат съгласието му.

— Това мога да разбера — отговори Крейг. — Но, ако, както предполагате, той притежава такава важна информация, напълно възможно е да се крие, докато се отърве от преследвачите си.

— Тази мисъл мина през ума ми — отговори маркизът. — Това може да обясни и защо е слязъл от кораба.

Той замълча замислено и добави:

— Морето е много удобен начин да се отървеш от нежелани особи.

— Съгласен съм — каза Крейг, — но не мога да повярвам, че Рандъл Сеър е още в Монте Карло. Видели са го преди три седмици, нали?

— Казах, че е пристигнал преди три седмици — поправи го маркизът. — Видели са го седмица по-късно. Тогава един от агентите ни се върна тук, за да ми съобщи за това, а други двама са останали, за да продължат „преследването“, така да се каже. Може би вече са го открили, но ако не са, моля се на Бога вие да се справите с това.

В гласа на Крейг се появи доста голяма доза цинизъм:

— Боя се, че сте прекален оптимист. Познавам Сеър и знам, че местата, които би избрал, за да се скрие, не са тези, които е нормално да посещавам, докато съм в Монте Карло.

— Знам това — отговори маркизът — и то ме кара да премина към втората част от мисията ви.

— И тя е?

— Този, който се върна, за да ми съобщи за Сеър, каза, че е обезпокоен заради лорд Нисдън.

— Виждал ли съм го? — попита Крейг.

— Не мисля, че сте се срещали. Той е сравнително нов във Форин Офис и реших, че би било голяма грешка да научи, че ние двамата сме нещо повече от далечни роднини.

— Разбира се — съгласи се Крейг.

— Той е доста приятен човек, около десет години по-възрастен от вас и за да достигне до положението, което заема сега, е работил известно време в дипломатическите служби. Предшественикът ми го харесваше много и затова го назначи тук на постоянна длъжност, преди още да е прослужил необходимото време в посолствата.

— Разбирам.

— Нисдън е ерген и не е нужно да казвам, че е имал множество приключения с най-различни красавици.

Маркизът замълча за момент и тъй като Крейг не попита нищо, продължи:

— Доколкото съм осведомен, сега в живота му се е появила нова жена и тя може да се окаже опасна.

— Коя е тя? — поинтересува се Крейг.

— Името ѝ — отвърна маркизът — е графиня Алоя Владимир.

— Рускиня, предполагам?

— Така изглежда, макар че никой от руснаците, пред които съм споменавал това име, не е чувал за нея.

— Доколкото знам — каза Крейг, — в Русия има повече от два милиона графове и графини. Невъзможно е някой да познава всичките!

Маркизът се намръщи.

— Това прави задачата ви още по-трудна.

— Значи няма да търся само Сеър, но и графиня Алоя Владимир?

— Точно така — потвърди маркизът. — Съзнавам, че в интереса на Нисдън към нея може да няма нищо особено, но от друга страна, руските шпиони са много хитри и са твърдо решени да научат много неща, които не бихме желали да узнаят. Особено за Тибет.

— Мислите ли, че между Сеър и графинята има някаква връзка?

— Не ми е известно да има такава, но все пак вие ще трябва да разберете това със сигурност — отвърна маркизът. — Мисля, че не би трябвало да ви представям на Нисдън официално. Това би направило впечатление.

— Мисля, че няма да представлява никакъв проблем и сам да се запозная с него — отговори Крейг.

— В Монте Карло той има много приятели, които съм сигурен, че са и ваши. Молбата ми е, ако разберете, че Нисдън проявява каквато и да било недискретност, да се намесите и да го спрете.

Крейг вдигна вежди. Очите му заблестяха и той попита с иронично извити устни:

— Наистина ли смятате, че трябва да...

— Просто подчертавам — каза маркизът, — че ако една жена има избор, тя със сигурност би предпочела младия американски милионер пред скучноватия, не много богат английски благородник.

Крейг се засмя.

— Този път, милорд, наистина ме поставяте в мелодраматична ситуация, която повече подхожда за някой театър, отколкото за казиното в Монте Карло.

— Не съм много сигурен в това — отговори маркизът. — И да си призная, Крейг, чувствам се много разтревожен.

— Защо?

— Преди два дни научих, че един от моите подчинени от криворазбрано усърдие е информирал лорд Нисдън за интересите ни в Тибет и му е съобщил, че имаме тайни агенти, които ни държат в течение относно руските намерения в тази далечна и слабо позната страна. Струва ми се, че това не е нищо повече от една най-обикновена любовна история, но ако руснаците следят Рандъл Сеър и ако Нисдън случайно изпусне пред тази прелестна тяхна сънародничка нещо от информацията, с която разполагаме, последствията биха могли да бъдат ужасни. Може да провали цялата ни дългогодишна работа в района и може да изложи на изключително голяма опасност живота на немалко хора.

— Ясно — отговори Крейг със светнал поглед. — И разбира се, за мен ще бъде удоволствие да се запозная с тази графиня.

— Казват, че е много красива — усмихна се леко маркизът.

— Това поне ще направи задачата ми по-приятна. Има ли още нещо?

Маркизът се изправи.

— Тук са написани имената на нашите хора в Монте Карло, но както знаете, би било много неразумно да се опитвате да се свържете с тях. Освен, разбира се, ако не е много наложително. Те не трябва да знаят, че имате някаква връзка с нас. Надявам се никой в Монте Карло да не знае за това.

— Предпочитам да е така — каза Крейг. — Ако мразя нещо, то е да работя с други хора.

— Знам и може би тъкмо затова се справяте толкова добре. Но все пак, бъдете внимателен.

Крейг пое листа от маркиза и повдигна вежди.

— Не помня друг път да сте ми казвали това.

— Този път го казвам. Приемам руската заплаха много, много сериозно. Убеден съм, че те няма да се спрат пред нищо, за да постигнат целите си.

— Имате предвид Индия.

— Да. Вече ни показаха колко безмилостни могат да бъдат в Афганистан. Няма никакво съмнение, че парите, оръжията и насъскването на племената срещу англичаните идват от Санкт Петербург.

— Задачата ми този път наистина е интригуваща и необикновена. Надявам се да се справя.

— Досега винаги сте се справяли — каза маркизът. — Поради положението ви в обществото в този момент просто няма друг, който би могъл да ми помогне по-добре от вас. Ако се наложи да ми съобщите нещо, направете го по обичайния начин. Убеден съм, че шифърът, който използвахме последния път, все още не е разкрит.

— Надявам се да е така.

Крейг прибра листа в джоба си и протегна ръка.

— Благодаря ви — каза той. — Наистина! Точно това ми трябваше сега. Ню Йорк ми беше омръзнал, а в Лондон не ми се ще да остана продължително време.

— Искате да кажете, че в момента сърцето ви е свободно. Точно това се надявах.

Крейг се засмя.

— Дори не съм убеден, че имам сърце — каза той.

— Но мога да кажа, че очите ми намират пейзажа прекалено монотонен и една смяна на ловните полета ще ми се отрази добре.

Маркизът разбра без повече обяснения, че сърцето на Крейг е свободно и че той все още не е открил жената на своя живот.

Също така беше чувал твърде много представителки на нежния пол да наричат Вандервелт жесток, безмилостен и безсърдечен и знаеше, че винаги той се отегчава пръв, а жената, ангажирала вниманието му, най-често оставаше да страда сама и изоставена.

Тъй като любовните приключения на Крейг винаги бяха с омъжени красавици и дума не можеше да става някой ядосан баща да го накара насила да застане пред олтара, макар че понякога се случваше ревниви съпрузи да заплашват, че ще го „повикат навън“, за да си разчистят сметките.

Въпреки всичко той някак си успяваше да избягва откритите скандали, макар и да не можеше да попречи на мълвата за неговите достойнства, която се носеше из всички будоари.

Маркизът стисна ръката на посетителя си и отиде до вратата, изпълнен със съжаление, че не е на неговата възраст, а и за многото пропуснати навремето възможности.

След това си каза, че тези мисли не са подходящи за един почтен семеен човек.

Но беше сигурен, че по света има много мъже като него, които завиждаха на Крейг не само заради милионите му.

Вратата на кабинета се отвори и Крейг, който си даваше сметка колко е важно да не се разбере истинската цел на посещенията му, каза силно, така че гласът му да се чуе по коридора:

— Е, довиждане, милорд. Предайте много поздравии на роднините ми и им кажете колко съжалявам, че този път няма да мога да ги видя. Може би ще се отбия пак на връщане за Ню Йорк.

— Да, разбира се — отговори маркизът. — Приятно прекарване в Монте Карло. Желая ви успех на игралните маси.

— Съмнявам се в това. Но все пак, освен с картите, човек може да се забавлява и с други неща.

Намекът беше съвсем ясен и тези, които бяха достатъчно близо, за да чуят, не можаха да сдържат усмивките си.

След това Крейг тръгна енергично надолу по коридора, към улицата, където го чакаше екипажът.

На следващия ден Крейг Вандервелт отпътува за Дувър от гара Виктория.

Придружаваха го един куриер, двама прислужници и секретарят му — за тях беше запазен цял вагон.

На кораба през Ламанша за него и антуража му бяха запазени две каюти, а след това в средиземноморския експрес отново разполагаха с вагон.

Както обикновено секретарят му го снабдяваше с всички новоизлезли вестници, а освен това имаше на разположение и кошница с любимите му напитки и блюда, приготвени от готвача на братовчед му.

Крейг се замисли за това, което му каза маркизът, и реши, че го чакат интригуващи и интересни преживявания.

От последния път, когато беше изпълнявал задача по молба на маркиза, бе минала близо година и макар и да си даваше сметка, че би било голяма грешка да се впусне в подобна дейност прекалено рано и че е добре в съответните кръгове първо да забравят за съществуването му, еднообразието беше започнало да го измъчва.

Отношението му към обществото, което го приветстваше еднакво сърдечно както в Лондон, така и в Париж и Ню Йорк, ставаше все по-цинично и по-цинично.

Знаеше, че има достъп до висшето общество във всяка столица на света заради капиталите на баща си, а космополитното му възпитание беше причина винаги да го посрещат с отворени обятия.

Дори и най-високомерните френски аристократи му предлагаха гостоприемството си. Би могло да се твърди, че това е така поради факта, че праядо му е бил дук, но дори и това да беше причината, французите скоро научаваха, че чарът му, почти перфектното му познаване на езика им и умението, с което упражняваше любимите им спортове, го правеха истински приятел.

Канеха го не само на балове и приеми в Париж, на които по правило присъстваха само французи, но и на лов, на излети с яhti и на много други развлечения, до които младите френски аристократи рядко допускаха чужденци.

Що се отнася до жените, французойките не се отличаваха особено от англичанките и американките. Беше достатъчно да зърнат Крейг, за да тръгнат след него, сякаш беше някакъв вълшебен свирач, след чиято музика щеш-не щеш трябва да вървиш.

Понякога си казваше, че това се дължи преди всичко на златните монети, но би бил прекалено глупав, ако не си дадеше сметка, че също така го намираха очарователен като мъж и удивителен като любовник.

— Je t'adore^[1]! — повтаряха французойките в ухото му и той беше свикнал да чува тези думи на почти всички езици от Северния до Южния полюс.

Но това бяха думи, които сам Крейг никога не беше казвал на жена.

Не можеше да си спомни кога за първи път се беше зарекъл да не казва думите, за които всяка жена копнее, докато не е сигурен, че ги казва не само с устни, но и със сърце или, може би защото не беше сигурен, че има сърце — с душа.

Именно майка му — тя беше толкова красива и той я обичаше повече от всичко на света — беше събудила у него идеалите на рицарството и убеждението, че любовта между един мъж и една жена, когато е истинска, е нещо свято.

Лейди Елизабет, най-голямата дъщеря на дука на Нюкасъл, се бе влюбила в баща му, Корнелиус Вандервелт, когато той се беше появил в Англия — млад, амбициозен, симпатичен и агресивен американец, изпълнен с решителност да стане милионер.

За европейските разбирания той вече беше доста богат, но според него самия се намираще едва в началото на стълбата, по която имаше намерение да се изкачи, без някой да е в състояние да го спре.

Беше срещнал лейди Елизабет на някакъв прием и също се бе влюбил в нея до полуда.

Решителен и амбициозен, както във всичко останало, той я беше убедил да се омъжи за него.

Това не беше лесно, защото баща ѝ, дукът, се беше противопоставил на този брак с всички сили, но любовта на Елизабет също не беше нещо, което можеше да се пренебрегне.

Бракът им беше щастлив до самата смърт на Елизабет, когато Крейг беше едва шестнадесетгодишен.

Но тя беше успяла да възпита у него преклонение към нейните идеали, да му вдъхне собствения си стремеж към съвършенство и той знаеше, че никога няма да се влюби, докато не срещне жена също толкова красива, мила и с благороден характер, колкото майка му.

Именно тази негова сдържаност влудяваше жените, защото не можеха да достигнат висотата, която той очакваше.

Беше достатъчно да го срещнат, за да се влюбят в него и да се хвърлят в краката му.

И Крейг не би бил човек, ако се откажеше от благоволенията, които непрекъснато му оказваха, още откакто бе възмъжал.

В същото време той ставаше все по-придирчив и по-придирчив и вече бе свикнал да го питат:

— Какво ти е, Крейг? В какво те разочаровах? Какво повече очакваш да ти дам?

Беше му невъзможно да обясни, да изкаже с думи разочарованието си.

Понякога, когато някое удивително красиво създание протегнеше ръце към него и го погледнеше със светнали очи, му се струваше, че е намерил тази, която търси.

Но винаги следваха разочарованието и отрезвяването, и той продължаваше нататък. Струваше му се, че мечтата му е някъде съвсем

близо, но никога не можеше да я достигне.

Разбира се, Крейг не си даваше съвсем ясно сметка за тези неща, но понякога му се струваше, че животът му е нещо като пътуване към някакво свято място, където трябваше да отиде на поклонение, но му се струваше, че няма да стигне до него до самата си смърт.

По пътя към Монте Карло не мислеше толкова за графиня Алоя Владимир, колкото за Рандъл Сеър.

Никой не знаеше по-добре от него колко важни за британското правителство са проучванията на Сеър в Тибет.

Син на изследовател, специалист по страните на Изтока, Сеър беше отраснал в Непал и Индия, беше завършил училище в Англия и след това Оксфордския университет.

Беше завършил с отличие и се беше върнал в земите, където бе прекарал детството си и които, обичаше, за да стане незаменим за англичаните в това, което наричаха „Голямата игра“.

В цяла Индия действаше тайна шпионска организация, в която участваха обучени, свикнали да работят при тежки условия хора, които разчитаха на собствените си сили и бяха готови да защитават целостта на Индия и мира в целия източен свят.

„Голямата игра“ имаше мрежа в цялата страна и в нея участваха не само европейци, но и индийци.

В един сейф се пазеше папка с личните номера на много тайни агенти, които често осуетяваха плановете на руснаците и другите врагове на страната точно когато те най-малко очакваха.

Рандъл Сеър се беше превърнал в анонимен номер от „Голямата игра“ и за тези, които познаваха тайните на организацията, той беше един от най-важните хора в нея благодарение на ума и познанията си.

За Крейг беше странно, че Сеър се е върнал от Тибет, без никой във Форин Офис да научи това и че е останал в Монте Карло, без да се свърже с никой от агентите там, които би трябвало да познава.

Започна да подозира, че, както беше споменал маркизът, има много сериозни причини да се крие и че може би животът му е в опасност.

Крейг не само се възхищаваше от Сеър, но го харесваше и като човек, и затова се надяваше да го открие колкото се може по-бързо.

Не подценяваше опасността на положението и ясно си даваше сметка, че ако сгреша, би могъл да изложи на риск не само живота на

Сеър, но и своя собствен живот.

Едва след като мисли дълго време за човека, който познаваше Тибет повече от всеки друг, и чиито тайни биха били безценни за руснаците, ако попаднеш в ръцете им, Крейг си спомни и за другата част от мисията си — графиня Алоя Владимир.

Опасенията на маркиза му се струваха основателни — тя не би преследвала лорд Нисдън, ако нямаше сериозни причини за това. От друга страна, Крейг не можеше да повярва, че лордът може да е толкова глупав, че да не разбира колко внимателен трябва да е човек в неговото положение, когато подбира компанията си.

„Руснаците! Вечно руснаците!“ — мислеше Крейг и в същото време не можеше да забрави, че в Монте Карло сред тях имаше и някои приятели.

За князете, които бяха невероятно богати и повечето от тях симпатични, Монте Карло се бе превърнал в нещо като убежище, където отиваха, когато ги обземеше отегчението от разкоша в собствената им страна и когато искаха да избягат за известно време от все по-големите проблеми в царството.

Веднъж годишно те се струпваха в Монте Карло подобно на мигриращи птици, където си бяха построили великолепни вили, преследваха красавиците, които окичваха с перли и диаманти, и залагаха астрономически суми в казиното за огромна радост на властите.

Едва ли можеше да има по-екстравагантни, по-весели и в същото време по-привлекателни хора от тях.

Крейг очакваше с нетърпение да се срещне отново с великите князе Борис и Михаил, а освен това беше сигурен, че в обкръжението им както винаги ще завари най-привлекателните и екзотични жени, които могат да се срещнат в цяла Европа.

Чудеше се дали графиня Алоя Владимир ще е сред тях, но без да знае точно защо, нещо му подсказваше, че това няма да е така.

Когато рано сутринта влакът изпухтя на гарата в Ница, Крейг се подвоуми дали да не слезе от него, за да потърси яхтата си, която според нареждането му трябваше да тръгне от Марсилия към Монте Карло.

Беше сигурен, че ще успее да стигне до Вилафранка навреме, за да я завари, и че би било по-приятно да стигне до целта си по море вместо с влак.

След това размисли и реши, че няма време за губене — с влака щеше да пристигне само след около час.

Остана във влака и нареди на секретаря си да му донесе всички сутрешни френски вестници, които прегледа, докато пристигнаха на гарата в Монте Карло.

Слезе от вагона и се запъти към откритата карета, която го очакваше, оставяйки прислугата да се погрижи за багажа му.

Тръгна сам и свали шапката си, за да се наслади на морския бриз и утринното слънце след горещината и задухът във влака.

Видя множеството яхти в пристанището — големи и малки, с развените флагове на държавите, от които идваха. Погледът му се плъзна по множеството френски и английски флагове и стигна до две мачти, на които се вееше руският императорски орел.

Реши, че трябва да разбере чии са колкото се може по-скоро.

Когато, конете започнаха да се изкачват по възвишението към златния купол на казиното, Крейг отново се извърна назад — сякаш руските яхти привличаха погледа му като магнит, сякаш те криеха загадката, която трябваше да разреши.

Крейг беше ерген и предпочиташе да не наема голяма вила, което лесно би могъл да направи, а да отсяда в Хотел дьо Пари и яхтата му да е на негово разположение в пристанището.

Това му осигуряваше възможност да напусне хотела веднага щом му хрумне и ако желаше да остане сам или да се усамоти с някоя прекрасна сирена, да се качи на яхтата и да прекара няколко дни край бреговете на Италия.

В Хотел дьо Пари го посрещнаха почтително и лично управителят го придружи до апартамента му.

Апартаментът беше великолепен — най-добрият в хотела, — но въпреки това Крейг обикновено ангажираше по една-две стаи от двете му страни, защото обичаше тишината и усамотението.

Всекидневната беше пълна с цветя — необичайно за мъж, но той харесваше аромата им и ненавиждаше мъртвешкия вид на хотелските стаи.

В спалнята му също имаше цветя и когато погледна през прозореца, видя, че яхтата му вече навлиза в пристанището.

Яхтата му беше не само красива на външен вид, но беше и обзаведена с всички удобства, които човек можеше да си представи на плавателен съд.

Умът на Крейг Вандервелт никога не мързелуваше и той беше измислил множество приспособления, някои от които вече бяха възприети от други собственици на яхти, а други бяха толкова нови, че още никой не знаеше за тях.

Помисли си със задоволство, че през следващите няколко дни ще може да изпробва някои от тези приспособления, но засега най-важното беше да се ориентира в обстановката и да започне да издирва Рандъл Сеър.

Никой от тези, които го видяха да се шляе на слънце половин час по-късно, не можеше да допусне, че Крейг Вандервелт мисли за нещо друго, освен за удоволствията, на които би се отдал в малкото кралство Монако.

Въпреки че беше рано, много от посетителите вече се разхождаха навън из терасовидната градина зад казиното или се бяха запътили към масите на „Кафе дьо ла Пе“ на отсрещния край на площада, където обикновено седяха клюкарките, пиеха аперитиви и се обсъждаха една друга.

Едва направил няколко крачки, Крейг срещна познати.

— Крейг! Бях сигурна, че ще си тук! — възкликна една дама увита в коприна и окичена с бижута, с които би могъл да се откупи пленен крал.

Габи Делис — най-коментираната и нашумяла парижка актриса, с шапка, покрита с щраусови пера, го целуна и по двете бузи:

— Крейг! Мили мой! Колко се радвам, че те виждам!

Крейг се поклони, целуна нежните ѝ ръце и продължи по пътя си — от група на група, от маса на маса.

Беше сигурен, че навсякъде ще е добре дошъл, че в искрящите очи на жените ще има покана и че отново ще види предизвикателно присвитите им устни.

Най-накрая той седна до Зи Зи де ла Тур — известна с любовта си към клюките, поръча си малък аперитив и попита:

— Кажи ми, Зи Зи, кой е в Монте Карло?

— Ако питаш мен, мили мой, тук си само ти!

Крейг присви устни.

— А какво ще каже великият княз?

Тя сви рамене типично по френски и отговори:

— Ще започне да ревнува, разбира се. Което ще му се отрази добре.

Крейг се засмя:

— Нямам намерение да прекъсвам щастливото време, което Негово височество прекарва с теб.

— Което ще рече — отговори Зи Зи, — че в тигана си пържиш друга риба, както казват англичаните.

Крейг отново се засмя.

Зи Зи беше непредсказуема и въпреки че пламенната връзка, която бяха имали, беше приключила преди пет години, те бяха останали приятели и той никога не би отишъл в Париж, без да ѝ се обади.

Крейг се огледа.

— Виждам много малко нови физиономии. Повечето от останалите намирам доста остарели.

— Колко неучтиво от твоя страна, Крейг! А какви хубави неща говореше някога!

— Това не се отнася за теб — възрази Крейг. — Много добре знаеш, че ти си вечно млада и с всяка изминала година ставаш все по-хубава и по-хубава.

— Така е по-добре — съгласи се Зи Зи. — Ще ми се да беше истина. Е, въпреки всичко Борис ме харесва.

— Радвам се. Той е приятен човек и както виждам, подарил ти е някои доста хубави дрънкулки.

Крейг погледна подигравателно голямата огърлица около шията на Зи Зи и камъка на пръстена ѝ, голям почти колкото монета. Тя го погледна предизвикателно изпод дългите си мигли и каза:

— А знаеш ли, кое от бижутата си ценя най-много?

— Нямам представа.

— Малкият Свети Кристофър, който ти ми подари. Винаги го нося в чантата си, повярвай ми. Той ми е талисман. Носи ми щастие в казиното.

— Радвам се — усмихна се Крейг в отговор. — А сега отговори на въпроса ми. Кой е тук и с кого бих могъл да се забавлявам, тъй като ти определено си заета?

— Чакай да помисля... Доколкото разбрах, не би желал да вариш зеленчуците си в една и съща тенджера два пъти, както казват англичаните?

— Разбира се, че не.

Зи Зи сви устни.

— Но тук почти няма нови физиономии!

Тя замълча и след секунда добави:

— Има една, но нямам никаква представа откъде се взе.

— Коя е тя? — попита Крейг с безразличие и продължи да оглежда хората наоколо.

— Казва, че се нарича — отговори Зи Зи — графиня Алоя Владимир, но Борис никога не е чувал за нея.

---

[1] Обожавам те — фр. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Крейг се върна в Хотел дьо Пари и попита на рецепцията дали има някакви писма за него.

Докато администраторът проверяваше, той хвърли един поглед на регистъра, който стоеше отворен на плота пред него.

Беше се научил да чете наопаки доста добре и сред списъка от знаменитости забеляза името, което го интересуваше.

Беше доволен, че е под един покрив с графинята. Когато администраторът се върна с няколко писма, облепени с американски пощенски марки, Крейг каза небрежно:

— Апартаментът ми харесва, но се надявам да не сте настанили на моя етаж шумни хора както преди две години.

— Господин Вандервелт, сигурен съм, че тишината на етажа ще ви удовлетвори.

— Дано сте прав — отговори Крейг с нотка на съмнение в гласа.

Администраторът погледна ключовете зад себе си.

— Един от гостите до вас е дукът на Норфолк, който винаги си ляга рано. До вас е и великият дук на Лихтенщайн.

Крейг кимна одобрително, а администраторът, изпълнен с желание, да му угоди, добави:

— До вас е и графиня Алоя Владимир. Досега не е идвала в Хотел дьо Пари.

— Не мисля, че съм чувал за нея — отговори Крейг с безразличие и се отдалечи.

Беше разбрал това, което го интересуваше и когато след малко келнерът му донесе минерална вода, му зададе същия въпрос. Научи, че апартаментът на графинята е непосредствено до свободната стая, която беше наел до своя.

Това означаваше, че балконът на нейната всекидневна гледа в същата посока — към великолепната панорама на морето, пристанището и двореца, разположен високо на носа.

Крейг вече беше получил покана за обяд и когато слезе долу, завари приятелите си да пият в барчето на ресторанта. Зачуди се дали ще види графинята и дали ще успее да я разпознае.

Познаваше няколко рускини, които бяха удивително красиви. У тях имаше нещо, някаква възвишеност, която напълно отговаряше на романтичните представи, които останалият свят имаше за сънародниците им.

Това можеше и да е истина за аристократите, но никой не знаеше по-добре от Крейг колко жестоки и брутални бяха руските войници в Афганистан и другите страни, намиращи се под техен контрол.

В препълнения ресторант с прясно боядисани стени, тежки полилеи и златни орнаменти имаше много хора, които познаваше и които го поздравиха повече или по-малко усмихнати, но според него нямаше жена, която би могла да е графинята.

Забеляза и лорд Нисдън заедно с двама джентълмени горе-долу на неговата възраст, но при тях нямаше представителка на нежния пол.

Когато приключиха с обяда, Крейг се освободи с известни усилия от приятелите си и под предлог, че иска да се поразходи, излезе от хотела и слезе надолу по хълма към пристанището.

Знаеше, че яхтата му вече е пристигнала, но преди това трябваше да свърши нещо друго. Доста изненадващо той се озова в малката църквичка под железопътния мост, в която посетителите на казиното се отбиваха много рядко.

Църквата Св. Девоте беше построена на дъното на дълбока падина, така че през цветните стъкла на прозорците проникваше малко светлина и вътре беше съвсем тъмно, ако не се броят няколкото свещи, мъждукащи пред една статуя.

Когато Крейг влезе, в църквата имаше само две възрастни жени с шалове на главите, които се молеха коленичили. Той премина тихо по страничния проход и влезе в една кабинка за изповед. От другата страна на решетката седеше свещеник.

Не можеха да се видят един друг, но свещеникът очевидно усети присъствието му, защото каза на латински:

— *In nomine Patris et Filii, et Spiritus Sancti, Amen*^[1].

Крейг коленичи близо до решетката и заговори тихо, така че да не може да го чуе никой, освен свещеника.

— Ти ли си, отче Августин? Аз съм Крейг.

Отецът не отговори веднага, явно беше изненадан.

След това каза:

— Не бях чул, синко, че си пристигнал.

— Пристигнах едва преди няколко часа.

— Радвам се, че отново си при нас.

— Аз също се радвам, отче, но имам нужда от помощта ти.

— Би трябвало да се досетя каква е причината за това неочаквано посещение.

В гласа на свещеника звучеше изненада.

— Търся един човек, отче — каза Крейг. — Имам основания да смятам, че животът му е в опасност.

— И смяташ, че го познавам?

— Няма друг начин да вляза във връзка с него, отче, а в миналото и друг път си ми помагал да спася човешки живот, който е дар Божии.

— Как се казва човекът, когото търсиш?

— Рандъл Сеър.

— И защо мислиш, че го познавам?

— Не е изключено. Баща му, Конрад Сеър, беше голям учен ориенталист. Всички, които се интересуват от Изтока, четат книгите му. Сигурен съм, че трудът му върху будизма се пази в повечето манастирски библиотеки.

Свещеникът възкликна тихо:

— Зная за кого говориш! И търсиш сина му?

— Знам със сигурност, че преди няколко седмици е бил в Монте Карло, но сега се крие от тези, които го преследват.

— Откъде е пристигнал?

Крейг се поколеба за миг. След това реши, че може да се довери на свещеника:

— От Тибет.

Знаеше, че няма нужда да говори повече. Отец Августин беше много интелигентен и както Крейг се беше убедил в миналото — много добре информиран.

След кратка пауза свещеникът каза:

— Ще направя каквото мога.

— Моля те, отче — настоя Крейг. — Ще съм ти много благодарен. Сигурен съм, че се грижиш за много бедни, които имат нужда от средства.

— Не ми благодари, преди да съм свършил работата — каза свещеникът. — Намини утре.

— Ще намина. Все пак благодаря, отче. Искам да ти кажа, че последният човек, на когото помогна, сега живее край Ню Йорк и е много доволен, защото е американски гражданин.

— Благодаря на Бога, че ми помогна да го спася — отговори свещеникът тихо.

Крейг се изправи.

— Довиждане, отче. Трудно ми е да изразя благодарността си с думи.

Свещеникът каза силно:

— *Misereatur vestri omnipotens Deus et dimissis peccatis vestris perducatur vos ad vitam aeternam*^[2].

Крейг излезе от изповедалнята и видя, че отвън чака реда си само една възрастна жена, която дори не вдигна поглед към него.

Крейг знаеше, че трябва да бъде предпазлив, и когато стигна до статуята на Жана д'Арк, запали свещ и пусна шумно няколко монети в кутията пред нея.

След това излезе навън, обзет от чувството, че е прехвърлил част от товара си върху други, по-силни от неговите рамене.

Никой от познатите му не би допуснал, че има приятел католически свещеник, и се надяваше да не са го забелязали да влиза в църквата. Тази вероятност не беше голяма, защото повечето от посетителите на Монте Карло или спяха след изобилния обяд, или ръцете започваха да ги сърбят за картите в изисканата зала „Тоазе“.

Казиното, към което наскоро беше пристроена тази зала, по това време би трябвало да е пълно с местни хора, опиянени от въртенето на рулетките, и Крейг беше доволен, че няма причина да се присъедини към тях.

Стигна до пристанището и намери яхтата си. Беше завързана за кея и трапът беше спуснат.

Качи се и поздрави капитана и помощника му, които видимо бяха доволни, че след зимата, прекарана в пристанището на Марсилия, отново са на път.

— Къде смятате да отидем, мистър Вандервелт? — попита капитанът, който се надяваше да не остане много дълго в пристанището.

— В момента не знам точно — отвърна Крейг, — но може да се наложи да тръгнем съвсем неочаквано. Бъдете готови. Знаете колко нервен ставам, когато се задържа на едно място прекалено дълго.

— Това се надявах да чуя, сър. Гръцките острови по това време на годината са много привлекателни.

— Зная това — съгласи се Крейг и попита делово. — Монтирани ли са всички приспособления, които поръчах?

— Да, сър. Можете да ги видите.

Крейг започна от мостика, видя някои от изобретенията си в действие, след това огледа останалата част от яхтата, видя новите картини, окачени по стените, приспособлението, което трябваше да държи мебелите неподвижни по време на буря, и по-широкото легло, което беше купил за каютата си, защото старото беше тясно и неудобно.

После се качи на палубата и каза:

— Видях, че в пристанището са хвърлили котва две руски яхти. Можете ли да разберете чии са?

— Вече се поинтересувах, сър, но не можах да получа отговор. Видях, че тук е луксозната яхта на дука на Уестминстър, а и мистър Пайърпонт Морган е със своята. Пристигнал е миналата седмица, доколкото разбрах.

Крейг го изслуша и забеляза, че между едната руска яхта и тази на дука на Уестминстър има свободно място. След малко каза:

— Искам да видя дали руските яхти са толкова добри, колкото нашите. Ще излезем в морето и когато се върнем примерно след час, ще пристанем до тях.

— Мисля, че ще може да се уреди, сър — отговори капитанът. — Ще отида да поговоря с коменданта на пристанището.

Капитанът слезе на кея, а Крейг продължи да оглежда лодката си.

Казваше се „Сирена“ и докато я строяха, той беше следил завинтването едва ли не на всеки винт. Би бил недоволен, ако се окажеше, че някоя от другите скъпи яхти в пристанището е по-добра или по-удобна от неговата.

Капитанът скоро се върна и още преди да заговори, Крейг разбра, че молбата му не е удовлетворена.

— Съжалявам, мистър Вандервелт — обясни капитанът, — но руснаците са резервирали и платили онова свободно място.

Крейг повдигна вежди, но не каза нищо, а капитанът продължи:

— Струва ми се странно и доста разточително. Комендантът каза, че всички хубави места на кея вече са заети и че тази сутрин се е наложило да върне няколко яхти и да им предложи да хвърлят котва по-далеч от кея.

Крейг знаеше, че това е доста неприятно, защото всеки път, когато искаш да слезеш на брега, трябва да ползваш лодка с гребла.

— Е — каза той, — трябва да сме благодарни, че сте проявили достатъчно предвидливост да запазите място предварително. А сега ми покажете каква скорост може да развие яхтата с новия двигател.

Два часа по-късно Крейг слезе от яхтата и се запъти по възвишението към казиното.

В Монте Карло той разполагаше с кола, макар че все още не я беше потърсил. Знаеше, че шофьорът му гори от нетърпение да го види и се интересува дали ще участват в тазгодишния конкурс по елегантност — началото му беше поставено преди две години и се ползваше с голяма популярност.

Това наведе Крейг на една мисъл. Тези, които се представяха с колите си, трябваше да имат на разположение и красива дама.

Предната година той беше участвал в конкурса и си спомни, че колите се бяха подредили на терасата под казиното, където журито трябваше да ги оцени.

В три часа следобед се бяха подредили пред трибуната, където се връчваха наградите. След още една обиколка на градината се връчиха и наградите за най-елегантно облечена жена.

Миналата година Крейг беше спечелил Голямата награда. Въпреки че други награди по принцип не се присъждаха, говорителите обявяваха имената не само на спечелилите Голямата награда, но и на тези след тях в класацията, като се споменаваха не само дамите, но и техните шивачи и шапкари.

Това пораждаше остра конкуренция не само между жените, но и между тези, които ги обличаха.

Крейг си спомни с усмивка, как омайната красавица, спечелила наградата заедно с него, му беше обяснила, че до края на годината шивачът ѝ ще ѝ шие безплатно или на половин цена.

Търсеше един човек и беше сигурен, че ще го познае още щом го зърне. Влезе в казиното, премина през обикновените игрални зали и

влезе в „Тоазе“.

Край почти всички маси имаше елегантни и красиви жени, чиито погледи бяха приковани към картите или рулетките, поради което не обръщаха внимание на обикалящите наоколо в търсене на забавления хора.

Най-накрая Крейг видя великия княз Борис, който пушеше пура, и Зи Зи, чието внимание изцяло беше погълнато от залаганията. Тя смяташе числата, върху които поставяше златните монети, дадени ѝ от княза за „щастливи“.

Крейг много добре знаеше колко суеверна е Зи Зи, но това не беше нещо необичайно, защото почти всеки играч носеше със себе си някакъв талисман за късмет.

Той познаваше жени, които носеха в чантите си кожа от отровна змия, орлов нокът, заешко краче и дори парченце въже от бесилка.

Познаваше и мъже, които слагаха в джобовете на вечерните си сака лъжичка сол, за да накарат картите да работят за тях.

Винаги беше считал подобни неща за нелепи, защото единственото, от което според него човек имаше нужда, беше малко интуиция, която да го предупреди за приближаващата опасност.

Но не би казал това на великия княз Борис, който, подобно на повечето свои сънародници смяташе, че жените носят късмет, поради което винаги им угаждаше и за най-малкия каприз.

— Как сте, Крейг? — поздрави го князът весело.

— Радвам се да ви видя, сър — отвърна Крейг. — Забавлявате ли се?

— В момента цари доста голяма скука. И тъкмо затова смятам да устроя увеселение в чест на пристигането ви. Какво ще кажете за утре вечер?

— За мен ще бъде чест — отговори Крейг.

— Ще помоля Зи Зи да покани всички ваши приятели. Но не и враговете, ако изобщо имате такива.

— Надявам се, че не са много.

— Прав сте, Крейг. Вие сте много популярен човек и понеже разбрах, че сте сам, би трябвало да ви намерим някоя хубавица, която да ви задържи тук поне за известно време.

Князът замълча и след малко добави:

— Видях яхтата ви в пристанището. С нея ще можете да се измъкнете, без изобщо да успеем да ви попречим.

Крейг се засмя.

— Имам намерение да остана известно време. Ню Йорк е скучен, а по това време на годината нямам никакво желание да оставам в Лондон.

— Предполагам, че сега там вали.

— Аз съм сигурен в това — засмя се Крейг. Отидоха до свободна маса край един отворен прозорец и седнаха.

Веднага до княза застана келнер. Поръчаха шампанско.

— Тук има една удивително красива жена, която не бях виждал досега — каза князът, сякаш отгатнал мислите на Крейг. — Движи се с един от сънародниците ви, лорд Нисдън. Познавате го, предполагам?

— Не, не го познавам — отговори Крейг. — Що за човек е?

— Надут. Струва ми се странно красива като графиня Алоя Владимир да го намира интересен.

Крейг се замисли за миг и попита:

— Предполагам, че е ваша сънародничка? С това име...

— Предполагам, че е така — отговори князът. — Но никога не съм срещал човек от техния род. Това, разбира се, не означава, че такъв род няма.

Крейг се засмя.

— Не е възможно човек да познава всички в страна с размерите на вашата.

— Освен това графинята е и твърде млада — продължи князът замислено — и не мога да определя дали е почтена или с леко поведение.

— Това не би трябвало да е трудно за човек с опита на Ваше княжеско височество.

— Имам чувството, че ме ласкаете — отговори князът, — но трябва да призная, че тази жена ме озадачава. Запознаха ме с нея и ако щете вярвайте, тя съвсем ясно показва, че не се интересува от мен!

Князът говореше с искрено удивление, което едва не накара Крейг да се разсмее.

Той добре знаеше, че княз Борис — хубав, богат и изумително щедър човек, който беше добре известен в светските кръгове на Монте

Карло — е желана цел за всяка жена, независимо дали тя е почитена или не.

Крейг беше сигурен, че ако князът казваше истината, това е първият път, когато той проявява интерес към някоя жена, без тя да се отзове с готовност.

Това явно го дразнеше, защото продължи с удивление:

— Мислех си, че след като е дошла сама за първи път в, Монте Карло, би трябвало да се радва на всяка възможност да се запознае с нови хора. Но не! Движи се или с Нисдън, или сама.

— Възможно е да е влюбена в него.

— Не мога да повярвам! — възкликна князът. — Той може да е много добър дипломат, но съм сигурен, че в леглото е също толкова скучен, колкото и на масата в ресторанта.

Крейг се засмя отново.

— Това е много тежка присъда, особено когато е произнесена от експерт като вас, сър.

Князът също се засмя.

— Може би вдигам шум за нищо, Крейг — каза той. — Но много се ядосах. Все пак не казвайте нищо на Зи Зи. Разбира се тя не знае, че съм се опитвал да се запозная с онази жена.

— Думите ви ще си останат между нас — отговори Крейг.

— Е, ще се опитам да я поканя утре вечер и може би ще имате възможност да я видите — каза князът и отпи от току-що налятото му шампанско. — Но се съмнявам, че ще дойде.

— Поканете Нисдън и му предложете да я доведе.

Князът се засмя.

— Знаех си, че ще предложите решение на проблема! Разбира се! Това е начинът! И Нисдън, предполагам, ще бъде очарован от поканата ми. Досега никога не съм го канил на моите увеселения.

— Сигурен съм, че ще приеме с радост. Но поканата трябва да е за двама.

— Разбира се! — възкликна князът. Поговориха малко за конкурса, князът получи покана да посети „Сирена“ и Крейг си тръгна.

Запъти се към хотела и си помисли, че е свършил добра работа, макар и все още да не се беше срещнал с тези, с които трябваше да се срещне.

Когато вървеше по коридора към апартамента си, пред себе си видя елегантна фигура.

Първото му впечатление беше, че жената има удивително красива походка и че е много стройна.

Той спря пред вратата на апартамента си и отключи, а жената влезе в една стая в края на коридора. Крейг разбра, че е видял гърба на графиня Алоя Владимир.

Той влезе в апартамента си и още веднъж си помисли какво щастливо съвпадение е, че графинята живее в апартамента до неговия и че стаята в съседство е свободна.

— Късметът не ми изневерява — каза си Крейг. — И нямам нужда от змийски кожи, въжета и черни котки!

Докато стана време да се преоблече за вечеря, прегледа вестниците. Сложи си елегантния, идеално скроен фрак, който, както и останалите му дрехи беше шит в Лондон и слезе в ресторанта, за да намери компанията, с която щеше да вечеря. Бяха стари приятели, на които попадна сутринта. Те настояха да се присъедини към тях и той го направи с готовност.

Вече знаеше с кои хора ще поднови познанството си и кои ще отбягва.

Негови домакини тази вечер бяха принцът и принцесата на Браганца — тя беше очарователна жена.

Бяха общо десет души и седяха на най-хубавата маса край прозорците, гледащи навън към градината пред казиното, осветена от хиляди светлинки.

В дърветата също имаше светлинки и заедно със звездите и луната, осветяваща купола на казиното, те придаваха на гледката някакъв омагьосан вид.

Гостите на ресторанта също изглеждаха като омагьосани и Крейг си помисли, че едва ли има друго място под слънцето, където човек може да срещне по-красиви жени и по-хубави, аристократични мъже — най-добрите представители на нациите си.

Разговорите започнаха още със сядането им на масата и Крейг скоро започна да прави остроумни забележки на различни езици.

Всички се смееха и когато шумотевицата в ресторанта достигна връхната си точка, изведнъж гласовете около входа стихнаха, след което постепенно стихна и целият ресторант.

Крейг погледна, видя причината и не се изненада.

В ресторанта беше влязла най-красивата и необикновена жена, която някога бе виждал и понеже позна придружителя ѝ, разбра коя е. Един от мъжете на масата промърмори:

— Боже мили! Ето нещо, което си заслужава да се види.

Крейг би могъл да каже същото. Тя, както беше забелязал в коридора, беше много стройна. Беше и по-висока от повечето жени наоколо и ако с облеклото си бе имала намерение да предизвика сензация, безспорно беше успяла. Всички други жени носеха пролетни цветове — зелено, синьо, розово, жълто.

Графиня Алоя Владимир беше в черно. Роклята ѝ беше строга, пристегната и очертаваше меките извивки на гърдите ѝ и тънката талия.

Широката долна част беше без украшения и най-необикновеното нещо, което се забелязваше още от пръв поглед, беше, че не беше отрупана с бижута.

Като познавач на жените Крейг знаеше, че тя не се нуждае от такива, защото белотата на кожата ѝ сама по себе си беше украшение, а косата ѝ — мека и руса, почти сребърна в светлината на полилеите, блестеше и без помощта на диаманти.

Едва когато се приближи до една маса недалеч от тяхната, Крейг забеляза, че на гърдите ѝ е закопчана брошка с голям камък с цвета на косата ѝ. Беше жълт диамант.

Но не само облеклото на графинята беше удивително — самата тя беше невероятно красива. Очите ѝ бяха огромни, леко наклонени, а миглите ѝ бяха дълги и много черни.

Макар и да не можеше да види цвета на очите ѝ, Крейг подозираше, че са зелени като на повечето нейни сънароднички.

Ако не беше косата ѝ, тя лесно би могла да мине за жена от някаква друга националност, но за момента Крейг не можеше да определи каква.

С театрални движения управителят настани новодошлите на масата до компанията на Крейг.

Графинята седна с лице към него и той забеляза удивителната симетрия на малкия ѝ правилен нос и меките извити устни, които, странно, придаваха на изражението ѝ някаква несигурност и безпокойство. Но разбира се, това беше нелепо.

Крейг си каза, че си въобразява и въпреки това си даваше сметка, че тази жена е необикновена, толкова различна от всички останали, че му беше трудно да намери думи, за да я опише, дори и в мислите си.

За миг всички разговори на масата спряха. Първа наруши тишината принцесата:

— Трябва да призная, че съм изненадана! Снощи беше с ослепително бяла рокля като гръцка туника и единственото ѝ бижу беше един пръстен с перла, голяма колкото гълъбово яйце.

— Запознахте ли се с нея? — попита я Крейг.

Принцесата се усмихна и поклати глава:

— Мъжът ми все още не е решил дали е уместно да го направим.

Крейг се засмя.

— Княз Борис също не може да реши — каза той. — Изглежда тази дама наистина е загадка.

— Да, така е — съгласи се принцесата, — но мога да ви уверя, че всички мъже се опитват да разгадаят тайната, а всички жени, включително и аз, се надяват мъжете да не го направят прекалено бързо.

Крейг отново се засмя.

Разговорите отново се върнаха към нормалното, но той разбра, че му е трудно да отдели поглед от жената, седнала срещу него.

Макар и да не чуваше какво си казват, Крейг беше сигурен, че монотонните приказки на лорд Нисдън са много отегчителни.

Въпреки това му се стори, че жената го слуша внимателно и го окуражава.

В същото време му се стори, че тя не кокетничи с кавалера си и че не се мъчи да го очарова с мили погледи и провокиращи свивания на устни, както правеха почти всички жени в ресторанта. Крейг се огледа и забеляза Ла Бел Отеро — една от най-известните парижки куртизантки, — която караше мъжете на масата ѝ да седят като омагьосани и да я слушат занемели. Те непрекъснато вдигаха чаши за нейно здраве и без съмнение бяха готови да увеличат безценната ѝ колекция от бижута.

Когато я видя за първи път, Крейг реши, че никоя жена не може да бъде по-привлекателна, и той не се изненада, когато научи, че куполите в ъглите на хотел „Карлтън“ в Кан са направени така, че да наподобяват гърдите ѝ.

На друга маса седяха Ла Жуниори, чието легло имаше форма на раковина, и Габи Делис, която Крейг беше срещнал по-рано през деня, и която беше окичена с перлени огърлици, коя от коя по-хубави и скъпи.

Но всички тези жени бледнееха пред красотата на графиня Алоя Владимир. Крейг се зачуди кое ѝ придаваше тази неповторимост.

След известно време реши, че това не е само заради чертите на лицето ѝ, заради необикновените ѝ очи или заради косата ѝ, елегантно пригладена назад.

Имаше нещо по-дълбоко, някакво излъчване, което я обвиваше като ореол.

Струваше му се, че наистина е обвита от кълбо светлина.

„Изглежда — помисли той с насмешка, — думите на маркиза са ме впечатлили прекалено много“. И въпреки това, през цялото време му беше много трудно да свали поглед от нея.

Знаеше, че трябва на всяка цена да се запознае с тази жена и си помисли, че не би могъл да чака до следващата вечер, за да разбере дали лорд Нисдън е лапнал спуснатата му от княза въдица и дали ще я доведе във вилата му.

Но колкото и да се опитваше, когато след това всички отидоха в казиното, не можа да открие никой, който да го представи на графинята.

Помисли си дали да не отиде при лорд Нисдън и да му каже, че маркизът му е говорил за него, но реши, че няма желание да постъпи така.

Само че не виждаше никакъв друг начин да заговори лорда и дамата му.

Бяха в зала „Тоазе“, но нито той, нито тя залагаха.

Седяха на една маса, разговаряха и пиеха шампанско. Лордът изглежда имаше да каже много неща, но говореше бавно и обстоятелствено, така че двамата не изглеждаха особено оживени и весели.

Крейг продължи да обикаля из залата, да разговаря с познати и да се прави, че го интересуват излезлите на рулетката числа, но трябваше да признае, че никога не се беше чувствал толкова безпомощен и объркан.

До този момент не бе имал подобни проблеми. Винаги, когато му се беше искало да се запознае с някоя жена, това ставаше почти на минутата.

На няколко пъти мина много близо до графинята, но тя нито веднъж не вдигна поглед към него или към другите хора наоколо.

Изглежда слушаше лорда много внимателно. Понякога сама казваше по няколко думи и правеше жестове с лявата си ръка.

„Какво да правя?“ — чудеше се Крейг и му се дощя да изругае, когато половин час след полунощ видя, че графинята и лордът стават от масата си.

Очевидно лорд Нисдън я убеждаваше да не си тръгва толкова рано, но тя се насочи към вратата с непоколебима крачка и Крейг я последва незабелязано.

Тя получи от гардероба черната си пелерина, метна я на раменете си и тръгна към изхода.

Крейг не можа да се сдържи и я последва. Когато излезе навън на огрените от луната стъпала, графинята вдигна очи към небето.

Той видя дългата линия на бялата ѝ шия и реши, че си пожелава нещо от звездите, както правят жените от незапомнени времена.

Лорд Нисдън продължи да мърмори нещо, но тя се отправи бързо към хотела и изчезна във входа му.

Крейг, без дори да се замисли, че е редно да се сбогува с домакините си, тръгна след графинята.

Когато стигна етажа си не се изненада, макар да му се стори странно, че я вижда сама, както по-рано през деня.

Когато влезе в апартамента си, чу как нейната врата решително се затваря.

Тогава реши, че каквато и да е връзката ѝ с лорд Нисдън, той не ѝ е любовник и че е малко вероятно той да отиде при нея по-късно през нощта.

Крейг се убеди напълно в това, след като изпрати прислужника си до рецепцията, за да попита дали лордът е отседнал в същия хотел.

Но не беше. Лордът беше в „Ермитаж“ — втория по големина хотел в града.

Крейг се замисли.

Тогава, сякаш подтикван от инстинкта си, той прекоси всекидневната, влезе в спалнята и оттам в другата стая,

непосредствено до апартамента на графинята. Знаеше, че двойната врата, свързваща двата апартамента, е заключена и че могат да я отворят, само ако и двамата го пожелаят.

Отново подтикнат от инстинкта си той отвори прозореца, след това капаците и излезе на балкона.

Пролетният ветрец беше хладен, а гледката долу — със светлинките на яхтите в пристанището — беше удивително красива.

Звездите се отразяваха в повърхността на водата, а бялата лунна светлина сякаш покриваше всичко наоколо със сребро. Накара го да си спомни косата на графинята.

Докато мислеше за тази удивителна жена, чу как тя излиза на балкона си.

Очевидно не го беше забелязала. Беше свалила пелерината си и луната правеше шията и лицето ѝ още по-бели.

Застана до каменния парапет и се вгледа в небето, а Крейг отново почувства, че тя се моли.

Графинята остана така известно време, след което Крейг заговори:

— Винаги съм смятал, че тази гледка е една от най-красивите на света.

Жената се стресна от гласа му, обърна се за миг към него и после отново погледна напред.

Той не каза нищо повече, но сякаш присъствието му я накара да отговори.

— Н-не знаех... че... сте тук — каза тя с треперещ глас.

— Пристигнах едва днес.

Двамата замълчаха и след малко Крейг каза:

— Винаги съм имал чувството, че тези яхти се мъчат, че се стремят да се откъснат от въжетата си и да тръгнат да търсят приключения отвъд хоризонта.

Говореше с глас, с който би разказвал приказка на малко дете. Тя отговори сякаш също беше обзета от магията:

— Това бих желала да направя и аз! Да отплавам и никога повече да не се върна!

— На този свят или в Монте Карло? — попита Крейг.

— В Монте Карло...

Гласът ѝ беше различен отпреди и той остана с впечатлението, че отговорът ѝ е импулсивен и дълбоко личен.

След това тя сякаш съжали за думите си и добави:

— Трябва да се прибирам. Казаха ми, че нощите тук са много коварни.

— Така е — отговори Крейг, — но днес температурите бяха високи и освен ако не сте настинали, не мисля, че може да ви се случи нещо лошо.

— Дано да е така.

Крейг отново остана с впечатлението, че жената не мисли за себе си, а я тревожи нещо друго. Сякаш някой го накара да каже:

— Разбира се, в този променлив климат винаги е разумно да се внимава с по-възрастните хора. Вечер трябва да се увиват добре и да не забравят, че вятърът от Алпите може да бъде много опасен.

Тогава графинята пое бързо дъх и каза, сякаш на себе си:

— Ако това е вярно, човек, който идва от по-топъл климат, трябва да е много внимателен.

— Разбира се — съгласи се Крейг. — Помня, че веднъж като се върнах от Индия в Монте Карло, трябваше да остана на легло в продължение на няколко дни единствено заради непредпазливостта си.

— Били сте в Индия?

— Няколко пъти — отвърна той. — С тази страна ме свързват дълбоки чувства.

— Сигурна съм... че ако човек я види веднъж, никога не може да... да я забрави.

— Така е — съгласи се Крейг. — И като говорим за Индия, мисля си колко сме глупави, че не обръщаме внимание на нещата, които можем да научим от тази страна.

Тя се обърна към него и той долови, че за миг в очите ѝ се появява изненада. Графинята отново се обърна напред и добави:

— Тук... на запад... всичко е толкова различно!

— Да, но това не означава, че знаем повече, или че сме по-добри.

Отново настъпи тишина и тя попита, сякаш не можеше да се сдържи:

— Къде сте били в Индия?

Крейг се усмихна:

— По-лесно ще ми е да обясня къде не съм бил. Красотата на тази страна не може да се забрави. Тя е като магия. Още със стъпването си на индийска земя човек започва да се учи и се учи непрекъснато след това.

— Защо сте толкова сигурен? Защо мислите така?

— Бих могъл да ви задам същия въпрос — отговори Крейг. — Позволете ми да кажа, след като Индия ни запозна, че бих могъл да ви говоря за нея с часове.

Графинята направи жест, който Крейг изтълкува като нетърпение. След това тя изведнъж погледна надолу към пристанището и каза с треперещ глас:

— Трябва... трябва да си лягам. Лека нощ, господине.

Без да изчака отговора му, тя влезе в стаята и затвори прозореца след себе си.

Крейг остана още малко. Беше учуден от бързината, с която графинята си отиде и от странното треперене на гласа ѝ. Чу, че в стаята си тя разговаря с някого.

За миг му се стори, че е мъж.

След това се вслуша, без да е сигурен. Някой отвори прозореца, спусна капациите и ги залости. Беше прислужница. Той разбра, че е чул нейния глас. Говореха на руски.

---

[1] В името на Отца и Сина и Светия Дух, амин (лат.) — Б.пр. ↑

[2] Бог да се смили над теб, да прости греховете ти и да те дари с вечен живот (лат.) — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

На следващия ден Крейг реши да научи повече за руските яхти на пристанището.

Смяташе, че опитът му да установи контакт с графинята беше минал сравнително добре, но въпреки това оставаше главната му грижа — да открие Рандъл Сеър.

Още откакто се запозна с него в Индия, тогава Крейг беше на двадесет и една, Рандъл Сеър се бе превърнал в негов кумир, той се възхищаваше от него повече, отколкото от когото и да било друг.

Самият вицекрал на Индия му беше говорил за Сеър по начин, който накара Крейг да мисли, че той не е обикновен човек. Щом можеше да събуди възхищение в уморените очи на този владетел и да го накара да говори за него с такъв респект...

Вицекралят на Индия имаше по-голямо влияние, отколкото който и да било друг. Нямаше крал или император, който, в огромна страна като тази, управлявана от бели хора, да имаше повече власт или да живееше в по-голям разкош.

Естествено, англичаните навсякъде носеха със себе си и любимите си спортове и пълните с енергия войници, когато не даваха дежурства, им се отдаваха през всяка свободна минута.

Нямаше как домакините да не заведат богатия Крейг Вандервелт на конните надбягвания в Калкута.

От града с танците, обедите и различните други забавления, той отиде до Симла, където се намираще състезателната писта, оградена от борове и хималайски кедри, удивително усамотена на платото Анандейл.

Понеже Крейг не само притежаваше най-добрите състезателни коне в Америка, но и сам беше забележителен ездач, веднага го приеха и го обявиха за „добро момче“.

Най-забележителният ден в Калкута беше денят на връчването на Купата на вицекраля — тя се връчваше ежегодно лично от владетеля.

Трибуните бяха пълни с красиви и известни жени от Англия, Америка, от целия свят и Крейг почувства възбуда и удоволствие, каквито не беше очаквал.

Веднъж приет от англичаните като един от тях, започнаха да го канят на лов. Използваха глутници хрътки и преследваха чакали, хиени, глигани, зайци и какво ли не.

Едва след като се прояви и на това поле, освен на състезателната писта и след като се прояви като играч на поло и тенис, започнаха да го канят в резиденцията на правителството и в офицерските клубове на по-важните полкове.

Именно там за първи път чу да се споменава „Голямата игра“ — малко и с недомлъвки, но достатъчно, за да възбуди любопитството му.

Поради удивително добрата си памет и неутолимата си любознателност, той успя да съпостави някаква забележка, изпусната един следобед, с няколко предишни разговора в един кабинет и да долови връзката между тях.

Веднъж вицекралят му заговори за Рандъл Сеър и Крейг му зададе няколко въпроса, на които получи не много ясни отговори.

— Рандъл Сеър? Странен човек. Казват, че е много умен, но предпочита да дружи с местните хора, не с нас.

Първоначално Крейг мислеше, че под „местни хора“ се разбират раджите и махараджите, които устройваха щедри приеми в дворците си — нямаше англичанин, който би отказал гостоприемството им.

След това някой му обясни, че Рандъл Сеър обикаля страната маскиран и че говори всички езици, които се употребяват в Индия. Изчезвал понякога с месеци, но никой не можел да каже къде и защо.

Едва когато по една случайност го срещна в Симла, започна да му се възхищава и да го разбира.

Рандъл Сеър не беше много висок и имаше едно от тези странни, незабравими лица, които никак не е трудно да промениш. Защото Сеър не използваше гримове и костюми, както би постъпил всеки актьор, а се опираше на живота, на знанията си за хората, сред които се движеше и чиято самоличност нерядко използваше.

Понеже Крейг не можеше лесно да забрави този човек, при второто си пътуване до Индия той се постара да го открие. Както и очакваше, това беше най-интересният човек, когото някога беше

виждал. Сеър знаеше твърде много неща, за каквито Крейг дотогава не беше разговарял с никого.

Разговаряха за индийските касти, за религиите по тези земи, които за хората на Запада бяха някаква енигма, и Крейг остана очарован. За Сеър това беше същността на живота му.

Тогава Крейг разбра как някои хора като Сеър могат да обичат една страна така, както другите мъже обичат жена.

Индия беше не само един огромен кипящ казан, чието съдържание трябваше да се приведе в ред, да се цивилизова в съответствие с обществените стандарти на останалия свят. Освен това в него съществуваше един чудесен, сложен начин на живот, под чиято повърхност се криеха тайните, вдъхновили някои от най-великите религии на света.

Тъй като на своята възраст — двадесет и четири години — Крейг беше готов да застане в краката на един човек, когото смяташе за гигант сред останалите и да стане негов ученик, той научи от Рандъл Сеър повече, отколкото други хора успяваха да научат за цял живот.

Преди три години, по време на третото му пътуване до Индия, Сеър му каза, че смята да отиде в Тибет.

— Защо? — попита го Крейг направо.

— Защото съм убеден — отговори Сеър, — че руснаците привличат на своя страна най-влиятелните ханове на Централна Азия един след друг и се стремят да поставят под свой контрол цялата северна граница на Индия.

— Това е невероятно!

— Вече строят железопътна линия през Сибир до Далечния изток — продължи Сеър, — а също в Туркестан и... — той замълча за момент — планират да анексират Тибет.

— Мислех, че никой не може да влезе в тази страна — отбеляза Крейг.

— Ако Русия реши да направи подобно нещо, ще бъде много трудно да бъде спряна — отговори Сеър. — Ако намерението им е това, ще го осъществят.

— А как можем да им попречим?

Рандъл Сеър му се усмихна.

— Точно това смятам да разбера — каза той.

Когато се сбогуваха, Крейг знаеше, че няма да се видят дълго време.

Сега, ако можеше да се вярва на маркиза, Сеър не само се беше върнал в Европа, но и беше изчезнал в Монте Карло.

Най-напред изглеждаше абсурдно Сеър да напусне Индия, без да уведоми Форин Офис за това и после да спре на най-екстравагантното, порочно и разпуснато място в цяла Европа.

Свещениците от всички възможни църкви бълваха гръм и мълнии по адрес на „града на хазарта“.

И въпреки това, казиното на Монте Карло беше посещавано от почти всички короновани особи в Европа и заплахите за „вечни мъки в ада“ оставаха нечути.

Само едно обяснение можеше да има за пристигането на Сеър — вероятно не е успял да се добере до Англия и не е имал друг избор.

„Трябва да го намеря — мислеше Крейг. — На всяка цена!“

Объркан от собствените си мисли, на обяд той беше толкова разсеян, че двете много привлекателни дами, с които беше на масата, трябваше да го упрекнат.

Упреците им веднага му припомниха, че не се държи така, както се очаква от него. Той се извини, че има леко главоболие и се върна към обикновеното си весело безгрижие, което остави двете жени, когато след обяда ги напусна, по-влюбени в него от всякога.

Имаше покана за тенис, но още съвсем рано сутринта беше играл няколко часа — не можеше да спи повече и реши да се отдаде на чисто мъжката утеха на спорта.

— Трябва да участвате в шампионата по тенис, сър — каза му треньорът, когато след три сета го би сравнително лесно.

Крейг знаеше за шампионата на страната. Бяха започнали да го организират преди три години и той беше мислил да участва в него. Провеждаше се под патронажа на принца на Монако.

След това реши, че има други по-интересни неща от събирането на спортни трофеи и предпочете да не играе тенис пред публика.

Така или иначе, играта, която го беше отличила в Америка, му доставяше удоволствие и беше наел професионалния треньор да играе с него всяка сутрин, докато е в Монте Карло.

Само че днес следобед, нямаше намерение да играе каквото и да било, преди да се срещне с отец Августин.

Както и предния ден той слезе надолу по хълма към църквичката Св. Девоте. Влезе в тихия, ухаещ на тамян храм и видя, че има само няколко богомолци повече, отколкото преди.

Мракът вътре, след шума и блясъка на хотела, който сякаш винаги беше огрян от слънцето, го накара да почувства мира и душевния покой, произлизащи от вярата, която тази църква олицетворяваше от толкова време, и му подежда като хладен компрес върху челото.

Остана неподвижен известно време, за да събере мислите си и за да се увери, че вътре няма никой, който би могъл да го познае.

След това отиде тихо до изповедалнята и когато дръпна завесата, разбра, че отец Августин го очаква.

Коленичи машинално и изслуша думите на латински, с които започваше всяка изповед. Когато отецът произнесе „амин“, Крейг попита:

— Отче, имаш ли новини за мен?

— Не много, синко. Но пък и ти ми остави много малко време.

— Все пак си чул нещо?

— Чух, че човекът, когото търсиш — отговори отец Августин, без да споменава името, — се е криел на едно място преди две седмици.

— И не е болен или ранен?

— Не чух подобно нещо. Но разбрах със сигурност, че се е криел. Мястото, където е бил, се използва само от хора, които искат да избягат от полицията, или имат други причини да не искат ги видят.

— И още ли е там? — попита Крейг нетърпеливо. Още докато задаваше въпроса, почувства, че отговорът ще го разочарова.

— Доколкото успях да разбера — отговори отец Августин, — вече си е отишъл.

— А успя ли да разбереш къде е сега?

— Това се опитвам да направя. Но трябва да знаеш, че никак не е лесно да се задават въпроси на място като онова. Хората го използват за скривалище и крият самоличността си.

— Разбирам, отче — каза Крейг, — но става дума за нещо от голяма важност. Моля те, постарай се да научиш повече.

— Старая се, синко, уверявам те — отговори отец Августин, — но не е лесно. Ако съм прекалено настоятелен, това неизбежно ще ги накара да затворят всички врати пред мен.

Крейг си даде сметка, че отецът има право и само каза:

— Дълбоко благодарен съм ти, отче. Този човек е много важен за нас и с твоя помощ трябва да го спасим.

— Мога само да се уповавам на Бога — отговори отец Августин.
— Моля се за помощта му.

— Моли се, отче.

Двамата замълчаха за малко и след това Крейг добави:

— Имам нещо, което би могло да помогне да се развържат езиците на онези, които знаят отговорите на въпросите. Къде да го оставя?

Отец Августин се замисли и отговори:

— Пред статуята на Света Девоте има един венец.

Нямаше нужда да обяснява повече. Крейг попита:

— Кога да дойда пак?

— Утре ще изповядвам до малко по-късно, така че ще бъда тук докато се стъмни.

— Така ще е по-добре — отбеляза Крейг.

Той изчака докато отец Августин произнесе благословията на латински, изправи се и дръпна завесата на изповедалнята.

Когато излезе от нея, му направи впечатление, че в църквата има повече хора, отколкото при влизането му. Той ги огледа и с внезапна възбуда видя, че недалеч от него е коленичила графиня Алоя Владимир.

Беше подпряла ръце на поставката пред себе си и главата ѝ беше леко наклонена назад, с поглед към иконата, пред която се молеше.

Сякаш не беше забелязала присъствието му — поне така изглеждаше, — но Крейг реши, че би било голяма грешка, ако минеше покрай нея и излезеше от църквата.

Той прекоси прохода между редовете и седна до нея. Закри очите си с длан сякаш се моли.

Тъкмо се чудеше какво да ѝ каже, когато графинята заговори едва чуто:

— Моля ви... не говорете с мен... Наблюдават ни...

Друг би се втренчил изненадано в нея, дори би възкликнал с недоумение, но Крейг беше преминал през школа, където и най-

малката грешка, и най-малкото невнимание означаваха ако не сигурна смърт, то поне разкриване.

Той остана неподвижен още известно време, след това, сякаш молитвата му беше приключила, стана и без дори да погледне към коленичилата графиня, тръгна бавно към статуята на Света Девоте край северната стена.

Света Девоте, светицата закрилничка на Монако била родена в Корсика през 283 година. Родителите ѝ били езичници, но тя се отдала на християнската вяра. По време на големите гонения на християните била измъчвана, но изтърпяла страданията с усмивка и упование в Бога. Когато умряла, душата ѝ излетяла към небето, превърната в гълъб. Този гълъб насочвал гемията, с която били пренасяни мощите ѝ към Монако и към скалата, където впоследствие бил изграден храма.

Малко хора идващи в Монте Карло, за да изразят преклонението си към зелените маси в казиното знаеха за тази църква, но Крейг беше чул историята и я беше запомнил. Той застана за момент пред статуята на младото момиче, на чието рамо беше кацнал гълъб.

След това видя венеца пред нея, изглежда оставен в памет на някой мъртвец, с надеждата светицата да се моли на небето за душата му.

Зелените листа, розовите и белите карамфили и лентата в основата на венеца бяха позната гледка. Крейг коленичи пред статуята, сякаш за да изрази преклонението си пред светицата и мушна под венеца един плик. Направи го толкова бързо, че едва ли някой би могъл да забележи действието му, дори и да гледаше към него.

След това се изправи и тръгна много бавно към изхода. Както и очакваше, докато стоеше пред статуята, за да остави на отец Августин немалката сума във франкове, графинята беше излязла.

Беше сигурен, че го е направила, за да отвлече от него вниманието на тези, които ги следяха. Сам той би постъпил по този начин, но го учуди досетливостта на тази жена.

Спря се в преддверието и започна да прелиства някакви молитвеници, прочете брошурата, в която бяха записани часовете на службите. Едва когато беше сигурен, че графинята си е отишла, той излезе от църквата.

Трябваше да премисли много неща.

Беше ясно, че предната вечер се беше прибрала толкова ненадейно, защото беше чула прислужницата да влиза в стаята зад нея. Реши, че или прислужницата, което би било нормално, или някой друг я беше придружил до църквата.

Всичко това беше толкова интригуващо, че Крейг не можеше да мисли за нищо друго през целия следобед. Едва по-късно, след като дълго време се мъчи да си обясни чутото и видяното и да реши кога може отново да види графинята, той си спомни за увеселението на великия княз Борис и за решението му да покани лорд Нисдън и нея. Тъй като вече минаваше четири часът, Крейг си помисли, че би могъл да намери княза в казиното.

Както обикновено преди вечеря заведението се пълнеше с посетители и когато влезе в зала Тоазе, Крейг с облекчение забеляза князът да играе бакара на една от масите и да залага суми, които на обикновените хора биха се сторили цяло състояние.

Крейг започна да наблюдава играта и да разговаря с познатите си наоколо. След малко князът загуби купчината банкноти и злато, и стана. На хубавото му лице не се появи нито яд, нито съжаление. Той забеляза Крейг и се приближи към него с протегната за поздрав ръка.

— Елате да пийнем по нещо, Крейг — каза му той. — Имам нужда от едно питие.

Крейг знаеше, че не бива да изказва съчувствие за загубите му, защото си даваше сметка, че това е нещо, което истинските комарджии мразят повече от всичко на света, както и смятаха, че носи нещастие ако ги поздравяват, когато спечелят.

— За мен е малко рано да пия — отговори Крейг. — Пазя се за увеселението ви тази вечер ако, разбира се, то ще се състои.

— Естествено, че ще се състои — каза князът. — Зи Зи е поканила всичките ви приятели. Предполагам повечето от тях вече са научили за пристигането ви.

— Говорите сякаш съм Луцифер, току-що паднал от небето — усмихна се Крейг.

— Добро сравнение — каза князът шеговито. — Самият факт, че сте толкова богат, според мен събужда дявола у тези, които ви познават, особено у влюбените във вас жени.

— Не съм съгласен — възпротиви се Крейг, — но все пак ви благодаря за довчера. Успяхте ли да убедите Нисдън да приеме

поканата ви?

Знаеше, че не бива да показва прекалена заинтересованост. Но все пак трябваше да научи. Князът се засмя.

— При вестта подскочи като изгладняло куче. Никога досега не съм го канил и проклет да съм, ако го направя отново, освен ако нямам много основателна причина.

— Ще доведе ли графинята?

— Обеща да го направи, но странното е, че го каза с такава увереност, че останах с впечатлението, че изобщо няма да я пита дали желае.

— Очевидно — забеляза Крейг цинично — Нисдън притежава някакъв скрит чар, за който ние и не подозираме.

— Ако е така, значи изобщо не познавам мъжете и жените — отговори князът. — Не бих допуснал подобно нещо. Както и да е, тази вечер ще видите графинята и ще се убедите, че не се отделя от Нисдън. Ако щете ми вярвайте, но не съм я виждал да разговаря с никого откакто е тук. Струва ми се странно.

Крейг се съгласи, но реши, че би било грешка да разговаря за графинята прекалено дълго и смени темата. След малко се извини, че има уговорена среща и се върна в хотела.

В апартамента си изпита желание да излезе на балкона, но се въздържа.

Най-напред, не желаше някой от прислугата му дори да разбере, че е влизал в свободната стая и после, подозираше, че ако графинята е в апартамента си, с нея ще е и прислужницата ѝ рускиня.

Но защо тя се плашеше от прислужницата си, защо не трябваше да разговаря с нея в църквата и да прикрива факта, че се познават, за него беше загадка.

Не можеше да отговори на тези въпроси и когато се преобличаше за вечеря, му се струваше, че го очаква някакво вълнуващо приключение — толкова непредсказуемо, че нямаше никаква представа какъв би могъл да бъде краят му.

Почувства прилив на енергия — и в миналото беше преживявал подобни неща, така че усещането му беше познато. Така се чувстваше, когато се намираще в опасно положение или когато изпълняваше необичайна задача, поверена му от маркиза. Всичко това се отличаваше твърде много от живота му на безгрижен млад човек в Ню

Йорк и Лондон и затова му доставяше удоволствие. Знаеше, че ако желае да успее, ще трябва да мобилизира всичките тайнствени и мистични сили, на които се уповаваше в случаи като този.

Не беше забравил за руските яхти и преди да се качи в апартамента си се беше отбил при управителя на хотела.

Управителят на Хотел дьо Пари беше един от най-осведомените хора в цяло Монако.

Той трябваше да познава не само произхода на всеки човек, отседнал в хотела, но и с особено внимание да следи любителите на зелените маси, тъй като между казиното и хотела съществуваха много близки връзки.

Властите ненавиждаха скандалите и самоубийствата, и вземаха всички възможни мерки да предотвратят подобни неща, тъй като те можеха да се отразят зле на репутацията на Монте Карло. Ако все пак нещо такова се случеше, то трябваше да се потули колкото се може по-бързо и по-дискретно.

Ето защо мосю Блюе беше не само твърде интелигентен и дискретен, но и много малко неща убягваха от погледа му.

Крейг знаеше, че в очите на управителя трябваше да изглежда единствено като богат американец, търсец развлечения и затова трябваше да разговаря с него колкото се може по-предпазливо.

— Надявам се, че се чувствате добре, мосю Вандервелт — каза управителят. — Мога ли да направя нещо за вас?

— Дойдох, за да ви кажа, че всичко е наред — отговори Крейг. — Беше много мило от ваша страна, че ми предоставихте същия апартамент както миналата и по-миналата година.

Блюе се усмихна.

— Винаги се стремим гостите ни да се чувстват като у дома си, мосю Вандервелт. Хората обичат да отседат в едни и същи стаи, дори и прислугата да е една и съща.

— Благодарен съм ви за това — каза Крейг. — Бих искал да ви попитам дали знаете нещо за двете руски яхти долу на пристанището.

Той се усмихна и добави:

— Може да си помислите, че съм любопитен, но много бих искал да ги сравня с моята яхта, за която си мисля, че е по-добра от всички останали.

— Чувал съм, че „Сирена“ предизвиква завистта на всички собственици на яхти в пристанището и че двигателят ѝ е изключителен, да не говорим за управлението и за другите ваши приспособления.

Крейг се усмихна добродушно. Очакваше управителят да знае тези неща.

— Миналата година бях на яхтата на дука на Уестминстър, но тя не може да се сравни със „Сирена“. Същото важи и за лодката на мистър Пайърпонт Морган. Тя е стара и мисля, че е време да си купи нова.

Мосю Блюе се усмихна:

— Той може да си го позволи.

— Предполагам, че когато човек стане на възраст, започва да се привързва към вещите си — забеляза Крейг. — Бих могъл да го разбера, предполагам, че ще се съгласите с мен, ако ставаше дума за картина или нещо подобно, но според мен при колите и яхтите, новото винаги е по-добро.

Управителят се засмя отново.

— Мосю Вандервелт, бих могъл да кажа същото и за жените.

— А, това е съвсем различна тема — отговори Крейг. — Но говорехме за руските яхти.

— Да, разбира се. Но за съжаление не съм се качвал на никоя от тях, а и не познавам никой, който го е правил.

— Да не би да искате да кажете, че собствениците им не приемат гости?

— Собственикът е един, мосю Вандервелт.

— Един?

— Да. Името му е барон Строгалов. Той е инвалид.

— О, това обяснява всичко.

— Не съвсем — каза управителят. — Баронът има някакво заболяване на краката, заради което се налага през цялото време да бъде в инвалиден стол. Понякога седи в него на палубата на яхтата, а понякога го водят и в казиното.

— За да играе?

Управителят поклати глава:

— Не. Доколкото съм осведомен, той обича да слуша музика. Посещава концертите и оперните постановки в театъра.

— И не играе?

— Досега баронът нито веднъж не е влизал в зала Тоазе, което, досещате се, за нас е много тъжен факт, тъй като е изключително богат.

— И когато си тръгне, ще отнесе богатството със себе си — Крейг се засмя и добави: — Разбира се, това не е хубаво, но все пак ми се струва доста ексцентрично да имаш нужда от две яhti.

— Баронът използва едната за себе си, а другата за гостите си и за тези, които се грижат за него.

— Това наистина е лукс — каза Крейг. — А кои са гостите му?

— Може и да не ми повярвате, мосю — отговори управителят, — но те никога не слизат на брега. Представете си само! В град като Монте Карло!

— Наистина не мога да повярвам — възкликна Крейг. — Звучи ми невероятно!

— Всички сме на това мнение — каза управителят. — При официалните ни срещи сме обсъждали този въпрос многократно.

— Не се и съмнявам — усмихна се Крейг. — А какво мисли за това принц Албърт?

— Все още не сме имали честта да обсъждаме въпроса с негово кралско височество, но след като повдигнахте въпроса, струва ми се, че единствено той би могъл да убеди барона да бъде малко по-общителен.

— Съмнявам се — каза Крейг. — Руснаците почти винаги са непредсказуеми. Имате късмет, че при вас идват очарователни и богати хора като Борис и Михаил.

— Съгласен съм с вас, мосю Вандервелт. Това е истински късмет. Княз Михаил ми каза преди няколко дни, че когато се върне в Русия, просто брои дните, които го делят от завръщането му тук, във „втория му дом“, както се изразява той.

Ласкателният тон на управителя подсказваше каква голяма част от печалбите на казиното осигурява князът всяка година.

Крейг се интересуваше от такива подробности и знаеше, че акционерите на игралния дом вече са милионери и че другите морски курорти скърцат със зъби от завист при успеха на Монте Карло.

Поговориха още малко, но Крейг умишлено не спомена графинята. Понеже знаеше, че ще достави удоволствие на управителя, заговори за удоволствието си да се срещне с толкова много знаменитости като принц Радзивел, който беше докарал собствените

си коне за поло, дука на Монтро и прекрасната дукеса на Марлборо, която беше американка по рождение.

Управителят можеше да каже по нещо за всеки от тях, но Крейг вече беше научил това, което го интересуваше и не желаше да слуша.

Когато се качи в апартамента си, остана дълго време край прозореца, загледан в двете руски яхти на пристанището.

Вилата на княз Борис беше като някакъв ориенталски сън, смесен с руския вкус. Имаше куполи, сводове и безкрайно изобилие от злато. В нея имаше и всички възможни удобства на Запада — меки канапета и кресла, кадифени завеси и картини, за които познавачите на изкуството биха дали дясната си ръка.

Ориенталските килими на пода бяха истински шедьоври, а златните орнаменти, които украсяваха масата за хранене, бяха ценни не само защото бяха стари, но и защото бяха инкрустирани с най-скъпите камъни, добивани в сибирските мини.

Навсякъде имаше орхидеи, но въпреки всичко това обстановката не можеше да засенчи блясъка на гостите.

Както обикновено, князът беше поканил на вечеря около петдесет свои лични приятели, след което щяха да започнат да пристигат и другите гости за самото увеселение. Крейг огледа дългата маса със златен плот, украсена с кристални вази, блестящи като диаманти, и видя, че графинята и Нисдън все още ги няма.

Макар и да беше очаквал това, той се почувства разочарован. Щеше му се да я види, може би, за да се увери още веднъж колко е красива.

Струваше му се странно, че не я е срещнал нито веднъж през деня, освен в църквата и се чудеше какво ли прави, когато не е с лорда.

Когато видя кои са другите гости, разбра, че най-последно князът е решил към коя категория да я причисли.

Всички мъже бяха аристократи до мозъка на костите си, всички, освен него — европейци и руснаци, а жените, удивително красиви, определено бяха от лекия тип. Това, разбира се, не означаваше, че компанията им е неприятна. Заради професията си, тези жени имаха

изискано облекло и маниери и никога не притесняваха мъжете с претенции да се запознаят със семействата им. Крейг знаеше от опит, че поведението им пред игралните маси е достойно за подражание и че никога не правят сцени, както понякога са склонни да правят почтените светски дами.

Бижутата им, както можеше да се очаква бяха първокласни. Роклите им, до една ушити от най-скъпите парижки моделиери, бяха достойни за всеки кралски двор.

Но дори и в Монте Карло, където нравите бяха доста по-свободни от другаде, тези дами на удоволствието не се осмеляваха да прекратят границата, която ги делеше от почтения свят.

Единствената добавка към известните куртизанки като Ла Бел Отеро и Габи Делис бяха няколко жени със синя кръв, зарязали общественото си положение заради любовни приключения.

Крейг позна една маркиза, избягала от пияния си и брутален съпруг, за да заживее в „грях“, както се изразяваха хората, с един френски благородник, който вече беше женен и имаше няколко деца, които беше оставил в замъка си в провинцията и почти не виждаше. Там беше и дъщерята на известен английски граф — два пъти развеждана и достатъчно привлекателна, за да може да мисли за трети съпруг. Кандидатът седеше до нея, без да сваля поглед от искрящите ѝ очи и без да се интересува от нищо друго наоколо.

Всичко това му се струваше познато, беше го виждал десетки пъти, но този факт не му пречеше да се забавлява. Все пак удоволствието щеше да бъде още по-голямо, ако се появеше и графиня Алоя Владимир. Каза си, че би трябвало да чака търпеливо, докато вечерята приключи и дойдат другите гости на княза. Застави се да бъде любезен със съседките си на масата. Това не беше трудна задача, защото те умееха да забавляват мъжете и да ги карат да ги харесват.

Както е обичайно във Франция, мъжете и жените станаха от масата едновременно.

Когато отидоха в големия салон, в който се бяха събрали преди вечерята и през който се влизаше в един друг, не по-малък, където мебелите бяха вдигнати, за да може да се танцува, Крейг видя графинята.

Стоеше до един отворен прозорец и гледаше градината навън; осветена с хиляди светлинки, трепкащи на вечерния бриз, и златисти

китайски фенери, окачени по клоните на дърветата. Носеше се аромат на цъфнали — мимози. Крейг видя профила на графинята, очертан на фона на вечерното небе, и си помисли, че е невъзможно да има по-красива жена.

Стори му се, че тя е част от самата нощ.

Беше се чудил дали би могла да повтори сензацията, която беше предизвикала с черната си рокля в ресторанта предишната вечер.

Сега реши, че е дори още по-прекрасна — прекрасното ѝ тяло очертаваше сребриста рокля, осветена от луната през прозореца.

От играта на лунната светлина и отблясъка на свещите му се струваше, че тя не е земно същество, а някаква морска нимфа, освободена от човешка плът.

Не се приближи до нея, но продължи да я гледа. Тя се обърна към княза, който отиде при нея, за да я поздрави, и Крейг забеляза, че единственото ѝ украшение бе една голяма диамантена звезда, която носеше на челото си и която сякаш губеше очертанията си в сребристия отблясък на косата ѝ.

Тя направи реверанс на княза и Крейг си помисли, че не е възможно да има по-грациозно същество.

След това князът се здрависа приветливо с лорд Нисдън и очевидно англичанинът се почувства поласкан.

Оркестърът от двадесет цигулки, който вече свиреше в съседния салон, придаваше на обстановката някаква магия, сякаш беше сън, извън реалността.

Имаше и още една стая, в която бяха наредени зелени маси, където гостите на княза можеха да загубят парите си, на която хазартна игра предпочитат, без да има нужда да ходят до казиното. Както можеше да се очаква, жените правеха всичко възможно да привлекат кавалерите си до рулетката или до някоя от масите за карти. Беше прието господата да дават на дамите половината от спечеленото и да им осигуряват достатъчно пари, ако желаят да играят сами.

Князът се отдалечи от графинята и лорд Нисдън и отиде да посрещне другите гости, които сега пристигаха на цели тълпи. Графинята и лордът отново се оказаха сами.

Крейг реши, че ако иска да се запознае с нея официално, ще трябва да поеме нещата в свои ръце.

Това се оказа лесно, защото в момента Зи Зи — домакиня на вечерта, стоеше сама.

Макар и да се знаеше, че тя живее с княза и че винаги е с него, когато жена му не го придружава, някога тя беше омъжена за уважаван френски благородник и затова повечето светски дами я приемаха. Затова и присъствието ѝ не беше нещо изненадващо, въпреки че князът беше поканил каймака на обществото. Крейг не се съмняваше, че князът е успял да определи обществения статус на графинята и че Зи Зи е организирала всичко по подобаващ начин.

Той се приближи до нея и каза тихо:

— Ти успя да събудиш любопитството ми за новодошлата, така че сега би трябвало да ме запознаеш с нея.

— Според мен това е грешка, Крейг — отговори Зи Зи. — Очевидно тя е обвързана с лорд Нисдън, а от друга страна, няколко други жени ме помолиха да им осигуря възможност да бъдат с теб, включително и тази, която седеше вдясно от теб на вечеря.

— Въпреки всичко желая да се запозная с графинята.

Зи Зи сви рамене.

— Много добре. Щом настояваш... Но не се сърди, ако те полелят със студена вода, както горкия Борис. Нищо, че се опита да го скрие от мен.

Крейг си спомни какво му каза князът и очите му заблестяха.

— Ще поема риска — каза той. — Ако самочувствието ми бъде накърнено, винаги мога да дойда при теб за утеха.

— И без никакво съмнение, аз ще ти я дам — отговори Зи Зи подигравателно.

По време на този разговор двамата се приближиха до лорд Нисдън и графинята.

Когато стигнаха до тях, графинята се обърна към Зи Зи и я погледна почти свенливо, както се стори на Крейг.

След това той си каза, че не е възможно да е така и че е нелепо дори да си помисли подобно нещо. Това изглежда беше хитър ход, който трябваше да предразположи по-възрастната жена и който със сигурност би предразположил всеки мъж.

— Колко мило, че ви виждам, графиньо — започна Зи Зи. — Лорд Нисдън, Негово височество е безкрайно радостен, че успяхте да дойдете тази вечер. Отдавна се надяваше, да се запознаете.

— Много сте мила, мадам — отговори лордът.

— А сега, тъй като сте наши гости за първи път — каза Зи Зи, — позволете ми да открия танците с вас. Оркестърът свири „Синият Дунав“, нима може да има по-приятна мелодия, с която да започнем познанството си?

Зи Зи се усмихна на лорд Нисдън по начин, който би накарал всеки мъж да приеме поканата, но той дипломатично се поколеба и погледна графинята.

— Боже! — възкликна Зи Зи с чуруликация си глас. — Графиньо, щях да пропусна да ви представя господин Крейг Вандервелт, който ще се грижи за вас, докато с лорд Нисдън танцуваме.

Тя замълча и добави:

— Той е американец, но понеже е удивително богат, всички му прощаваме, че е решил да живее толкова далеч оттук.

Тя се засмя и смехът ѝ прозвуча като чуруликане на пойна птичка. След това, без да каже дума, Зи Зи улови лорд Нисдън за ръкава и го поведе към другия салон.

Крейг направи крачка към графинята и я погледна.

Тя мълчаливо се обърна към градината.

— Очаквах този момент с нетърпение — каза той с дълбокия си глас. — Понеже имаме много да си кажем и не желаем да ни безпокоят, имате ли нещо против да излезем навън?

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

За миг Крейг си помисли, че графинята ще му откаже, но тя само погледна притеснено през рамо, за да види дали лорд Нисдън не я наблюдава.

Но лордът вече беше изчезнал в съседния салон и сякаш графинята се почувства освободена от някакво бреме, което Крейг не можеше да разбере. Тя излезе бързо през френския прозорец навън в градината, без да каже дума.

Навън нямаше много хора и под дърветата Крейг я улови за лакътя и я отведе до едно не много осветено място.

Той беше посещавал градината на княза и преди, така че знаеше за съществуването на малките пейки с копринени възглавнички и беседките, обвити с пълзящи растения, в които желаещите да се усамотят можеха да намерят спокойствие.

Вървяха, без да разговарят. След това, когато я поведе към една беседка, едва осветена от китайските фенери на близкото дърво, той се обезпокои, че графинята може да възрази. След това си даде сметка, че както и самият той, тя също разбира, че в тази беседка никой не може да ги види, и я поведе нататък.

Както Крейг очакваше, върху седалките вътре имаше меки възглавнички. Седнаха и той погледна натам, откъдето бяха дошли, за да се увери, че са сами в тази неосветена част на градината.

Той седна до нея и постави ръка на облегалката зад гърба ѝ.

— Сега най-после мога да разговарям с вас — заговори с глас, на който повечето жени не биха могли да устоят, но графинята не се обърна към него, а остана загледана в пространството пред себе си. Крейг виждаше очертанията на малкия ѝ правилен нос.

— За какво искате да разговаряме? — попита тя с треперещ глас.

— За вас — отвърна Крейг. — Но ми е трудно да реша откъде да започна.

— Аз... Не мисля, че има какво да си кажем...

— Имам да ви кажа много неща — възрази той, — но най-напред трябва да знам от кого се страхувате и защо.

Тя сякаш се стресна за миг, после каза бързо:

— Моля ви... Мисля, че трябва да се върнем... Сигурна съм, че лорд Нисдън ще ме потърси, за да танцува с мен...

— Та той едва започна да танцува с нашата домакиня — отговори Крейг — и тъй като от всички присъстващи тя безспорно е най-пленителната жена след вас, не ми се вярва да я изостави толкова бързо.

Ако мислеше, че думите му звучат окуражително, беше сгрешил, защото графинята стана още по-напрегната и Крейг забеляза, че пръстите ѝ, в бели ръкавици, нервно се вплитат един в друг.

Крейг се приближи още малко и каза тихо:

— Позволете ми да ви помогна. Ако имате неприятности, ще ви освободя от тях и повече няма да се страхувате както сега.

— Никой... не може да направи това.

Той едва чу гласа ѝ.

— Защо?

Тя не отговори и след миг Крейг добави:

— Разбирам, че нещо не е наред. Вие сте най-красивата жена в Монте Карло, всички искат да се запознаят с вас, мъжете са готови да паднат в краката ви и въпреки това над вас тегне някаква заплаха, някакъв страх. Трябва да сложа край на това!

Графинята стисна ръце още веднъж и каза умолително:

— Моля ви... Не говорете така... Наистина имам нужда от помощ... Ужасно много... Но не мога да помоля вас за това... нито пък когото и да било друг.

— И все пак, убеден съм, че аз съм единственият човек, който може да ви помогне.

Тя извърна лицето си още повече, а той каза:

— И двамата сме били в Индия. Знаем, че там се случват странни неща, за които западният свят не знае нищо, че мислите могат да свържат двама души, макар и да са на много километри разстояние един от друг.

Тя не отговори, но Крейг почувства, че по тялото ѝ пробягва тръпка. Той каза:

— Знам, че имате нужда от мен и съм убеден, че само аз мога да ви помогна. Мисля, че и вие го знаете.

Тя го погледна и отговори с възмущение:

— Как можете... да ми говорите така? Как бихте могли да разберете?

— Знаете отговора. Няма нужда да губим време, за да си доказваме един на друг...

— Но как може да сте сигурен? Та аз... не съм ви виждала никога!

— Въпреки това ме предупредихте да не разговарям с вас днес в църквата. Как можахте да го направите, щом съм ви напълно непознат?

— Не знам нищо... — отвърна графинята. — Толкова... се страхувам! Ужасно се боя! И въпреки това, не смея да ви се доверя.

В гласа ѝ имаше някаква трескавост и Крейг умишлено изчака малко, преди да отговори:

— Не слушайте ума си, а слушайте инстинкта си. Представете си, че сме в Индия, и ни учи един и същи гуру.

Тя пое дъх. Тогава, точно когато той мислеше, че се кани да му се довери, тя прошепна:

— Ами ако... ако някой ни слуша?

— Тук? Струва ми се малко вероятно, но ако някой ви следи, би трябвало да ми кажете защо?

— Не мога да направя това — отговори графинята с ридание, — но те ме следят... непрекъснато ме следят... и макар че невинаги ги виждам, знам, че са някъде тук...

— Кой са те? И защо ви следят?

Още докато задаваше въпроса, долови, че тя няма да му отговори, че страхът отново се надига у нея и се процежда в тялото и ума ѝ, и ѝ пречи да мисли.

— Чуйте ме — каза той с нисък глас. — Разбирам трудностите ви по-добре, отколкото си мислите. Искам да запомните, че съм тук, че мога да ви помогна и искам да ви помогна. Ще го направя по-добре, отколкото всеки друг.

Тя не отговори, а продължи да гледа встрани.

— Вашият апартамент се намира до моя — продължи той. — Когато се върна в хотела, ще отключа вратата откъм моята страна. Ако когато и да било имате нужда от мен, можете да проверите листче

хартия под вратата от вашата страна и аз ще отворя, без никой да разбере.

Тя слушаше внимателно и Крейг забеляза това.

— Ако искате, можем да разговаряме и на балкона, но само ако се чувствате в безопасност — добави той.

Тя го погледна за миг и прошепна:

— Благодаря ви... Ще запомня това... Но моля ви, не идвайте повече в църквата следобед... Може да се досетят, че живеем твърде близо един до друг...

— Разбирам — отговори Крейг. — Все пак, ако ми кажете кои са те, ще ми е по-лесно да ви помогна.

Този въпрос изглежда я разтревожи почти непоносимо и тя каза бързо:

— Не, не... Не мога да ви кажа... Не смея... Моля ви... Забравете, че сме говорили по този начин...

— Според мен истината е, че говорих само аз — усмихна се Крейг. — Все пак знаете, че съм тук и съм готов да се справя с всичко и всеки, за да изтрия сълзите от очите ви.

Дори и в мрака той успя да забележи усмивката ѝ на благодарност. Тя се изправи:

— Трябва да се връщам... Сигурна съм, че танцът е свършил.

— Вървете бавно и спокойно — каза Крейг. — Защото ако бързате и някой ви наблюдава, както предполагате, ще реши, че криете нещо.

Той видя как очите ѝ се разширяват. Когато излезе от беседката, графинята каза със съвсем различен глас:

— Колко прекрасно е да имаш такава градина и да знаеш, че почти през цялата година е пълна с цветя!

Крейг разбра, че говори така, защото се боеше, че някой може да подслушва, и отговори по същия начин:

— Според мен Лазурният бряг е най-хубав, когато разцъфнат хибискусите.

Той тръгна бавно и видя как графинята се отдалечава.

Едва когато отново я видя на светлината във вилата, разбра колко е преbledняла. Блестящата ѝ сребриста рокля и звездата в косите ѝ придаваха неземеен, ефимерен вид.

Когато влизаше през френския прозорец заедно с другите идващи откъм градината гости, Крейг видя, че лорд Нисдън и Зи Зи се задават откъм другия салон.

Стори му се, че при вида на лорда графинята потрепери и че инстинктивно се приближи до него.

— Беше прекрасен танц — каза Зи Зи кокетно. — Лордът е прекрасен танцьор.

— И според теб това е необикновено за англичанин, така ли? — попита Крейг. — Надявам се да ме представиш.

— Боже мой! Колко съм разсеяна днес! — възкликна Зи Зи. — Лорд Нисдън, това е Крейг Вандервелт, очарователен американец, който ни оказва чест с присъствието си в Монте Карло почти всяка година, а ние жените очакваме пристигането му с разтуптян и сърца.

Лорд Нисдън протегна ръка.

— Радвам се да се запозная с вас — каза той доста натъртено. — Чувал съм за вас, но не сме се срещали.

— Струва ми се, че работите във Форин Офис с един мой роднина, маркиз Лансдаун.

— Нима ви е роднина? — попита лорд Нисдън с изненада.

— Далечен братовчед.

— Не знаех това.

— Виждаме се от време на време, но не много често, защото живея в Америка. Тоест, когато съм си у дома, което се случва сравнително рядко.

Зи Зи се засмя.

— Мога да ви уверя, че Крейг е неуморим пътешественик, който обикаля земното кълбо като метеор, ако мога да се изразя така.

— Предполагам, че водите интересен живот — каза лорд Нисдън.

Докато разговаряха, пролича, че вниманието на лорда е насочено другаде, защото не сваляше поглед от графинята. Тя го гледаше с изражение, което Крейг не можеше да определи.

Сякаш му се молеше. Имаше чувството, че се опитва да кокетничи с него, но не й се отдава.

Последва неловко мълчание, когато сякаш никой не знаеше какво да каже, докато Крейг не се поклони на графинята:

— Надявам се, ще ми доставите удоволствието да танцувате с мен тази вечер — каза той. — Позволете ми да кажа колко съм щастлив, че се запознахме.

Без да чака отговор, той отиде до Зи Зи и ѝ каза:

— Искам да поздравя старата си приятелка, чието увеселение както винаги е самото съвършенство. Не съм и очаквал друго.

— Любезен както винаги — отговори Зи Зи, улови го под ръка и го дръпна настрана. Лорд Нисдън и графинята останаха сами.

Когато се отдалечиха достатъчно, че да не могат да ги чуят, Зи Зи каза:

— Боже мой! Надявам се поне ти да си благодарен! През живота си не съм виждала по-отегчителен човек. Говори само за себе си!

— Наистина съм ти благодарен.

— Каква красива жена! И какво ли толкова намира у него? — попита Зи Зи. — Този досадник не може да каже нищо интересно, танцува като слон и е толкова глупав, че повярва, когато му казах, че танцува добре.

— Можеш да потанцуваш с мен и да забравиш за Нисдън — предложи Крейг.

— По-късно с удоволствие — отговори тя. — Най-напред ще проверя дали Борис има нужда от нещо и ще поздравя новодошлите гости.

Тя се отдалечи и Крейг забеляза, че лорд Нисдън и графинята отиват към градината.

Изведнъж му хрумна, че нейните притеснения, че някой може да подслушва, не са причина той да не чуе разговора ѝ с лорда.

Оркестърът свиреше някаква бърза мелодия, която изправи на крака почти всички, освен играещите край зелените маси.

Крейг излезе навън с бавни крачки, сякаш се наслаждаваше на вечерния въздух, и видя лорда и графинята да вървят по осветената пътека към другия край на градината, не този, в който бяха те преди малко.

Изчака известно време и със задоволство забеляза, че се насочват към една добре осветена, оградена с храсти беседка.

Тръгна след тях едва когато се скриха от погледа му. Успя да се промъкне незабелязано почти до самите тях.

Още докато приближаваше, чу гласа на лорд Нисдън:

— Забавлявате ли се?

— Много — отговори графинята. — Много мило от ваша страна, че ме доведохте на такова... чудесно увеселение.

— Княз Борис устройва такива доста често, когато е в Монте Карло.

— Той е много изискан.

— Струва ми се доста жени смятат така — каза лорд Нисдън с нотка на презрение.

— Странно — забеляза графинята някак колебливо, — че тук има толкова много англичани. Мислех, че са скарани с руснаците.

— Защо мислите така?

— Чух, макар че може и да греша, че между англичаните и руснаците има търкания относно Индия.

Лордът замълча, сякаш се чудеше какво да каже. След малко отговори:

— Не трябва да вярвате на всичко, което чувате.

— Нима не е вярно, че руснаците са предизвикали недоволство у английското правителство?

— Не зная какво точно имате предвид — отговори лорд Нисдън, — но знам, че е достатъчно някъде да се раздвижат войски, за да се заприказват фантастични неща, а ако на границата се изстрелят няколко куршума, това се превръща в „сражение“.

Последва пауза. След това графинята попита:

— Мислите ли, че между нашите държави може да има война? Това би било ужасно!

— И дума не може да става за подобно нещо — отговори лорд Нисдън. — И мога да ви уверя, че англичаните държат положението в ръцете си.

— Искате да кажете, че няма да позволят война дори руснаците да я желаят, така ли?

Лорд Нисдън се засмя грубо.

— Англия е в състояние да се противопостави на Русия и ако се стигне до конфликт по северозападната граница на Индия, без съмнение ние ще победим.

— Сигурен ли сте в това?

— Напълно.

Графинята въздъхна едва чуто.

— Това означава, че англичаните имат достатъчно войски в Индия, за да попречат на руското проникване в Афганистан.

Тя говореше, сякаш се страхуваше от това, което казва.

Лорд Нисдън я упрекна:

— Не тревожете хубавата си главица с тези неща, Алоя. Обещавам ви, че няма да има война, а дори и да има, аз ще се грижа за вас и ще ви защитя.

— Това няма да е лесно... ако страните ни станат врагове.

— Аз никога няма да стана ваш враг — каза той. — Нека ви покажа колко добре ще се грижа за вас.

Изглежда беше сложил ръка на раменете ѝ, защото Крейг чу как тя извика изненадано и заговори смутено:

— Не... не, моля ви! Не бива да правите това... Не тук... Би било много недискретно!

— Никой не може да ни види! — възрази лорд Нисдън. — Много добре знаете, че съм луд по вас. Обещахте да ме допуснете до себе си, след като се опознаем по-добре и мисля, че е дошло времето да изпълните обещанието си.

— Познаваме се от толкова малко време! — каза графинята с ужас в гласа.

— Достатъчно, за да съм сигурен, че ви желая и обичам — възрази лорд Нисдън. — Защо трябва да сте вярна на съпруга си, който ви оставя да скитате сама по света и не се грижи за вас както трябва?

— Въпреки това той е мой съпруг и аз... съм привързана към него.

— Ако и той беше привързан към вас, щеше да се грижи за вас както трябва — отсече лорд Нисдън. — Но все едно. Аз съм тук. Казахте ми, че ме намирате интересен и привлекателен. Аз ви намирам възхитителна и ви желая.

Той замълча и понеже тя не каза нищо, добави:

— Позволете ми да дойда в стаята ви тази вечер и да ви покажа колко много означавате за мен. Да ви покажа колко щастливи можем да бъдем заедно.

— О, не! Не тази вечер! — каза графинята нервно. — Прекалено рано е! Прекалено скоро!

След малко тя добави с нотка на отчаяние в гласа:

— Знаете, че ми харесва да съм с вас, че ми харесва да разговаряме и да ви слушам. Вие сте интересен човек, бихте могли да ме научите на толкова много неща... за света, за който знам твърде малко...

— В този свят блясъкът ви е ненадминат! — каза лорд Нисдън. — В целия град няма равна на вас жена и съм горд с това!

Говореше така, че на Крейг му се прииска да го удари.

— Сега, след като князът ни покани тук заедно, ще получаваме и други покани, ще мога да ви запозная с хора, с които иначе не бихте се срещнали и които, без съмнение, ще представляват интерес за вас.

— Напълно ми е достатъчно да съм... с вас — каза графинята. — Говорите ми за всички неща, които ме интересуват, които искам да знам...

— Искам да говоря единствено за нас двамата. И честно да си кажа, Алоя, не ме интересува кой знае колко дали нашите страни се карат за северозападната граница на Индия или се опитват да проникнат в Тибет... Единственото, което искам, е да проникна в спалнята ви!

— Това може да се окаже не по-малко трудно от проникването в Тибет — каза графинята след малко.

— Аз съм много решителен човек.

— Мисля за съпруга си.

— Забравете го!

— Опитвам, но не е лесно.

— За мен е.

Графинята се засмя и Крейг реши, че смехът и е насилен.

— Мислите ли, че съм като Тибет?

— Да, разбира се — отговори лорд Нисдън. — Тайнствена, непозната, непристъпна... Но не и за мен.

— Това е комплимент, но може би пречките, които ще държат руснаците настрана, ще се окажат непреодолими и за вас!

— Това зависи от вас, но аз съм готов да премахна всякакви пречки и препятствия. Позволете ми да ви целуна и да ви покажа колко лесно изчезват те, когато човек е влюбен.

— Не, не! Това място не е подходящо! Не бих могла да се върна в салона с разрошена коса!

Лорд Нисдън не отговори и някак си Крейг беше уверен, че графинята е станала.

— Ще се разприказват за нас... — каза тя. — Ако останем тук прекалено дълго... И това ще е лошо за репутацията ви... както и за моята... В края на краищата вие сте високопоставен служител на британското външно министерство...

— Радвам се, че мислите така — отговори лорд Нисдън. — Може би сте права. Ще говорим за нас двамата по-късно, когато се приберем в хотела.

— Това би било грешка — възкликна графинята. — Ако дойдете при мен в хотела, прислужницата ми може да се разприказва... мъжът ми е много ревнив!

— Да върви по дяволите! — изруга лорд Нисдън. Крейг разбра, че двама са излезли от беседката и се връщат към вилата, защото постепенно гласовете им заглъхнаха и той престана да ги чува. Остана в храстите още известно време, защото не биваше да излезе преди напълно да ги изгуби от поглед.

Сега беше сигурен, че както му беше казал и маркизът, графинята е руска шпионка, която се мъчи да изкопчи информация от лорд Нисдън. Не биваше да споменава пред нея нищо за Тибет. В същото време му стана ясно, че усилията ѝ са абсолютно непрофесионални и това би било очевидно за всеки мъж, който не е замаян от собственото си самочувствие.

Струваше му се невероятно Нисдън да не си дава сметка какво става и все пак Крейг имаше чувството, че лордът е прекалено наивен, може би прекалено заслепен от желание, за да обърне внимание на опасностите, на които се излага, както и на хората, които използват графинята като свой инструмент.

Докато крачеше бавно към вилата по друга пътека, постепенно у него се затвърди убеждението, че графинята не действа по своя воля.

Беше напълно сигурен, че руснаците са я принудили да шпионира за тях като стане любовница на лорд Нисдън и тя се съпротивлява отчаяно срещу това.

Беше следил много внимателно интонацията на гласа ѝ, докато разговаряше с лорда.

Тя не само се боеше, както беше признала пред него, въпреки всичко, тя се бореше. Напомняше му на някакво малко животинче,

което се мъчи да се освободи от капана, в който е попаднало.

Когато се замисли, Крейг реши, че руснаците са постъпили умно, като са намерили толкова красива и привлекателна жена, за да я изпратят да шпионира на място като Монте Карло, където имаше в изобилие всякакви красавици.

Вече не се съмняваше, че нейната задача е това, но беше готов да се обзаложи на доста голяма сума, че е била принудена да се заеме с нея.

Най-напред трябваше да разбере защо толкова се страхува от руските си господари, с какво те я държат в ръцете си, а след това да намери начин да ѝ помогне и да попречи на лорд Нисдън да предаде каквато и да било ценна информация в случай, че реши да се разприказва, както се опасяваха във Форин Офис.

Крейг никак не можеше да допусне, че в положението, което заема, лорд Нисдън не може да осъзнае колко немислимо е да има любовница руския — докладите от Индия бяха твърде тревожни. Все пак предположи, че въпреки целия си дипломатически опит в европейските столици той не е имал достатъчни контакти с руснаците и не е съвсем наясно с аспирациите им към Изтока.

Всъщност много малко хора знаеха за възможната руска инвазия в Тибет — засега тя безпокоеше само хората на властта в Индия и шефовете във Форин Офис. Все пак според маркиза Нисдън знаеше достатъчно, за да се налага да държи устата си затворена, поне по този въпрос.

Крейг беше сигурен, че графинята ще уведоми тези, на които докладваше, че ѝ е говорил за Тибет.

Тогава му мина през ум, че не е изключено барон Строгалов да играе някаква роля във всичко това. Беше странно, че разполага с две яхти в Монте Карло, че гостите му, ако изобщо има такива, никога не слизат на брега и че самият той посещава само театъра.

„Едно е сигурно — помисли си Крейг. — Някак си трябва да се срещна с барона.“

След това влезе усмихнат в осветената вила, решен отново да играе ролята на американски плейбой, и тръгна да търси Зи Зи, за да танцува с нея.

На следващия ден, след четири уморителни сета тенис и след като видя новата си кола, с която беше сигурен, че ще спечели конкурса, Крейг излезе на терасата пред казиното. Беше малко преди обяд.

Всички погледи се обръщаха към него, отвсякъде се протягаха ръце за поздрав и той се движеше почти като крал, докато не видя на една маса лорд Нисдън и графинята.

Те имаха мрачен вид и му се стори, че когато го видя, в странните, красиви очи на рускията се появи някаква светлина.

— Добро утро, мадам — каза Крейг и свали бързо шапката си. — Добро утро, лорд Нисдън. Хареса ли ви увеселението снощи?

— Много — отговори лордът. — Князът още веднъж доказва, че репутацията му на отличен домакин не е случайна.

— Аз не останах до много късно — продължи Крейг. — Отидох на друго място, но там далеч не беше така весело.

Всъщност Крейг си беше тръгнал веднага след танца със Зи Зи и още с пристигането си в Хотел дьо Пари, беше влязъл в свободната стая в съседство с апартамента на графинята, за да провери дали не го е търсила.

Колкото и трудно да ѝ е било, очевидно беше успяла да убеди лорд Нисдън да я остави на спокойствие тази нощ и единствения друг глас, който се чуваше от стаята ѝ беше този на прислужницата.

Крейг отключи вратата откъм неговата страна много лесно, без да вика камериера. След толкова много години, през които беше работил за маркиза, едва ли имаше врата, която да му създаде сериозни трудности. Поддаде се на умелите му ръце без дори да изскърца.

След това можеше да чува съвсем ясно какво се говори в съседната стая.

Знаеше много малко руски, защото този език му се отдаваше трудно, но все пак достатъчно, за да разбере, че прислужницата с нахално безочие задава на графинята въпроси за вечерта. Получаваше едносрични отговори.

Едва когато Алоя си легна, прислужницата я остави на спокойствие и затръшна шумно вратата след себе си.

Тогава Крейг се замисли дали да не почука и да каже, че е там, но след малко реши, че това би било грешка.

Графинята беше толкова уплашена и толкова сигурна, че я наблюдават... Не беше изключено това да е истина дори и през нощта. Ето защо той изчака още един час, за да види дали тя ще мушне листче под вратата, но след като това не стана, затвори тихо и отиде да си легне.

Тъй като Крейг продължаваше да стои край масата, лорд Нисдън не можеше да направи нищо друго, освен да го покани:

— Заповядайте, седнете при нас. Ще пиете ли нещо?

— Благодаря — отговори Крейг. — За съжаление няма да остана много дълго. Имам среща с приятели, които трябва да се появят всеки момент.

Лорд Нисдън повика келнера и поръча чаша шери, а Крейг се обърна към графинята с любезен тон:

— Забавлявахте ли се снощи?

— Беше прекрасно — отговори тя. — Много се радвам, че лорд Нисдън ме взе със себе си.

— Имате късмет, че познавам толкова много хора в Монте Карло — намеси се Нисдън и каза на Крейг: — Обещах на графинята да я водя на много увеселения. Както знаете, Вандервелт, всяка вечер се организират поне по половин дузина.

— Да, наистина — съгласи се Крейг, — макар че някои от тях без съмнение са самата скука.

— И аз мисля така — каза лордът, — но все пак човек може да избира.

— Да. Естествено.

Донесоха шерито, Крейг отпи и каза:

— В пристанището има нови яхти. Качвали ли сте се на руските? Зададе въпроса така, сякаш отговорът не беше от значение, но видя внезапната уплаха в очите на графинята и разбра, че е сложил пръст в някаква рана, за която досега не беше подозирал.

Последва неловка пауза, след която графинята отговори:

— Не... не. Никога.

Но Крейг знаеше, че не казва истината.

След обяда с приятелите си Крейг тръгна с тях на разходка с кола и след като се стъмни, отиде в църквата Св. Девоте.

Влезе притеснен, да не би да е твърде рано и графинята още да е вътре, но се огледа и видя, че я няма. Отиде бързо до изповедалнята,

сигурен, че в мрака, няма да бъде забелязан.

Отец Августин го очакваше и веднага щом коленичи, каза:

— Имам новини за теб, синко.

— За мен ще е голямо облекчение да ги чуя.

— Боя се, че не са това, което би искал да чуеш.

— Въпреки това.

— Този, когото търсиш, е напуснал квартирата си, защото се е страхувал да остане в нея. Не успях да разбера къде е смятал да отиде, но е тръгнал към определено място.

Отец Августин замълча за миг, после добави:

— Този, с когото разговарях, смята, че твоят човек или е вярвал, че новото му скривалище ще бъде по-безопасно от старото, или, че е бил подмамен в някакъв капан. Както и да е, двама души са го задържали и са го завели на пристанището.

Крейг изтръпна. Знаеше какво ще чуе.

— Завели са го на едната руска яхта, „Царевич“. Закотвена е до другата, „Царевна“.

Крейг въздъхна.

— Благодаря ти, отче. Нямам думи да изразя благодарността си.

— Аз също съм ти благодарен синко. За твоята благодарност от вчера.

— Когато си тръгвам, ще я изразя още по-пълно.

— Благодаря. Ако имаш нужда от някаква помощ, просто мини от тук, както сега.

— Никога не си ме разочаровал, отче. Сега имам нужда от молитвите ти както никога.

— Ще се моля за теб, синко.

Свещеникът го благослови и Крейг се отправи към хотела.

Даваше си сметка, че ако иска да спаси Рандъл Сеър от руснаците, ще му бъдат необходими не само молитвите на отец Августин и Божията помощ, но и силата на всички религии по света.

Знаеше много добре, че руснаците не биха се спрели пред нищо, за да измъкнат от Рандъл Сеър информацията, която им беше толкова нужна, а разказите за мъченията, които прилагаха над затворниците, бяха не само ужасяващи, но и съвсем достоверни.

Докато се преобличаше за вечеря с помощта на прислужника си, Крейг си помисли, че е странно, след като са пленили Рандъл Сеър,

още да не са тръгнали с него към Русия.

Единственото обяснение беше, че чакат да получат още информация от Нисдън.

Те нямаха представа, че лордът всъщност знаеше много малко, но дори и то, добавено към нещата, които би могъл да им каже Рандъл Сеър, вече щеше да им осигури голямо преимущество. Засега те не бяха в много изгодни позиции.

— Имам толкова малко време — каза си Крейг и разбра, че го е казал на глас, защото прислужникът му отговори:

— Не сте закъснели, сър. Освен това в Монте Карло никой не държи на точността.

Крейг взе решение.

— Иди и провери какво ще играят в театъра днес — нареди той и прислужникът веднага излезе.

След малко се върна и каза, че Белини ще пее в операта „Фауст“. Тъй като този певец беше много популярен, Крейг беше сигурен, че баронът ще отиде да го слуша.

Ето защо той изпрати прислужника си да ангажира ложа и да провери, без да привлича много вниманието на околните, кои са ангажирали останалите ложи.

Прислужникът се забави толкова дълго, че Крейг започна да губи търпение. Върна се, когато той вече се чудеше дали да не отиде да вечеря с приятелите си.

— Долу имат много работа, сър, но научих това, което ви интересува.

Прислужникът му подаде лист хартия, на който имаше списък с имена на известни личности, сред които беше и принцът на Монако Албърт, но Крейг се интересуваше само от един човек и когато видя името му, се усмихна.

— Благодаря ти — каза той на слугата си и излезе.

Крейг не се изненада от препълнената зала, когато след вечеря зае ложата с приятелите си, малко преди да се вдигне завесата.

Постановката беше направена майсторски, но Крейг се интересуваше единствено от човека в съседната ложа.

Нямаше нужда да му казват, че това е барон Строгалов — той седеше в инвалиден стол, който бяха поставили така, че да може да вижда сцената най-добре.

Баронът приличаше на звяр. Крейг си го представи до графинята и от контраста това впечатление се усили още повече. Забеляза подобните му на орлови нокти пръсти, грубите стави, жестокостта на извитите надолу устни и остротата на погледа, който не се отделяше, от сцената.

Белини пееше превъзходно, но Крейг не го слушаше. Беше насочил цялото си внимание към личността на барона.

Когато настъпи антракта и приятелите му излязоха от ложата, за да поговорят с другите присъстващи, Крейг отиде до съседната ложа и отвори вратата.

Веднага един човек, когото не беше забелязал и който стоеше до самата врата, му препречи пътя, но Крейг успя да премине покрай него, да стигне до барона и да му каже:

— Позволете ми да се представя. Аз съм Крейг Вандервелт и яхтата ми „Сирена“ е закотвена близо до вашата. Бих искал да поговоря с вас като човек, който обича морето и яхтите.

Видя, че баронът се изненада, но въпреки това му отговори на приличен английски:

— Забелязах яхтата ви, господин Вандервелт. Чух, че е съвсем нова.

— Наистина — каза Крейг. — И тъй като съм й поставил нов двигател, изобретен от мен, както и специално осветление, което досега не е било използвано на морски съд, бих желал да я сравня с вашата. Да си призная, никога не съм се качвал на руска яхта.

Говореше с умишлено подсилен американски акцент, който обикновено не се долавяше. Също така беше сигурен, че баронът ще забележи нетърпеливия му тон и желанието да се самоизтъкне на всяка цена.

Баронът замълча за миг и попита:

— А какви други нови приспособления сте монтирали на яхтата си?

Крейг изброи няколко неща, които биха заинтригували всеки яхтсмен, и завърши:

— Надявам се военноморските сили на САЩ да възприемат някои от тези изобретения.

— Това е много интересно, господин Вандервелт — каза след това баронът.

— Бих желал, с риск да ви се стори малко нахално — каза Крейг със смях, — да ви поканя на „Сирена“, а след това да ми покажете „Царевна“. За мен ще е много интересно.

— Ще ви се стори старомодна — каза баронът сухо.

— Руснаците не възприемат лесно новите неща.

— Не това е репутацията ви, Ваше височество. На вас лично и на страната ви. В Америка знаем, че Русия напредва удивително бързо що се отнася до кораби и въоръжения.

— Това е така — съгласи се баронът. — Е, господин Вандервелт, с удоволствие ще ви очаквам утре на „Царевна“.

— Предлагам — каза Крейг ентусиазирано, — да обядваме заедно на „Сирена“ и след това да ми покажете „Царевна“.

— За мен е удоволствие да приема поканата ви — отговори баронът. — Ще възразите ли, ако взема с мен и двама приятели?

— Не! Разбира се, че не. Колкото повече сме, толкова по-весело ще бъде.

По гласа на барона Крейг разбра, че „дватамата приятели“ ще бъдат всъщност техници, които ще се опитат да проучат нововъведенията му.

Оркестрантите заеха местата си и диригентът се поклони сред буря от аплодисменти.

— Уговорихме се — каза Крейг, изправи се и протегна ръка. — Ще ви очаквам в един часа. Много съм щастлив, че се запознахме.

Той стисна ръката на барона и се върна в ложата си.

Каза си, че за пореден път късметът му не му е изневерил. И когато стисна ръката на барона, разбра твърде добре защо графинята се бои.

ПЕТА ГЛАВА

След като тръгнаха от театъра, Крейг и приятелите му се отбиха в казиното и влязоха в зала „Тоазе“. Той се надяваше да види графинята. Както обикновено, залата беше препълнена и преди да види тази, която търсеше, Крейг поговори с княза и някои други свои познати.

Графинята и този път изглеждаше фантастично с роклята си в синьо, която правеше кожата и косата ѝ да изглеждат ослепително. Отново нямаше никакви бижута, освен един голям аквамарин, окачен на тънка верижка на шията ѝ. Ефектът беше поразителен и дори в залата, пълна с красиви жени, графинята се открояваше като самотна ярка звезда на небето.

Седеше на една маса сама с лорд Нисдън и както можеше да се очаква, той говореше, а тя слушаше.

Крейг реши, че е по-разумно да не отива веднага при тях, и затова се отби до най-близката рулетка. Започна да наблюдава, като от време на време залагаше.

Все още се чудеше кое беше уплашило толкова графинята, но след като видя барона, до голяма степен успя да си обясни страха ѝ. Тя беше толкова нежна и крехка, толкова неземна, че му беше трудно да си представи, как би могла да сътрудничи на звяр като барон Строгалов. Но нямаше никакво съмнение — тя шпионираше за руснаците.

Ако баронът беше отвлякъл Рандъл Сеър, то беше ясно, че той стои в дъното на всичко. Като някакъв голям паяк той плетеше мрежи, в които улавяше жертвите си подобно на мухи — да се измъкнат оттам беше много трудно.

Както беше потънал в мислите си, изведнъж осъзна, че деветката, предпочитано от него число, на която беше заложил, е спечелила за втори път. Крупиято го гледаше въпросително в очакване да си вземе печалбата или да я остави за следващото завъртане. Сякаш за да потърси предзнаменование от съдбата дали ще спечели другата,

много по-сложна игра, той направи знак парите да останат на мястото си.

Крупиеото взе малкото топче, пусна го да се върти и каза с безизразен глас:

— Mesdames et monsieurs. Rien ne va plus^[1].

Няколко алчни ръце се протегнаха в последния момент с надеждата щастиеето този път да им се усмихне. След това се чу попадането на топчето в гнездото и безизразният глас на крупиеото:

— Neuf, noir et impair^[2]:

Крейг почувства, че ще успее и в по-голямата игра.

Той взе спечеленото и съпроводен от завистливите погледи на околните, се запъти към касата, за да обмени жетоните в златни монети и банкноти.

След като ги прибра в джоба на фрака си, той бавно и небрежно, сякаш притеглян от магнит, се запъти към масата на графинята, без да е сигурен дали да я заговори, и ако я заговори, какво точно да каже.

Спря от другата страна на същата рулетка и забеляза, че сега лорд Нисдън е приведен напред и без съмнение говори по-оживено от обикновено.

Едно от нещата, които Крейг беше научил във връзка с предишната си работа за маркиза, беше да разбира говор по движението на устните.

Беше го обучавал един опитен учител в Ню Йорк, защото това би могло да се окаже полезно, макар че за момента не се налагаше. Беше почти забравил, че в края на курса се оказва един от най-добрите.

Почти без да си дава сметка за това, на него му стана ясно, че може да разбира какво говори лорд Нисдън, и мина малко по-напред, за да може да вижда лицето му по-добре.

— Престанете да си играете с мен, Алоя! Търпението ми е изчерпано и повече няма да приемам обещания за утре, което никога няма да настъпи!

Графинята заговори и макар че вероятно лордът едва я чуваше, Крейг беше сигурен, че му казва следното:

— Не знам какво да кажа... Моля ви... Не можете ли да дойдете в стаята ми... за да поговорим?

— Да говорим!? Не желая да говоря повече! Искам вас, Алоя, влудявате ме! Сама казахте, че сме създадени един за друг. Вие трябва

да станете моя!

— Надявах се... — каза графинята с треперещи устни, — че ще сте мил с мен...

— Мил? — отговори лорд Нисдън. — Разбира се, че желая да съм мил, но освен това, като мъж желая вас. Играх вашата игра достатъчно дълго. Или ми позволете да ви любя тази вечер, или ще приема, че ме правите на глупак и ще напусна Монте Карло още утре.

Графинята извика едва чуто и Крейг знаеше, че е от страх.

— О, не! Не бива да правите това! Искам да останете... Трябва да останете!

На лицето на лорда се появи доволна усмивка:

— Тогава за какво спорим, мила? Ще ви направя много щастлива. Още утре ще отидем до „Картие“ и ще ви купя нещо красиво, за да отбележим началото на нашата, убеден съм, дълга и щастлива връзка.

Начинът, по който говореше, изражението на лицето му и погледът в очите му накараха кръвта в слепоочията на Крейг да запулсира от гняв.

Единствено умението му да се владее напълно, придобито през годините, не му позволи да отиде до масата и да удари лорд Нисдън.

И тогава, изненадан от силата на чувствата си, той разбра, че е влюбен така, както никога преди!

Беше толкова изумително, че не би могъл да е сигурен дали не си въобразява.

Искаше да защити графинята не само от лорд Нисдън, но и от всичко, което я заплашваше и я караше да трепери.

Никога досега при целия си дълъг опит с жените, които го бяха преследвали, не се беше чувствал както сега.

И най-изумителното от всичко беше, че изпитваше тези чувства към жена, която би трябвало да презира като шпионин на руснаците и която представляваше опасност за всичко, за което досега се беше борил и беше рискувал живота си.

„Обичам я!“ — каза си той с изумление и беше убеден, че това е истина.

Не можеше да направи нищо, докато не си изяснеше ситуацията напълно. И преди да може да измъкне графинята от лапите на барона,

трябваше да попречи на лорд Нисдън да осъществи намеренията си за тази вечер.

Сякаш някой му казваше какво да прави. Крейг знаеше как да постигне първото.

Той се приближи до масата и каза с престолено небрежен тон:

— Помислих си, че може и да сте тук, но трябваше да сте край рулетката, за да видите как щастливото ми число се падна три пъти поред.

Докато говореше усмихнат, забеляза, че в красивите очи на графинята се появява някакво облекчение. Очевидно за лорд Нисдън беше трудно да не издаде раздражението си от прекъсването на разговора.

— Бих искал да отпразнувам печалбата си както подобава — каза Крейг. — Ще изпие ли по чаша шампанско с мен?

— Но ние вече сме поръчали шампанско — каза лорд Нисдън намръщено.

— О, да, не обърнах внимание — възкликна Крейг и погледна бутилката, поставена в лед до масата. — Може би е по-добре да намеря домакина ни от предишната вечер, за да му благодаря за чудесното прекарване.

— И аз трябва да направя това — каза лорд Нисдън.

Крейг понечи да тръгне, но се спря и вметна:

— Между другото, графиньо, надявам се тази вечер да не ви безпокоят.

— Да ме безпокоят? — заговори тя колебливо за първи път, откакто Крейг беше дошъл до масата им.

— Чух, че раджата на Будагота тази вечер ще устройва прием в апартамента си в Хотел дьо Пари. Не зная на кой етаж сте, но гостите на раджата обикновено са много шумни.

— Аз съм... на третия етаж.

— Имам чувството — каза Крейг, — макар че се надявам да греша, че и раджата е на третия етаж.

Той замълча за миг и продължи с престолен гняв:

— Не мога да разбера защо хората приемат гости в хотела, в който са отседнали. Изобщо не се съобразяват с другите гости. Ако бъда обезпокоен, смятам утре сутринта да протестирам остро пред управителя. Надявам се, че и вие ще направите същото.

— Да, да, разбира се... Ако ме обезпокоят...

— Предполагам, че Негово височество няма да наеме оркестър, но не се съмнявам, че по коридорите ще минават хора почти през цялата нощ и ще разговарят силно, сякаш никой друг не съществува.

— Би било много неприятно — каза графинята тихо.

— Да. Наистина — отговори Крейг мрачно. — Уверявам ви, че ще е така. Но за жалост, боя се, че не можем да направим нищо, докато не се случи.

— Не, не можем.

Той се обърна към англичанина:

— Имате късмет, лорд Нисдън, че сте в Ермитаж. Следващия път, когато дойда в Монте Карло, смятам да го опитам. Лошото на Хотел дьо Пари е, че е прекалено известен.

Крейг не изчака отговора на лорд Нисдън, а се поклони на графинята и каза:

— Желая ви лека нощ, но се боя, че това е прекалено оптимистично пожелание.

Той се засмя сякаш на собствената си шега и тръгна през залата към Зи Зи и княза, който пушеше пура.

Можеше само да се надява, че след това, което каза, лорд Нисдън ще се притесни и ще предпочете да не ходи в стаята на графинята тази вечер.

Поговори с княза и Зи Зи известно време, като умишлено седна с гръб към графинята и Нисдън.

След това почувства нужда от свеж въздух и излезе на терасата с надеждата вечерният бриз да охлади както тялото му, така и ума му. Отиде до каменния парапет и погледна надолу към пристанището.

Светлините на руските яхти се виждаха много ясно, също и тези на „Сирена“ малко по-нататък.

Луната беше осветила носа с двореца, а морето блещукаше нататък чак до хоризонта. Обхвана го някакво вълнение, сякаш музика изпълни сърцето му.

Усети аромата на мимозите, а звездите блестяха, както му се стори, като очите на графинята.

Красотата им беше като чувството в сърцето му, в което все още не беше уверен, защото беше толкова невероятно и непредсказуемо.

Но беше сигурен, че това, което изпитва, е любов и защото това чувство не приличаше на нищо, което беше изживявал досега, инстинктът му го разпозна, и той не можеше да го отрече.

„Тя е красива и привлекателна жена, това е всичко“ — мъчеше се да убеди сам себе си, но знаеше, че се самозаблуждава.

Чувствата, надигащи се у него, бяха така реални и истински, както и силата, на която знаеше, че може да се облегне в случай на нужда, и която го водеше още откакто беше осъзнал съществуването ѝ преди много време в Индия.

Беше същата сила, в която вярваше и Рандъл Сеър и той почти несъзнателно насочи мислите си към пленника, намиращ се на една от яхтите в пристанището.

Както беше казал на графинята, предаването на мисли на разстояние беше умение, в което вярваха всички индийци и в което обучаваха техните гуру.

Беше уверен, че след като знае къде е Сеър, ще успее да му вдъхне надежда, да го подкрепи и, ако се случи чудо, да го спаси.

„Помогни ми — молеше се мислено той. — Ти имаш повече опит от мен, можеш да ми кажеш какво да правя.“

Беше уверен, че думите, които трескаво изпращаше в нощта, идват направо от живителната сила у него и че със сигурност ще получи отговор.

След това зачака. После, сякаш беше чул глас от небесата, изведнъж научи отговора. Сякаш някой му беше казал какво да прави, отговорът се появи в мислите му. Оставаше само да осъществи на практика напътствията.

За миг му се строи, че въздухът наоколо е изпълнен с невидими криле, които, макар и да не можеше да види или чуе, усещаше с всички свои сетива. След това се опита да осъзнае какво чувства и крилете изчезнаха, но планът остана, а това беше най-важното.

Беше изпитвал това чувство и друг път, когато се е намирал в тежко положение, и един път дори заплашен от смърт, но нито толкова силно, нито толкова пълно, както сега, когато се беше свързал с Рандъл Сеър, чийто отговор беше получил.

Остана на терасата още дълго време, докато тялото му не усети острия вечерен хлад, и се прибра в топлата игрална зала.

Когато влезе, забеляза, че масата, на която седяха графинята и лорд Нисдън, сега беше празна и отново го обзе тревога. Помисли си, че лордът би могъл да се опитва да ѝ се натрапи и юмруците му инстинктивно се свиха.

Стори му се невъзможно да остане повече в казиното и бавно тръгна към изхода, като се спираше при различните маси, за да видят, че разговаря с познати и не бърза. След малко излезе, без никой да обърне внимание на това.

Прекося площада и се изкачи по стъпалата към ярко осветения вход на хотела.

Стигна на етажата си и видя, че е тихо. Не се виждаше никой. Надяваше се графинята да не е позволила на лорд Нисдън да я изпрати до апартамента ѝ, защото в такъв случай той щеше да разбере, че на този етаж няма никакъв прием.

Крейг влезе в апартамента си. Прислужникът му го очакваше и той се съблече, както винаги с негова помощ. Сложи си тъмен халат и се разположи удобно в едно кресло с вечерните вестници в ръка. Наред с другите новини, в тях се съобщаваше за всички новопристигнали и за това, къде са отседнали.

Докато прелистваше страниците, прислужникът му каза:

— Пише, че са пристигнали много нови хора, сър.

Крейг изсумтя с раздражение.

— И без това има твърде много — каза той. — Предполагам, че на борда на „Сирена“ ще се чувстваме много по-добре. Със сигурност ще е по-спокойно.

Прислужникът доби потиснат вид и Крейг си даде сметка, че и двамата прислужници, които беше взел със себе си, предпочитат господарят им да остане на брега и смятат непредсказуемостта на морето за нещо несъвместимо със задълженията си.

Когато прислужникът започна да разтребва стаята, Крейг добави:

— Опаковай багажа ми още рано сутринта. Може да реша да пообиколим крайбрежието за ден-два. Ако се откажа, винаги можем да го разопакуваме пак.

— Разбира се, сър — отговори прислужникът, но в гласа му нямаше никаква радост.

Крейг изчака докато остане сам, остави вестника, заключи вратата, която водеше към вътрешността на апартамента, и влезе в

свободната стая в съседство с апартамента на графинята.

Когато посегна, за да отвори вратата от своята страна, усети, че стаява дъх, за да се послуша за гласа на лорд Нисдън. След това се присмя на себе си. В миналото не само че никога не беше ревнувал жена, но и се смееше на мъжете, които страдат от ревност.

И въпреки това беше сигурен, че ако чуеше гласа на лорда от апартамента на графинята, без да мисли за последствията, щеше насилствено да го изхвърли от стаята ѝ и да я спаси, защото беше сигурен, че тя желаше това.

Отвори вратата, но не чу нищо. После сърцето му подскочи, защото на пода видя нещо бяло. Наведе се и видя бележка, написана на ръка. Знаеше, че почеркът отразява характера на човека.

„Трябва да говоря с вас. Моля Ви.“

Когато прочете тези думи, той почувства не само облекчение, но и неописуемо щастие, защото тя желаше присъствието му и се нуждаеше от него.

Бързо и умело отключи и другата врата с инструмента, който беше мушнал в джоба на халата си, и почука тихо.

Веднага разбра, че тя го е очаквала. Графинята отвори и застана пред него.

В стаята ѝ светеше само една лампа и силуетът ѝ, очертан срещу нея, му заприлича на някакво видение, което винаги беше носил във въображението си и без да го съзнава, някъде дълбоко в сърцето си.

Тя беше с бял пенъоар, който падаше свободно около тялото ѝ, косата ѝ беше разпусната и падаше надолу, сякаш беше част от лунната светлина, по раменете, почти до кръста ѝ.

За миг останаха неподвижни сякаш бяха прекосили вечността, за да се срещнат след много, много време.

Тогава — по-късно Крейг не можеше да си спомни как точно се случи, дали той, или тя помръдна — ръцете му се оказаха обвити около раменете ѝ, а лицето ѝ — скрито в рамото му.

Усещаше, че трепери и докато я прегръщаше, разбра, че това е най-хубавото нещо, което му се беше случвало досега, нещо, което беше търсил, но не бе успял да намери.

Нямаше нужда от думи, защото близостта им беше достатъчна. Разбираха, че единственото, от което имат нужда, е да са заедно.

След това графинята прошепна едва чуто:

— Помогнете ми... Моля ви... Помогнете ми! Не зная какво да правя... Толкова се страхувам!

Той почувства как страхът се надига у нея и тялото ѝ започва да трепери почти неудържимо.

Той стегна мускулите на ръцете си, защото знаеше, че тя има нужда от силата им и отговори много тихо:

— Аз съм тук. Няма защо да се страхувате — той чу как графинята си поема дъх и добави: — Мисля, че ще се почувствате по-добре и по-спокойна, че никой няма да чуе това, което искате да ми кажете, ако дойдете в моята стая.

Тогава, тя вдигна глава и го погледна, а на него му се стори, че през живота си не е виждал по-уплашени женски очи. Вече знаеше, че дори и да му струва собствения му живот, той би направил всичко възможно, за да я спаси, както го беше помолила.

Тя не каза нищо и Крейг я дръпна в апартамента си, като затвори вратата, която току-що беше отворил.

Преведе я през свободната стая във всекидневната си, където имаше цветя и мека светлина, а вещите му бяха разпръснати наоколо и вдъхваха сигурност.

Не я пусна, а я притегли към удобното канапе. Преди да седнат, я погледна и си помисли колко хубава е тя и колко млада изглежда с разпуснатата си върху раменете коса — почти като малко момиче.

Тя също го погледна. Крейг разбра, че се пита дали има право да бъде толкова близо до него, но и че не е в състояние да се отдръпне.

— Казах ви да ми се доверите — каза той нежно. — Сега вече има много сериозна причина да го направите.

Той не изчака да го попита каква е тя, а продължи:

— Обичам ви! Разбрах го преди малко, когато видях какво стана в казиното. И понеже ви обичам, мога да ви обещавам, че никога повече няма да се страхувате, както се страхувате сега.

Тя въздъхна и очите ѝ се напълниха със сълзи. Крейг наведе бавно глава и много нежно устните му намериха нейните.

Целуна я, защото не можеше да не го направи. Обичаше я, но не я желаше със страст, а с душата си, защото тя беше част от онова,

което беше почувствал на терасата пред казиното, част от силата, която беше събудил у себе си заради нея и заради Рандъл Сеър.

След това, когато почувства трепета на устните ѝ, когато разбра, че са невинни, неопитни, когато усети мекотата им, целувката му стана по-настойчива и по-силна. Той я притегли по-близо до себе си.

Разбра, че тази целувка е по-различна от всички целувки, които беше давал или получавал през живота си.

Не можеше да го обясни, просто знаеше, че тя е влязла в сърцето му, че вече е част от него и че отсега нататък ще е завинаги негова.

Едва когато Крейг почувства, че са станали едно цяло със звездите и луната и в същото време ги обгръща някакво щастие, непринадлежащо на този свят, тя вдигна глава и прошепна едва чуто:

— Обичам ви... Не знаех... Обичам ви... Мислех за вас още от първия миг, в който ви видях...

— За мен? Как така? — попита Крейг с дълбок глас.

— Знаех... че сте единственият човек, на когото мога да се доверя... когато всичко останало беше ужасно... зло!

— А сега сте сигурна, че това, което чувствате, е любов?

— Обичам ви! Не би трябвало да ви въвличам в това... В това злокобно положение... Много е опасно... Но няма към кого друго да се обърна!

— Трябва да ми разкажете всичко, скъпа — каза Крейг. — Но първо трябва да ви целуна отново! Ние се обичаме и съм сигурен, че ще намерим разрешение! Сигурен съм!

Той продължи да я целува, докато долови, че е забравила страха си и че чувства нещо съвсем различно. Тялото ѝ започна да трепери в прегръдките му и той разбра, че това е сладостта на любовта, че никога досега тя не е чувствала подобно нещо.

След това я придърпа на канапето и попита:

— Преди всичко друго, трябва да знам едно нещо. Наистина ли сте омъжена?

— Не, не. Това беше част от легендата...

Почувства огромно облекчение. Като че ли стаята изведнъж бе залята от небесна светлина. Сякаш не вярваше на ушите си, затова попита:

— И никой не ви е целувал?

— Само вие!

— Мила моя! Бях сигурен в това още когато се докоснах до устните ви! Сега разбирам защо не можете да дадете на Нисдън това, което иска.

Графинята простена:

— Тази вечер вие ме спасихте! Той... се боеше да дойде, защото казахте, че ще има прием на етаж, но... утре те много ще се ядосат, защото ми казаха...

Тя млъкна. Сякаш се боеше да продължи. Скри лице в рамото му.

— Какво казаха те? Зная за кого говорите! За руснаците!

Тя потрепери и това потвърди думите му. След малко каза:

— Ако не позволя на лорд Нисдън да стане... мой любовник... те ще отведат татко в Русия... и никога повече няма да го видя!

Крейг изтръпна.

— Баща ви — попита той след малко. — Нима Рандъл Сеър е ваш баща?

Когато каза това, си помисли, че би трябвало да се досети по-рано.

Алоя вдигна глава.

— Познавате ли татко?

— Разбира се, че го познавам! Но едва сега научих, че руснаците са го отвлекли на яхтата на барона.

Тя го погледна въпросително и попита:

— Как сте научили това? Как може да го знаете, след като никой в Монте Карло не го знае?

Крейг я притисна по-силно и отговори:

— Имаме да си обясняваме много неща, но първо искам да чуя всичко, което ви се е случило. След това ще ви кажа защо съм тук.

— Заради татко ли?

— Да.

Тя извика изненадано.

— Сега знам защо бях толкова сигурна, че ще ми помогнете... У вас имаше нещо... което ви отличаваше от всички други... Татко винаги ми е казвал да се доверявам на интуицията си — добави тя с блеснали очи. — И е бил прав!

— Разбира се, че е бил прав — съгласи се Крейг. — Затова и почувствах, че не сте тази, за която се представяте.

Тя въздъхна, а той добави:

— Нямам думи да изразя радостта си, че не сте графиня Алоя Владимир.

— Дадох ми това име — каза Алоя, — защото им звучеше впечатляващо и мислех, че лорд Нисдън би се решил по-лесно да има връзка с омъжена жена, отколкото с младо момиче. Разбира се, ако ме бяха представили като момиче, трябваше да имам и придружител както е прието.

— Разбирам замисля им, макар че си давам сметка, че в основата му стои баронът.

— Да, да. Баронът! Той е самият... порочен дявол! Ако сатаната беше човек, това щеше да е баронът! — каза Алоя разпалено.

— Бяхте ли с баща си, когато го заловиха?

Тя знаеше, че трябва да му каже всичко, и притисна глава към рамото му. Той я притегли още по-близо до себе си и я целуна по челото, защото не можа да се сдържа. След това я подкани:

— Започнете от самото начало. Нямах представа, а и никой в Англия не знае, че Рандъл Сеър е женен.

— Пазеше го в тайна, защото се страхуваше, че тези, които му имат доверие, ще престанат да му се доверяват. Биха я помислили за рускиня.

Крейг я помоли да обясни и тя каза:

— Майка ми всъщност е от Грузия и моят дядо, княз Волверши, беше много високопоставен, преди руснаците да анексират страната.

Крейг знаеше много добре как е станало това, но не я прекъсна, и Алоя продължи:

— Майка ми се влюбила в татко, когато той отишъл в Грузия на път за Афганистан, закъдето трябвало да замине, за да разбере какво се планира, за да се надигнат местните племена срещу англичаните.

Тя се усмихна и добави:

— Той се влюбил в майка ми още като я видял. И двамата разбрали, че са родени един за друг.

— Това е, което чувствам към теб.

— Така те обичам и аз — каза Алоя. — Винаги съм се молила да срещна мъж, на когото да мога да принадлежа. Още като видяла баща ми, майка ми била сигурна, че винаги е мечтала за човек като него.

Крейг отново я целуна по челото, но знаеше, че трябва да я остави да продължи докрай, и тя продължи:

— Въпреки съпротивата на дядо ми, те се оженили съвсем тайно, защото тези, за които баща ми работел, както обясни той, нямало да бъдат убедени, че националността на жена му няма да попречи на работата му.

Тя направи малък жест с ръка и добави:

— Никой грузинец не се смята за руснак. Макар че избягваме да говорим за това пред тях.

— Зная.

— Понеже майка ми нямала желание да разруши живота на баща ми, никога не му е пречила. След като съм се родила в Грузия, сме ходили при него винаги, когато е било възможно. Понякога и на далечни и непознати места — равнините на Индия, в подножието на Хималаите, където с дни, а понякога и със седмици, не сме виждали жив човек.

Крейг разбра къде е изчезвал Рандъл Сеър с дни и месеци, без никой да знае къде е.

— След това татко получаваше нова задача и ни изпращаше у дома или отивахме да живеем в някой от големите градове, Бомбай или Калкута, където никой дори и не подозираше за съществуването ни.

— Странен живот — забеляза Крейг.

— За щастие имахме достатъчно пари и татко винаги настояваше да получа добро образование и да имам най-добрите учители. Когато беше при нас, татко ме учеше на неговите собствени възгледи и това е единствената причина, че не се притеснявам още повече за него... но времето лети.

— Какво искате да кажете?

— Вие ще разберете това, което повечето хора не биха могли — отговори Алоя. — Когато руснаците ни заловиха тук в Монте Карло...

— Почакайте малко — прекъсна я Крейг. — Много бързате. Най-напред, защо се върнахте в Европа? Рандъл ми каза, че никога няма да се върне в Англия.

— О, разбира се... Забравих да ви кажа... Майка ми почина. Известно време боледуваше... Но успях да се свържа с татко и той дойде навреме, за да се прости с нея.

Гласът ѝ отново затрепери. След това тя пак заговори развълнувано:

— Майка ми сякаш искаше да го дочака, иначе би умряла по-рано... И го дочака.

Крейг почувства, че тя плаче.

— Тя... остана й време колкото да каже на татко колко го обича и колко щастлива е била с него... след това духът ѝ я напусна... остана само тялото...

Крейг притисна Алоя силно и каза:

— Да, това се е случило, но не може тя да не е някъде близо до вас, за да ви каже, че можете да ми се доверите.

— Разбира се, че е! И близо до татко! Макар че той няма нищо против да умре, аз не бих могла да го загубя!

— Смъртта му би била загуба за целия свят — каза Крейг. — Но кажете ми, защо искаше да се върне в Англия?

— Защото... защото не можеше да ме остави сама в Индия. Молих го да не го прави, но той реши да ме доведе тук и да ме остави при сестра си. Винаги е поддържал връзка с нея. Надяваше се тя не само да се грижи за мен, но и да ме въведе в английското общество.

Алоя замълча за малко и продължи:

— Смяташе, че всичко ще бъде наред, докато не разбра, че руснаците са решени или да го заловят, или да го убият. Защото се връща от Тибет.

— Нима бяхте в Тибет с него? — попита Крейг удивен.

— Стигнахме само до Гангце. Там имахме къща и живеехме в нея, докато баща ми обикаляше манастирите и, разбира се, за да научава това, което искаха англичаните. Когато майка ми умря в Гангце, баща ми не можеше да направи нищо, освен да се върне в Англия.

— Това решение, разбира се, е правилно. Заради вас.

— Не мисля така, но винаги правя каквото поиска татко.

— Не мога да разбера защо сте слезли от кораба и сте дошли тук.

— Пътувахме маскирани. Татко беше преоблечен като турчин и никой не се усъмни и за миг в самоличността му.

— А вие?

— Аз бях негова жена. Бях с фередже. То скрива всичко, както знаете. Може да си всякаква, красива, грозна, но никой няма да разбере.

— Това е било умно, защото сте много красива, скъпа.

— Радвам се, че мислите така.

— Ще ви кажа точно какво мисля, когато свършите разказа си. Защо слязохте в Южна Франция?

— Мислехме, че никой няма да познае татко както беше преоблечен, но в Неапол корабът спря, за да се качат нови пътници и сред тях имаше двама души, които той познаваше. Помисли си, че и те са го познали.

Крейг долови страха в гласа ѝ.

— Но чак в Ница татко се убеди напълно, че възнамеряват да го убият. Измъкнахме се от кораба веднага щом спря на кея и оставихме в него всичките си вещи, за да не събуждаме подозрение, докато корабът е в пристанището. Татко не знаеше къде бихме могли да се скрием в Ница, но имаше предвид едно място в Монте Карло, така че дойдохме тук.

Тя въздъхна и продължи:

— Беше доста мръсно и неудобно. Ходех да пазарувам, за да се храним и въпреки че не виждах нищо подозрително, инстинктът на баща ми му подсказваше, да не поема никакви рискове.

Крейг предположи, че са се крили на мястото, за което спомена отец Августин.

— Защо се магнахте оттам? — попита той.

— За нещастие при нас дойде още един човек, който искаше да се скрие. Баща ми го познаваше като човек, готов да направи всичко за пари. Можеше да ни издаде.

— Така че напуснахте онова място и това се оказа фатално.

— Откъде знаете? — попита Алоя. — Тръгнахме оттам, където наистина бяхме в безопасност, и баща ми ми каза да вървя на отсрещната страна на улицата.

Крейг предположи, че именно тогава са го забелязали английските агенти.

— Той зави по една улица — продължи Алоя и там го чакаха двама души, които го заловиха. Не успя да се измъкне.

— А какво направихте вие?

— Какво можех да направя? — отговори тя. — Нямах време да разсъждавам. Хукнах при татко, за да съм близо до него, каквото и да се случи. Крейг беше развълнуван.

Разбирам. И отведоха двама ви при барона, така ли?

— Беше ужасно! — отвърна тя. — Започнаха да разпитват татко и когато той отказа да им каже каквото и да било, заплашиха, че ще го откарат в Русия и ще го изтезават, докато не проговори.

По начина, по който тя говореше, Крейг разбра колко ужасно е било всичко това.

— После татко им каза, че ще им разкрие някои неща, ако ме пуснат да си вървя.

Тя въздъхна дълбоко.

— Това беше голяма грешка. Баронът ме погледна сякаш ме виждаше за първи път, и разбрах, че е намислил нещо.

— Значи идеята да прелъстите лорд Нисдън и да научите тайните му е на барона?

— Каза ми, че лордът е много отговорен служител във Форин Офис и би трябвало да знае какво смятат да предприемат англичаните, ако руснаците нахлуят в Тибет.

— Значи те ви обличаха толкова елегантно?

— Казваха ми точно какво да правя — отговори Алоя и потрепери.

— А дрехите ви?

— Докараха на яхтата някакъв френски моделиер, когото изглежда държаха в ръцете си, и го накараха да ми ушие дрехи, с които да е невъзможно лорд Нисдън да не ме забележи.

— Но предполагам, че не са очаквали да ви заговори още щом ви види? — попита Крейг, имайки предвид високото самочувствие на Нисдън.

— О, не — отвърна Алоя. — Бяха твърде умни, за да направят подобно нещо. Бяха научили всичко за него. Майка му, към която той е много привързан, щеше да заминава за Америка на следващия ден след неговото пристигане тук и по някакъв начин са се сдобили с писмо, писано от нея.

Тя замълча за миг и продължи:

— Мисля, че беше до някаква нейна приятелка тук в Монте Карло. Фалшифицираха почерка ѝ и написаха от нейно име писмо до лорд Нисдън с молба да се погрижи за дъщерята на някой си, на когото била много задължена.

— И това сте били вие, предполагам.

— Разбира се. И понеже му го изпратиха много бързо, лордът ми се обади само няколко часа след пристигането си.

— И очевидно е бил поразен от красотата ви.

— Трябваше да му кажа колко много ме е впечатлил и за колко чудесен го смятам — обясни Алоя с помръкнал глас. — И през цялото време докато разговарях с него, знаех, че прислужницата, която естествено е техен човек, подслушва на вратата, за да не кажа нещо, което не трябва. За да не събудя у него каквито и да било подозрения. Та как бих могла! — каза тя с отчаяние. — Как бих посмяла, след като ми казаха, че ако не направя точно каквото ми наредят... ще убият татко веднага щом научат каквото им трябва!

— С това ли се занимаваха междувременно? — попита Крейг загрижено.

— Не. Татко е по-умен от тях — отвърна Алоя. — Най-напред, докато се занимаваха с дрехите и бижутата ми, а те естествено бяха на барона, баща ми се стремеше да печели време. След това, когато започнаха да го разпитват сериозно, изпадна в транс.

— В транс? — възкликна Крейг.

— Научи се да го прави в Индия. Може да изпадне в пълно безсъзнание и никой не е в състояние да го събуди. Но това състояние продължава само определено време.

— Колко? — попита Крейг и си даде сметка, че това е от жизнена важност.

— Освен ако не умре от липса на вода и храна — каза Алоя с треперещ глас, — трябва да дойде на себе си... утре!

Крейг разбра защо е имал чувството, че няма време и че трябва бързо да направи нещо.

Безпокоеше се не само за Алоя, но и по някакъв начин Рандъл Сеър го беше известил, че няма много време.

— Но руснаците не знаят това — каза Крейг. — Тогава защо са казали, че искат лорд Нисдън да стане ваш любовник тази вечер?

— Чакаат татко да дойде в съзнание, а от мен искат резултати колкото се може по-бързо. След това смятат да ни отведат някъде и ако нямам какво да им кажа, мисля, че смятат... да ме измъчват пред баща ми, за да го накарат да говори.

Крейг реши, че това е много вероятно и каза ядосано:

— Скъпа, кълна се, че това няма да се случи, докато съм жив!

— Можете ли... да спасите татко... и мен?

— Кълна се, че ще го направя — отвърна той. — И знам, че ще ми повярвате, а едва ли някой друг би повярвал, че когато тази вечер стоях на терасата пред казиното или баща ви, или някаква друга сила ми каза точно какво трябва да направя.

Алоя го погледна и по очите ѝ позна, че не само му вярва, но и че ще успее.

Тогава, сякаш нямаше какво повече да си кажат, устните му намериха нейните и той я целуна умело, жадно, страстно, сякаш тя не беше свенливо младо момиче, а жена, която обичаше повече от всичко на света.

---

[1] Дами и господа. Край на залаганията (фр.) — Б.пр. ↑

[2] Девет, черно, нечетно (фр.) — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Крейг се събуди преизпълнен с щастие и то го накара за момент да забрави трудната задача, която го очакваше.

Можеше да мисли единствено за любовта си към Алоя, да си спомня предишната нощ, когато я бе държал в прегръдките си, сигурен, че тя е единственото, от което има нужда, за да бъде животът му пълен, и че го прави най-щастливия човек на света.

След като беше пътувал по толкова много чужди земи и беше правил толкова много странни неща, той съзнаваше, че тя е неповторима не само с изумителната си красота, интелигентност и бързина на мисълта, но най-вече заради интуицията си, която беше равна на неговата.

Красотата ѝ беше резултат от смесената ѝ кръв. Алоя имаше бялата кожа на английските си предци и мистичния поглед на руския. Именно това потекло придаваше сребристия блясък на косата ѝ. Крейг си спомни, че и преди беше виждал подобно нещо у рускини, дори и с черни коси.

Също така беше сигурен, и смяташе, че и Алоя вярва в това, както и баща ѝ, че когато двама души се обичат силно, когато характерите им се допълват хармонично, децата им се раждат красиви като самата любов.

Крейг си даваше сметка по-добре от всеки друг за трудностите, които баща ѝ е имал, когато заради работата си е бил принуден да пази брака си в тайна. Беше сигурен, че го е правил не само за да не предизвика недоволството на тези, за които работи, с брака си за жена, която биха сметнали за руския, но и защото враговете му биха могли да използват семейството му като оръжие срещу него самия.

Все още му беше трудно да повярва, че Алоя и майка ѝ са преминавали през леденостудения и много опасен проход, свързващ Индия и Тибет, но знаеше, че Гангце — първият град в забранената територия, беше също така и търговски център, така че там не биха

събудили такъв интерес и любопитство, както ако бяха навлезли по-навътре в страната.

След това, когато зората започна да пропълзява по небето, Крейг си помисли, че единствено Рандъл Сеър би могъл да се почувства задължен да остави жена си и дъщеря си на такова място и да изчезне в неизвестността, маскиран толкова умело, че никой да не заподозре с какво всъщност се занимава.

В Индия или някоя друга азиатска страна това би било сравнително лесно, но не и в Тибет, защото тибетците имаха интуиция, равна на неговата. Някои от по-възрастните монаси в големите манастири владееха това, което непосветените считаха за ясновидство или магия, но всъщност то беше свръхестествена способност да откриват истината.

Крейг разбираше защо Сеър, загубил жена си, дарила го с такава красива дъщеря, не би могъл да постъпи иначе, освен да я заведе в Англия. Сега поради репутацията си и защото за руснаците Рандъл Сеър беше белязан човек, Крейг си даваше сметка, че и двамата се намират в опасно и отчаяно положение и че всяка погрешна стъпка би могла да ги унищожи.

Мисълта, че може да изгуби Алоя пробуждаше сърцето му сякаш с нож и съвсем хладнокръвно взе решение, ако тя умре, да я последва и той.

„Преди няколко дни бих заложил цялото си състояние, че нито една жена не би могла да ме накара да чувствам това, което чувствам сега — мислеше той, — но вече съм сигурен, че всяка дума за любовта, написана от поетите, и всяка нота, изсвирена от музикантите, са истина.“

След това се насили да не мисли за чувствата, изпълващи сърцето му, а да се съсредоточи изцяло върху това, което го очакваше.

Предната вечер, когато стоеше с Алоя пред вратата, той ѝ каза:

— От този момент оставете всичко в мои ръце. Доверете ми се, молете се и насочете всичките си мисли и чувства към баща си. И двамата знаем, че той ще ги долови.

— И вие ли ще постъпите така? — попита Алоя.

— Да. Несъмнено — отговори той. — Ще му предам да се подготви. Сигурен съм, че ще разбере.

Мислеше си, че на света няма друга жена, на която би могъл да каже нещо толкова.

След това я притегли към себе си и започна да я целува страстно, изпълнен с желание, докато и двамата не останаха без дъх, с бясно туптящи сърца.

— Обичам ви! — каза Крейг пресипнало. — А любовта винаги побеждава!

— Така ли е... наистина?

— Погледнете ме! — каза той властно.

Тя го погледна и Крейг си помисли, че на света няма по-красива и по-желана жена и че двамата се нуждаят един от друг както се нуждаят от въздуха, който дишат, и от слънчевата светлина.

Погледите им се срещнаха, той забеляза как страхът отстъпва мястото си на някакво опиянение, което изпълни и него и го прониза сякаш със стотици мълнии беше сигурен, че и тя чувства същото.

Тъй като нямаше думи, които да изразят чувствата им, той я целуна отново, затвори вратата помежду им, без да говори, и се върна в апартамента си.

Сега започна да обмисля стъпка по стъпка нещата, които трябваше да направи, да се мъчи да предвиди и най-малката подробност. Знаеше, че трябва да очаква най-лошото, и както беше научен, да не приема и най-малкия ненужен риск.

Никой, който го видя по-късно на път за тенис кортовете, които бяха между Хотел дьо Пари и Ермитаж, не би могъл да допусне, че на сърцето му лежи нещо друго, освен радостта от пролетта и очакването на играта, за да премахне последиците от излишествата на предната нощ.

Както обикновено треньорът го очакваше и той успя да го бие в последния сет. Уговориха се да играят и на следващия ден.

След това облече вълнения си пуловер, но не се върна в хотела си, а отиде в Ермитаж и застана пред рецепцията.

— Дали лорд Нисдън вече е слязъл? — попита той администратора. — Искам да поговоря с него.

Администраторът му се усмихна като на стар познат.

— Добро утро, мистър Вандервелт. Лордът е на закуска в ресторанта. Да му предам ли, че го търсите?

— Не, благодаря. Аз сам ще отида при него.

Крейг влезе в ресторанта и си помисли колко типично по английски е това, че лордът закусва долу в ресторанта, а не в апартамента си.

Вътре имаше много малко хора и Крейг веднага забеляза лорда, седнал с вестник в ръка на една маса край прозореца.

Крейг застана до него и едва след малко лордът вдигна глава.

— Добро утро, Вандервелт — каза той. — Тази сутрин сте подрали.

— Съжалявам, че ви безпокоя — отвърна Крейг, — но исках да ви покана на обяд на яхтата си „Сирена“. Поканил съм още няколко души и много бих желал да покажа на вас и графинята новата си яхта.

Когато свърши, разбра, че лорд Нисдън се чуди как да отклони поканата, защото не му беше симпатичен, но преди да успее да каже каквото и да било, Крейг продължи:

— Вече изпратих покана на графинята и се надявам да я доведете. Ще ви изпратя колата си в един часа пред Хотел дьо Пари.

При тези обстоятелства лордът не можеше да направи нищо, освен да приеме и го направи някак си грубо.

Крейг каза:

— Чудесно! Ще ви чакам с нетърпение! Довиждане до обяд. Ако времето е хубаво като сега, бихме могли да се разходим в морето.

Тръгна си преди лордът да успее да отговори и на устните му се изписа доволна усмивка. Върна се в хотела и понеже реши, че ще е грешка, ако не прави това, което правеше обикновено, прекара следващите два часа в апартамента си, където с помощта на секретаря си уреди някои сметки и написа няколко писма. Малко след дванадесет излезе на терасата и попадна на княза и Зи Зи, които се забавляваха с няколко приятели. Остана при тях за малко, получи няколко покани за вечерта, които прие, и точно в дванадесет и половина шофьорът му го закара на пристанището. Преди това се беше погрижил секретарят му да уведоми екипажа на яхтата и когато се качи на борда, капитанът го посрещна с думите:

— Всичко е готово, сър, и се надявам да останете доволен. Готвачът се оплака, че не е бил предупреден по-рано, но не мисля, че менюто ще ви разочарова.

— Сигурен съм, че няма — отговори Крейг. — А сега искам да поговоря с вас, така че нека влезем в салона.

Салонът беше боядисан в бледозелено и мебелировката беше покрита с много приятни калъфки от басма, които бяха в тон с пердетата. Това беше новост в света на яхтите, защото досега всички се придържаха към традиционните махагонови повърхности и кожени столове.

Затвориха вратата и Крейг даде нарежданията си на капитана бавно и внимателно, докато не се убеди, че ги е разбрал напълно.

Когато свърши, капитанът възкликна:

— Но това звучи невероятно, сър!

— Съгласен съм с теб — каза Крейг. — Капитане, когато те наемах, проучих миналото ти и разбрах, че си преживял доста големи сътресения и че си изпълнявал заповедите си с героизъм, за който заслужаваш награда.

Капитанът се смути.

— Много ви благодаря, сър.

— Сега, след като ти казах всичко това, ще разбереш защо реших да поверя яхтата си на англичанин, макар че самият аз съм американец — каза Крейг.

— Високо ценя думите ви, сър.

— Инструктирай хората си и да няма никакви грешки. Всичко трябва да бъде направено с точност до секундата.

— Разбирам, сър.

Капитанът отдаде елегантно чест и Крейг забеляза в очите му възхищение, което досега липсваше.

Беше му забавно да мисли как в миналото, макар и капитанът да командваше хората си и да беше готов да изпълнява заповедите му безотказно, винаги беше съжалявал, че работодателят му е американец.

И преди беше забелязвал подобно нещо у англичаните — докато се занимаваше с някоя отчаяна мисия в тяхна полза, много често му бе идвало да прокълне дебелоочието им да го смятат за по-низш, дори за по-неинтелигентен от тях само защото принадлежи към друга нация.

Но сега нямаше време за спомени.

Крейг влезе в по-малката каюта до салона, където трябваше да бъде сервиран обядът. Тя също беше обзаведена в зелено, но тук седалките на столовете и завесите бяха от кадифе, което подхождаше на зелените листа на камелиите, украсяващи масата.

Приборите бяха сребърни, от шестнадесети век. Крейг се чудеше дали гостите му ще оценят времето и грижите, които беше отделил за обзавеждането на яхтата си.

Понеже можеше да си го позволи, той желаше всичко да е от най-доброто и едновременно с това да е подбрано с много вкус. Беше достатъчно човек да погледне морските пейзажи, нарисувани с маслени бои, които украсяваха стените, за да е сигурен, че няма друга яхта с такива съкровища на борда.

В охладителя за вино край масата имаше шампанско и вина от най-добрите лозя във Франция.

Влезе главният стюард. Той беше удивително елегантен с белия си костюм със сребърни копчета. Крейг му даде нарежданията си, които бяха също толкова ясни и категорични като тези, които беше дал на капитана.

Точно в уреченото време на борда беше качен инвалидният стол на барон Строгалов. Посрещна го секретаря на Крейг, мистър Кавендиш, след което го свалиха в салона.

Придружаваха го двама едри руснаци — мъже със сурови лица, но безупречно облечени в морски дрехи, в които изглеждаха някак си не намясто.

Само един поглед беше достатъчен на Крейг, за да се убеди, че са точно това, което беше предположил — техници, които ще запомнят всичко, което са видели, и ще побързат да го предадат на руските военноморски сили.

Приветливо усмихнат, Крейг протегна ръка на барона и каза:

— Радвам се, че ви виждам, Ваше височество. Имам да ви показвам толкова много неща!

Инвалидният стол беше поставен в единия край на масата и след като Крейг се здрависа с придружителите и им посочи столове, стюардът веднага донесе чаши с водка.

Руснаците изляха своята в гърлата си наведнъж и веднага им напълниха чашите отново. Крейг седна до барона и попита с момчешко нетърпение:

— Как ви се струва обзавеждането на яхтата ми?

— Доста необикновено е, господин Вандервелт — отговори баронът с гърлен глас.

— Предполагах, че ще кажете това. Не мога да ви опиша колко дълго се опитвах да спорят с мен конструкторите, за да ме убедят да спазвам традициите.

— Картините ви са хубави.

— Съгласен съм с вас. Би било истинска загуба, ако потънем в морето, но не мисля, че това ще се случи.

— Морето е опасно за всички — отговори баронът надменно.

Крейг се засмя:

— Както и много други неща в този живот.

В това време секретарят му отвори вратата на салона и обяви:

— Графиня Алоя Зладимир и лорд Нисдън.

Крейг се изправи.

— Не мога да изразя радостта си, че ви виждам, графиньо — каза той и добави: — По-прекрасна от самата пролет, както винаги. Имам изненада за вас. Казахте ми, че не се познавате с вашия сънародник барон Строгалов, когото имах честта да убедя да бъде също мой гост.

Той пое ръката на Алоя и разбра, че тя се страхува. Въпреки това се овладя и отговори:

— Не, не познавам барона, но съм се възхищавала от красивата му яхта.

Алоя прекоси салона, за да се ръкува с барона, а Крейг се обърна към лорд Нисдън и каза:

— Добре дошли на борда, милорд. Представи го на двамата придружители, които се бяха изправили доста несръчно при влизането на графинята.

Алоя стоеше до барона, а той я стрелкаше гневно с очи, но Крейг беше сигурен, че е почувствала подкрепата му и не се страхува прекалено много.

Когато отиде при нея, тя възкликна с искрена изненада:

— Каква приятна каюта! Не очаквах да видя подобно нещо.

— Радвам се да го чуя — отговори Крейг. — Баронът току-що каза, че харесва картините ми.

— О, чудесни са! — извика Алоя. — Надявам се, преди да си тръгнем да ни покажете цялата яхта.

— Разбира се — отговори Крейг. — Някои каюти са доста необичайни, поне според американските списания. Едва ли има някое,

което да не е публикувала снимки на яхтата ми.

— Очаквам с нетърпение да видя всичко.

Алоя беше толкова хубава, че Крейг реши да внимава да не издаде както възхищението, така и любовта си.

Знаеше, че не бива да подценява барона в каквото и да било и Алоя, сякаш прочела мислите му, отиде до лорд Нисдън и мушна ръка под неговата:

— Какво ще кажете? — попита го тя.

Когато заговори, Алоя погледна нагоре по такъв начин, че на Крейг му се прииска да я грабне в прегръдките си и да ѝ забрани изобщо да поглежда друг мъж. Но той знаеше, че тя изпълнява инструкциите му.

Лорд Нисдън попита натъртено:

— Предполагам, че тези картини са оригинали, а не репродукции?

— Обиждате ме! — каза Крейг незаангажирано.

— Сигурна съм, че мистър Вандервелт няма нищо, което да не е оригинал — каза Алоя и отказа чашата водка, като предпочете шампанско.

Лорд Нисдън се вгледа с изненада в чашата водка и каза:

— Не мисля, че някога съм пил водка.

— Трябва да опитате — каза Крейг. — Това е традиционната руска напитка, която се пие с черен хайвер. Както баронът ще потвърди, тя стимулира целия организъм.

— Е, предполагам, че трябва да се престраша — каза лордът с глас, който подсказваше, че смелостта никак не му е присъща. Той взе чашата и се приготви да отпие, когато Алоя извика:

— О, не така! Водка не се пие по този начин. Трябва да я изпиете наведнъж. Права ли съм, Ваше височество?

— Точно така — съгласи се баронът.

От очите му, скрити под гъстите вежди, продължаваха да изскачат мънии и Крейг имаше чувството, че не е очаквал да види Алоя и не е наясно как да реагира.

Чашите с водка бяха напълнени веднъж и още веднъж, след което всички отидоха в малката каюта, където щеше да бъде сервиран обядът.

Инвалидният стол на барона беше поставен вляво на Крейг, Алоя седна вдясно от него, до нея седеше Лорд Нисдън, а двамата руснаци — до барона. Те седяха на масата неловко и не се опитваха да поведат разговор, а само изяждаха и изпиваха всичко, което се поставяше пред тях.

Капитанът не беше излъгал, когато каза, че готвачът е положил големи усилия.

Ястията наистина бяха много вкусни и Крейг се застави да яде, но усещаше, че гърлото на Алоя се е свило от страх и ѝ беше трудно да преглътне каквото и да било.

Все пак тя беше умна и не се издаваше, че не яде, а побутваше храната в чинията си и изчакваше да съберат чиниите, за да сервират следващото ястие.

Лорд Нисдън се чувстваше напълно спокоен и се хранеше обилно, но Крейг знаеше, че гостът му не само не го харесва и му завижда за това, което притежава, но и му е трудно да се съгласява, когато Алоя хвалеше всичко наоколо, включително камелиите на масата и сребърния супник.

— Аз колекционирам кораби — каза Крейг. — Много обичам морето и имам доста на брой антични модели от злато и сребро, а някои дори с инкрустирани скъпоценни камъни.

— Колко вълнуващо! — възкликна Алоя. — Бих искала да ги разгледам.

— Надявам се някой ден да мога да ви ги покажа — отговори Крейг.

Той говореше с безразличие в гласа, но сърцето му подсказваше, че ще дойде ден, когато не само ще покаже съкровищата си на Алоя, но и ще ги сподели с нея.

След това, за да не събуди у барона никакви подозрения, че поканата му за обяд не е съвсем обикновена, той се залови да забавлява гостите си със смешни истории за Монте Карло и местата, по които беше пътувал.

Разказваше увлекателно и всички се смееха. Дори усети, че баронът, който беше изпил много алкохол, малко се отпусна — погледът му не беше така изпълнен с подозрение, дори и пръстите му вече не приличаха на орлови нокти.

Сякаш за да се покаже, лорд Нисдън също разказа една дълга и доста скучна история за среща с крадци някъде в планинските проходи на Швейцария. Когато той свърши, Крейг разказа как са го преследвали пирати край бреговете на Малая.

— Имах щастие — завърши той, — че тогава яхтата ми беше доста по-бърза от техните лодки, иначе едва ли щях да съм тук и да ви разказвам това.

— Звучи много страшно — каза Алоя.

— Когато човек е в опасност — отговори Крейг, — често изпада в някакво опиянение.

— А защо? — попита тя.

— Защото се противопоставя на друго човешко същество и ако възможностите им са равни, това е предизвикателство за личността.

— Ами ако не са равни?

Тя говореше тихо и Крейг знаеше, че мисли.

— Тогава трябва да разчитаме на неочакваното или на някаква сила, по-голяма от нашата. А такава винаги има, ако знаем къде да я търсим.

Крейг видя, че изражението на лицето ѝ се променя и това беше знак, че е разбрала какво е казал. Понеже следваше инструкциите му, тя се обърна към лорд Нисдън и го попита:

— Изпитвал ли сте някога подобно нещо?

— Винаги съм разчитал на себе си и на ума си — отвърна той високомерно. — За това англичаните побеждават в много най-различни области.

— Разбира се — отговори Крейг. — Макар че в момента не се справяте толкова добре във войната срещу Бурите.

Не можа да се стърпи и трябваше да му го каже, но тъй като видя, че лорд Нисдън се намръщи, а не желаше да го дразни, добави бързо:

— Но днес няма да говорим за политика. Това е един щастлив случай и тъй като сте моите първи гости на борда на „Сирена“, искам да вдигна специален тост, да ѝ пожелаем успешно плаване и сигурно пристанище, където и да отпътува.

— Разбира се, че трябва да прием за това — Алоя плесна с ръце възбудено.

Докато Крейг говореше, бяха внесени нови чаши и раздадени на гостите, а вторият стюард донесе две бутилки.

— Това е най-хубавото вино в Европа, специално за този тост — каза Крейг. — Токайско вино от Унгария. Австрийците много го харесват, нали, Ваше величество?

— Да, наистина — съгласи се баронът. — Но не мисля, че някога съм пил токайско вино.

— Значи сега ще пиете за първи път, за първи път имам гости на борда на „Сирена“ и за първи път имам такава красива гостенка като графинята.

Алоя се смути и изчерви и Крейг разбра, че не се преструва.

Стюардът напълни чашите и сякаш за да не остане по-назад, лорд Нисдън каза:

— Позволете ми аз да вдигна тоста! За „Сирена“, за нейния собственик и разбира се, за една жена, която е по-красива и по-чаровна от всички сирени в морето!

Лордът погледна Алоя и вдигна чаша, тя му се усмихна и той изпи токайското вино на един дъх.

— На екс!

Руснаците повториха думите му с удоволствие и виното изчезна в гърлата им със същата скорост, както и водката.

— Много мил тост — каза Алоя, след като отпи от чашата си.

— Благодаря — отговори лорд Нисдън. — Знаех, че ще ви хареса.

Говореше фамилиарно, сякаш я притежаваше, и Крейг присви устни. Стюардът започна да пълни чашите отново и той попита барона:

— Не ми казахте, Ваше величество, защо дойдохте в Монте Карло с две яхти, вместо с една.

Баронът се поколеба, сякаш се мъчеше да измисли някое правдоподобно обяснение и в това време се чу силен удар. Единият от руснаците падна напред върху масата, челото му се удари в една чиния и кафето се изля върху покривката.

Баронът се обърна гневно и каза нещо на другия. Дори и със слабите си познания по руски език Крейг разбра, че това е упрек за отвратителното напиване на колегата му.

Но още докато говореше другият руснак също полетя напред, но понеже лицето му беше обърнато към барона, падна настрани и преди някой да успее да направи каквото и да било, се свлече под масата.

Баронът побесня и тъкмо понечи да заговори, когато Крейг го прекъсна:

— Не ги обвинявайте, Ваше величество. Виното, което изпиха, съдържаше опиат, който действа моментално. Ще спят около три часа, след което ще се събудят единствено с неприятен главобол.

Баронът се сепна и пръстите му бавно се свиха в юмрук.

— Тъй като те повече няма да са в състояние да се наслаждават на посещението си тук — продължи Крейг, — предлагам мястото им да заеме един друг посетител на вашата яхта. Рандъл Сеър.

— Изключено! Отказвам да го направя! — отговори баронът.

— Много добре — каза Крейг. — Ако не наредите да го доведат, ще излезем със „Сирена“ в открито море и там ще се случи един много неприятен инцидент, за който вашите двама телохранители няма да могат да си спомнят нищо.

Той замълча за миг и добави:

— Един инвалиден стол много лесно би могъл да падне зад борда.

Последва дълга пауза и най-накрая баронът каза намръщено:

— Добре. Ще наредя да доведат. Рандъл Сеър, но у него не е останал много разум.

— Точно за това се безпокоя — отговори Крейг. Изглежда натисна някакъв бутон, защото едва спря да говори и влезе стюардът с поднос, на който имаше хартия за писане с името на яхтата, мастилница и перодръжка.

— Ще напишете до този, който в момента отговаря за яхтата, ви, че му нареждате да качи Рандъл Сеър в колата ми, която чака до трапа. Един или двама души могат да му помогнат, ако се налага. Колата ще го докара дотук, за да не се налага да ходи, ако не е в състояние.

Устните на барона бяха стиснати от гняв, но той написа каквото се искаше от него и се подписа. Крейг взе листа и го подаде на Алоя:

— Вижте дали е написал каквото му казах и дали няма някакъв таен знак.

Тя го взе, прочете го много внимателно и каза:

— Мисля, че всичко е наред.

Крейг взе отново листа и се обърна към барона:

— Ако сте оставили нареждане Рандъл Сеър да не напуска затвора, в който сте го поставили, под никакъв предлог, искам да ви уведомя, че ако не дойде тук веднага или бъде убит, ще платите със собствения си живот.

— Няма да посмеете! — извика баронът гневно.

— Не бих се обзаложил за това — каза Крейг много тихо и на Алоя ѝ се стори, че някак си става по-голям и започва да излъчва сила, която застрашаваше руснака.

Очите на двамата се срещнаха, после баронът каза троснато:

— Сеър ще дойде, но рано или късно ще го пипнем пак. Както и теб, Вандервелт!

— Не виждам как може да стане това — отговори Крейг небрежно.

Той повика отново стюарда и му даде листа. Без да чака друго нареждане, стюардът излезе и затвори вратата.

Крейг стана от масата и каза:

— Предлагам, тъй като е доста потискащо да стоим тук край припадналите ви сънародници, да се преместим в другия салон. Сигурен съм, че няма да откажете чаша бренди, с която да завършите обяда си и да премахнете вкуса на токайско вино от устата си.

Той погледна към руснака, чиято глава още беше върху масата. Алоя стана, а лорд Нисдън изведнъж заговори:

— Настоявам да получа обяснение, защо не бях предупреден, че ще се случи нещо такова?

— Единственото обяснение, което имам намерение да давам, ще бъде пред началника ви във Форин Офис. Надявам се да е благоразположен към вас.

Предупредителната нотка в гласа му накара лорда да пребледнее. Когато се преместиха в другия салон, той се свлече намръщено в един стол, без да желае да погледне никого.

Взе един вестник и се направи, че го чете. Разбра, че го държи наопаки едва след малко.

Баронът седеше мълчаливо и мислеше как да отмъсти за този неочакван поврат на нещата.

Крейг обаче се интересуваше преди всичко от Алоя и сякаш тя разбра какво желае той, отиде до картините и го разпита за тях, а после

започна да разглежда книгите, подредени на един голям рафт в дъното на салона.

След известно време, което му се строи ужасно дълго, но всъщност беше много по-кратко, отколкото Крейг си мислеше, че е възможно, вратата се отвори и се показа стюардът:

— Колата пристигна, мистър Вандервелт.

Без да каже нищо, Крейг застана до вратата и видя как от колата излиза Рандъл Сеър. На кея го подкрепяше един руснак, зад него се приближи втори.

Двамата го уловиха за ръцете от двете страни и го поведоха към трапа. Крейг разбра, че го държат не само за да го подкрепят да не падне, но и от страх да не се опита да избяга.

Трапът беше тесен и по него можеше да мине само един човек, затова руснаците застанаха пред и зад Рандъл Сеър и тръгнаха нагоре към палубата на яхтата.

Първият руснак стъпи на палубата и още в същия миг морякът, който охраняваше трапа, го улови за врата и го дръпна встрани, а Крейг с бързината, на която се беше научил през годините, изтегли Сеър така, че задният да не може да го задържи. Руснакът се опита да извади пистолет, но беше твърде късно. Преди да успее да направи каквото и да било, други двама моряци от екипажа го уловиха и го обезоръжиха, а Крейг изтегли Сеър в салона.

Когато го обгърна с ръце, за да го притегли, забеляза, че е отслабнал прекалено много. Също така забеляза, че все още не се е адаптирал напълно към живота и е замаян от пребиваването си в духовния свят, в който го беше въвел трансът.

След като влязоха в салона и някой затвори вратата, Алоя нададе щастлив вик:

— Татко!

Тя обгърна баща си с ръце, а той ѝ се усмихна и сякаш облаците в очите му се разсеяха.

— Как си, скъпа?

Гласът на Рандъл Сеър беше нисък и пресипнал.

— Аз трябва да те питам за това! — каза Алоя през сълзи.

— Добре съм — отговори Сеър, все още замаян.

Крейг му помогна да седне на един стол.

— Седни — каза той. — Ще ти донеса чаша шампанско. Но ми се струва, че повече имаш нужда от храна.

— Да, сигурно си много гладен — каза Алоя. Още докато говореше, стюардът донесе един супник на сребърен поднос и го постави до него.

— Леко и хранително — каза Крейг със смях. — Помня, че ми каза това преди много време. Не съм го забравил.

— Добра памет имаш, Крейг — каза Рандъл Сеър. — Снощи чух посланието ти.

— Така си и мислех.

Погледите на двамата се срещнаха. Те знаеха колко близо бяха мислите им.

След това Алоя коленичи до стола на баща си, а той започна да се храни бавно, защото знаеше, че не бива да бърза.

Крейг застана пред барона.

— Мисля — каза му той, — че трябва да ви изпратя на яхтата ви, макар и да е жалко срещата ни да завърши така бързо. Колата ми ви чака навън, а приятелите ви са готови да ви придружат. Двамата господа, които още спят, ще бъдат оставени на кея. Могат да ги приберат вашите хора, а можете да ги оставите и на полицията.

Той видя гнева, изписан по лицето на барона и добави:

— Вашите телохранители ще трябва да оставят оръжията си тук. Позволете ми да отбележа, че почтените хора не носят подобни неща, когато са поканени на обяд.

Крейг видя, че сега баронът се тресе от яд и че ноктите му се впиват в дланите. Беше напълно безсилен, а това е най-голямото унижение за един руснак.

Крейг натисна звънеца и секретарят му се появи почти веднага.

— Заведете барона до колата ми. Когато го качите в нея, отведете и другите двама да се качат.

Секретарят влезе в стаята, а Крейг се обърна към барона:

— Ние ще потеглим веднага. Ако смятате да преследвате „Сирена“ с яхтите си, позволете ми да ви спестя усилието. Можем да развием два пъти по-голяма скорост от вас и нямаме никакъв шанс да ни настигнете. Вървете — добави той с предизвикателна нотка в гласа, — иначе мога да съжаля, че не съм се отървал от вас, когато имах възможност. Ще ви оставя жив, за да продължите да се борите срещу

нас. Все пак това е някаква утеха, макар че тайните на Рандъл Сеър останаха неизвестни за вас.

Баронът, който явно не можеше да се сдържа повече, изруга ядосано на руски. Само Алоя го разбра и запротестира тихо.

След това по сигнал на Крейг секретарят му бързо избута барона от салона и затвори вратата.

Някъде в трюма забоботиха двигателите и след малко се чу изтеглянето на трапа. „Сирена“ потегли.

Тогава, сякаш преди това беше прекалено ядосан, за да задава въпроси, Лорд Нисдън попита:

— Къде отиваме? Къде ме водите?

— Най-напред ще отидем в Ница — отговори Крейг. — Тъй като нямам намерение да развалям почивката ви, ще ви оставя там.

Крейг видя, че лорд Нисдън изглежда притеснен и добави презрително:

— Няма от какво да се страхувате. Руснаците не могат да ви направят нищо и съм сигурен, че когато се върнете в Монте Карло, яхтите им ще са заминали.

— И няма... да ни преследват? — попита Алоя нервно.

— Няма какъв шанс — отговори Крейг. — Техните стари корита не могат да развият скорост като нашата.

— Предполагам, че е излишно да питам къде отиваме — каза Рандъл Сеър.

— Ще ви заведа на безопасно място — отговори Крейг. — Това беше първата ми задача. Втората беше да спася лорд Нисдън, нов служител във Форин Офис, от злите попълзновения на една руска шпионка.

Алоя се засмя, а лордът извика гневно:

— Това е лъжа!

— Боя се, че е истина — каза Алоя. — Шпионирах ви... но не много резултатно.

— Не мога да повярвам! — каза Нисдън. — Искате да кажете, че просто сте се мъчили да измъкнете информация от мен? Затова ли ми наговорихте всичките тези неща?

В гласа му се появи тъга, която накара Крейг за първи път да изпита съжаление към него.

— Нисдън — каза му той, — предлагам да оставим Рандъл Сеър и дъщеря му сами, а ние да се качим на палубата, за да се убедим, че руснаците нямат някое фантастично оръжие, за което все още не сме научили и с което биха могли да ни потопят.

Каза го на шега и беше сигурен, че Алоя не се страхува, но лорд Нисдън изглеждаше доста притеснен.

След това, тъй като нямаше какво повече да каже, лордът последва Крейг на палубата.

— Не мога да повярвам! — възкликна лордът, когато се качиха горе. — Това е невероятно! Мислех си, че не съм й безразличен!

— Руснаците я бяха принудили да играе изкусителката — каза Крейг. — Когато натрупате малко по-дълъг опит, ще се научите, че не бива да се поемат никакви рискове.

— Но как можех да знам? Как можех да позная, че тя ме шпионира и ме лъже?

— Тя се е опитвала да спаси баща си. Каза ми, колко тежко ѝ е било, че се налага да ви мами, но все пак животът на баща ѝ е бил застрашен.

— Вярвате ли, че са щели да го убият?

— Да. Първо са смятали да го измъчват.

— Нямах представа, че в наши дни стават такива неща!

— Когато поработите във Форин Офис малко повече — каза Крейг, — ще видите, че светът е доста по-различен, отколкото ви се е струвало в уютните посолства из Европа.

— Откъде знаете всичко това? — попита лорд Нисдън намръщено. — В края на краищата вие сте американец!

— Дори и американците понякога са полезни — отговори Крейг. — И между другото, ние не задаваме въпроси един за друг, не говорим наляво и надясно какви сме и с какво се занимаваме и не казваме, от кого получаваме нареждания.

Говореше строго. Като училищен директор на съвсем малък ученик. Лорд Нисдън изглеждаше смутен.

Крейг стигна до мостика, от който капитанът управляваше яхтата, и каза:

— Покажи на лорд Нисдън нашите най-нови приспособления, капитане. Убеден съм, че ще му бъде интересно.

— С удоволствие, сър! — отговори капитанът, а лордът не можеше да направи нищо, освен да се прави, че е ужасно заинтригуван.

Крейг го остави и се върна в салона. Когато влезе вътре, Алоя каза:

— Как успяхте да ни спасите толкова... умно... Бяхте чудесен! Аз и татко не знаем как да ви се отблагодарим!

— Можете да ми се отблагодарите много лесно и съвсем адекватно — каза Крейг.

Те го погледнаха и той каза на Рандъл Сеър:

— Предполагам знаеш, че колкото по-скоро аз и Алоя се оженим, в толкова по-голяма безопасност ще бъде тя.

СЕДМА ГЛАВА

Крейг наблюдаваше как гребната лодка, повикана от брега със сигнал, откарваше лорд Нисдън към пристанището.

Малко преди лордът да се качи на нея, той му каза:

— Ако в доклада си за Форин Офис напишете, че още от самото начало ви е било ясно каква е всъщност графиня Алоя Владимир и че сте искали да разберете чрез нея намеренията на руснаците, аз няма да ви опровергая.

Лорд Нисдън, който имаше много потиснат вид, изведнъж застана нащрек:

— Наистина ли?

— Да. Поради две причини — отговори Крейг. — Първата е, че много добре разбирам чувствата ви към графинята, и втората, че нямам желание да навреда на кариерата ви. Сигурен съм, че ще е отлична.

— Много благородно от ваша страна.

Нямаше време да разговарят повече. Моряците от екипажа вече спускаха през борда въжената стълба, по която лордът трябваше да се спусне на гребната лодка, и той само протегна ръка:

— Благодаря ви, Вандервелт.

Нямаше съмнение, че благодарността му беше искрена.

Когато гребната лодка се отдалечи, Крейг се обърна към един от моряците, застанал наблизо:

— Предай на капитана „пълен напред“.

След това Крейг слезе долу. Когато каза на Рандъл Сеър, че дъщеря му ще бъде в по-голяма безопасност, ако се оженят по-скоро, очите на баща ѝ за миг просветнаха. Но преди да успее да отговори, главата му се отпусна тежко върху гърдите.

— Толкова съм уморен! — едва успя да прошепне той.

Крейг нямаше намерение да спори. Много добре знаеше, че Рандъл Сеър беше принуден да положи огромни усилия твърде скоро след излизането си от транс и сега беше силно изтощен. Той го взе под

мишниците като малко дете и го понесе към една каюта за спане, следван от Алоя.

Още с появяването им, от една каюта излезе прислужник и Крейг нареди:

— Съблечете мистър Рандъл Сеър и го сложете да си легне колкото се може по-бързо. Не го събуждайте. Той спи.

Главата на Рандъл Сеър беше на рамото му и Крейг знаеше, че сънят му е дълбок и че ще е трудно да бъде събуден.

Прислужникът отвори вратата на каютата и Крейг внесе Рандъл Сеър в добре обзаведеното помещение, което, както всички каюти в яхтата, беше украсено със скъпи картини на кораби.

Крейг го положи внимателно на леглото, пое ръката на Алоя и я изведе от каютата в коридора.

— Ще се оправи ли татко?

— Обещавам ти, че ще се оправи, но може би, преди да дойде в съзнание, ще трябва да спи двадесет и четири часа. Важното е, че успя да хапне малко.

— Вие... го спасихте! — каза тя развълнувано.

Той я поведе по коридора и влязоха в друга каюта.

Алоя разбра, че това е неговата лична каюта, в която би могъл да се усамоти при нужда, ако салонът е зает от гости.

В нея имаше канапе, два удобни стола, тапицирани с червена кожа, и картина на величествена морска битка между английски военен кораб и испански галеон.

Но очите на Алоя не можеха да се отделят от мъжа пред нея и тя промълви развълнувано:

— Как мога да ви се отблагодаря задето ни спасихте? Как бих могла да ви кажа какво означава за мен това, че татко вече не е в ръцете на лоши хора?

— Ще ви покажа как можете да ми се отблагодарите — отговори Крейг.

Той я притегли към себе си, двамата седнаха на канапето и устните му намериха нейните. Целуна я страстно, жадно, сякаш още се боеше да не я изгуби.

Алоя имаше чувството, че е преминала от дълбините на ада в светлината на небето.

Трудно ѝ беше да повярва, че баща ѝ вече не беше в ръцете на хора, които щяха да го изтезават и убият, че тя самата не беше в ръцете на убийците.

Но в момента ѝ беше трудно да мисли за каквото и да било друго, освен за Крейг, за чувствата, които той събуждаше у нея, и за чудото на целувките му.

Едва когато той вдигна глава и видя как лицето ѝ разцъфва с някаква нова красота, тя успя да каже:

— Обичам ви... обичам ви... искам да падна в краката ви и да ви благодаря за това, че сте... толкова добър... Не мога да изразя с думи това, което чувствам...

— Устните ви изразяват това много по-добре с целувки, отколкото с думи — отговори Крейг.

Собственият му глас му се стори непознат, някак си дълбок и в същото време несигурен.

Никога досега не беше чувствал нещо такова, въпреки многобройните си любовни приключения.

Не само харесваше и желаше Алоя като жена, не само красотата ѝ го изпълваше с вълнение, но и се чувстваше толкова близък и свързан с мислите ѝ, че едва ли бракът би могъл да ги сближи повече.

И сякаш Алоя прочете мислите му, защото попита:

— Наистина ли... както казахте на татко... смятате, че трябва да се оженим?

Каза го смутено и червенина покри магнолиевата белота на лицето ѝ.

— Разбира се, че смятам да се оженим — отговори Крейг, — но само ако и вие желаете това.

— Нима можете да си задавате този абсурден въпрос! Не бих могла да си представя нищо по-хубаво от това да стана ваша жена... ако наистина ме обичате!

— Обичам ви, както не съм обичал никоя друга досега! — отговори Крейг. — И може и да ви е трудно да повярвате, но не съм казвал тези думи на никоя друга жена, освен вас!

— Истина ли е това?

— Кълна се, че е истина. Защото досега не бях срещнал никоя, която да е толкова свършена за мен и вие знаете, че мислите ни ни свързаха дълго преди да си позволите да ме обикнете.

Тя възкликна щастливо и скри лице в рамото му. Той целуна косите ѝ и каза:

— Нима наистина намерих това щастие? Да ви срещна, когато най-малко очаквах?

Алоя се засмя и попита:

— Как можахте да се влюбите в мен, след като знаехте, че шпионирам за руснаците?

— Инстинктивно почувствах, че не го правите по свое желание — отговори Крейг. — Но дори и да не беше така, пак бих се влюбил във вас и не бих могъл да избягам от чувствата си.

Тя го погледна и на лицето ѝ отново се появи страх.

— Ами ако... баронът наистина изпълни закана си и убие татко... и вас?

— Няма да го направи.

— Кое ви дава тази увереност?

— Ще ви кажа по-късно — отвърна Крейг. — Искам да говорим за вас, искам да ви кажа, че ви обичам и да чуя, че съм единственият мъж, когото някога сте обичала.

— Това не е трудно — каза Алоя, — защото не знаех, че любовта може да бъде такава, докато не ви срещнах... Макар и да не исках да призная... вие бяхте в сънищата ми.

— И вие в моите.

И той отново започна да я целува, докато им се стори, че вече не са на яхтата, а летят към слънцето и величествената му светлина изпълва телата и сърцата им, озарява устните им.

Цял век по-късно, поне така им се стори, на вратата се почука. Крейг пусна Алоя от прегръдките си и отиде да отвори.

На прага стоеше прислужникът му. Крейг разбра, че иска да му каже нещо, и излезе навън в коридора.

— Добре ли е Рандъл Сеър?

— Все още спи, сър. Направихме всичко, за да се чувства добре. Но онези чудовища са го рязали с ножове и са го горили с пурите си.

Устните на Крейг се свиха. Беше очаквал руснаците да правят подобни неща, за да разберат дали наистина е изпаднал в транс или се преструва. Знаеше, че и двамата му прислужници умеят да оказват първа помощ при раняване, и затова попита:

— Погрижихте ли се за него?

— Направихме това, което можахме, сър — отговори прислужникът. — Сега за него е най-добре да спи. Веднага щом се събуди, ще му дам нещо хранително, за да може да възвърне силите си.

Крейг кимна и каза:

— Предполагам, че сте решили да се сменяте край леглото му?

— Разбира се, сър.

Прислужникът каза това с тон, който показваше, че е обиден, задето Крейг дори за миг си е помислил, че биха постъпили иначе.

— Благодаря — каза Крейг. — Надявам се разбирате, че предпочитам да не викаме лекар. Ще се наложи да давам обяснения, които бих предпочел да си спестя.

— Оставете всичко на мен, сър. И не позволявайте на младата дама да се тревожи за баща си.

— Ще опитам да го направя — отговори Крейг. Той знаеше, че Алоя не бива да разбере как са се отнесли с баща ѝ, поне засега, но когато се върна в каютата, тя го попита:

— Как е татко? Руснаците... направили ли са му нещо лошо?

— Ще се оправи — успокои я Крейг. — Прислужниците ми умеят да се грижат за болен човек и го правят по-добре от доста лекари.

— Това означава, че са се грижили за вас, когато са ви ранявали по време на мисия... като татко?

— Никога не съм правил нещата, които е правил чудесния ви баща — отговори Крейг. — Аз съм само негов ученик, който го следва по пътя му.

— Знам, че сте много повече от това. Татко ми е говорил за вас — каза Алоя замислено. — Зная, че ако не ни бяхте спасили, щяха да ни откарат в Русия и никога... никога повече нямаше да бъдем свободни.

Крейг почувства, че сълзите напират в очите ѝ, и я притисна още по-силно до себе си.

— Като дъщеря на баща си, вие знаете не по-зле от мен, че след като една мисия завърши успешно, много по-добре е тя да не се споменава повече. И разбира се, не бива да се боим от това, което би могло да се случи, но не се е случило. Искам да забравите всичко това и да насочите вниманието си към мен.

— Това не е трудно — отвърна Алоя. — Защото ви обичам повече от всичко на света и за мен няма нищо друго, освен вас...

Крейг се развълнува от думите ѝ и нямаше какво друго да направи, освен да я целува, докато престанат да усещат каквото и да било, освен ударите на сърцата си и любовта, която можеха да изразят само устните им.

Алоя беше много щастлива и любовта ѝ я беше накарала да разцъфне от щастие, Крейг беше сигурен, че тази нощ тя ще спи добре.

Самият той трябваше да отдели няколко часа, за да напише поверителния доклад за това, което се беше случило, който трябваше да попадне в архивите на Форин Офис и до който щяха да имат достъп само няколко високопоставени служители, занимаващи се активно с руските амбиции в Тибет.

По-късно следобеда, след като изпиха по чаша английски чай в салона, Алоя каза:

— Предполагам разбирате, че освен дрехите, които нося в момента, нямам нищо друго. Възможно ли е някой от прислужниците ви да ми намери поне четка за зъби?

Крейг се усмихна.

— Елате да ви покажа каютата. Имам чувството, че когато сме я обзавеждали, сме мислили за вас.

Тя му се усмихна пленително, а той не можа да се сдържи и добави:

— Когато се оженим, вие ще споделяте моята каюта. Тя е по-голяма, но има нужда от женска ръка.

Тя се смути и той си помисли, че червенината върху лицето ѝ е най-хубавото нещо, което някога е виждал. Алоя мушна длан в неговата и той я поведе към каютата.

Когато отвори вратата и я видя, Алоя възкликна:

— Колко е хубава!

Без да каже нищо, Крейг отвори един шкаф в стената и изумена, Алоя видя, че вътре висят всички тоалети, осигурени ѝ от руснаците, за да изкушава лорд Нисдън.

Тя извика изненадано и погледна Крейг въпросително.

Той обясни:

— Не бива да подценявате способностите ми на организатор. Помислих си, че би било справедливо, след като руснаците са ви

осигурили такива скъпи и хубави тоалети, за да постигнат целите си, да продължите да ги носите, докато имам възможност сам да ви купя, както възнамерявам, най-красивите дрехи, които някога е притежавала една жена.

— Но... как успяхте да ги вземете? — попита Алоя.

— Преди да тръгна от хотела, наредих на прислужниците си да отидат в апартамента ви да опаковат всичко, което намерят там.

— Но прислужницата ми Олга... не може да не се е опитала да ги спре.

Крейг се засмя.

— Предполагам, че е употребила доста думи, за да го направи, но прислужниците ми са я накарали да млъкне.

Той видя, че на лицето на Алоя се изписва едва ли не ужас, и побърза да обясни:

— Не са й направили нищо лошо. Наредих им само да запушат устата ѝ и да я завържат. Накарах ги да оставят бижутата на барона в скута ѝ, за да не могат по-късно да ни обвинят в кражба.

Той каза това толкова весело, че тя се усмихна.

— Не мога да повярвам! Олга беше ужасна... Много властна жена!

— Предполагам, че ще мине известно време, преди да я открият камериерките в хотела... Може би вече са я открили.

Алоя отново се усмихна и обгърна врата му с ръце.

— Как можете да мислите за всичко? — попита тя. — Вече се боя, че няма да ме одобрите като съпруга, да не говорим за домакия.

Крейг я притисна към себе си.

— Вие сте всичко, за което някога съм мечтал. Нищо друго няма значение.

Той започна да я целува отново, докато едно залюляване на яхтата не ги накара да се изправят.

— Скъпа — каза той, — искам да бъдете красива, макар че не мога да си представя как бихте могла да станете още по-красива, отколкото сте сега. Но след половин час сигурно ще разбере, че съм се лъгал!

— Половин час? — възкликна Алоя. — Това е много малко време, за да се преоблека, така че ме оставете бързо!

Тя се засмя и понеже му се стори божествена, Крейг започна да я целува отново, докато тя не го отблъсна от себе си и не затвори вратата след него.

Докато отиваше към своята каюта, Крейг мислеше, че никога през живота си не е бил толкова щастлив. Струваше му се, че всеки нерв в тялото му е зареден с електричество.

Когато Алоя дойде при него в салона, нощта се беше спуснала и на небето грееха звезди.

Морето беше спокойно и светлините от яхтата се отразяваха във водната повърхност, а светлините от брега придаваха на гледката такава красота, че Крейг си помисли, че никога няма да я забрави.

Но когато Алоя влезе при него, той разбра, че тя е по-красива от всичко, което някога е виждал — по-красива от снежните върхове на Хималаите, от слънцето, изгряващо над пустинята, от осветения от луната Тадж Махал.

Навярно когато се беше обличала, Алоя бе мислила за Индия, защото роклята ѝ напомняше сари — беше прибрана в кръста и увита около едното рамо.

Тъй като моделиерът се беше опитал да улови тайнствената дълбина на очите ѝ, материята беше бледорозова, бродирана със сребро и украсена с аметисти.

Роклята беше прекрасна, но Крейг не можеше да свали поглед от бялата кожа на Алоя, от сребристия блясък на косите ѝ и от светлината в очите ѝ, която повече от всякакви думи му казваше колко го обича.

Те останаха за миг неподвижни, загледани един в друг, и след това Алоя се затича към него, сякаш единствено в обятията му се чувстваше в безопасност.

— Изглеждате прекрасно, скъпа — каза Крейг.

— Искрах да го чуя от вас — отговори тя.

Имаха да си кажат толкова много неща, че след като стюардите прибраха приборите след вечеря, те останаха в салона още дълго. След това Крейг я заведе на палубата, за да се полюбуват на звездите.

— Как можах да съм толкова глупава и да не повярвам, че Бог и силата, в която и двамата вярваме, ще позволят татко и аз да изпаднем в беда? — попита Алоя тихо.

След малко тя добави:

— Сега се срамувам, че се страхувах толкова много... Но, струваше ми се, че няма изход... че за нас няма да има спасение, докато... докато не срещнах вас...

Крейг си спомни как, когато разговаряше с лорд Нисдън Алоя му беше заприличала на малко животинче, уловено в капан, което се мъчи да избяга.

Спомни си с горчивина колко обезпокоен беше самият той, когато не знаеше как да помогне на Алоя или да открие Рандъл Сеър, и я притисна към себе си.

— Трябва да се уповаваме на вярата си — каза той. — Светът има нужда от това. Има нужда от вярата, че всъщност ние не сме сами и винаги можем да използваме силата, ако решим.

Алоя пое дъх.

— Мислех — каза тя, — че на света няма друг човек, който мисли като татко.

— Има толкова много неща, които не знаем — каза Крейг. — И понеже сега сме заедно, за мен ще е още по-вълнуващо от когато и да било, да продължа да изучавам неизвестното и тайните на Вселената, които остават скрити, освен за неколцина избраници.

— И вие сте един от тях — отговори Алоя тихо.

Той се обезпокои, че тя може да настине, и затова отново я заведе долу в салона.

— Утре ще бъдем в Марсилия — каза той. — А сега искам да се наспите и повече да не се тревожите за нищо.

Тя го погледна и той разбра, че желае да го пита още много неща, но понеже, за разлика от повечето жени разбираше, че той желае да запази плановете си в тайна, остана мълчалива.

След това му каза:

— Искам да пожелая лека нощ на татко.

— Разбира се — отговори Крейг.

Той отвори каютата, в която спеше Рандъл Сеър. Веднага щом влязоха, прислужникът, който дежуреше, излезе навън, за да ги остави сами.

Въпреки слабото осветление, Крейг успя да види лицето на Сеър и се убеди, че е спокойно и че сънят му е естествен. Алоя остана загледана в баща си известно време и след това коленичи край него. Тихо, сякаш знаеше, че той може да я чуе в света на сънищата, тя каза:

— Ние сме в безопасност, татко, и аз благодаря на Бога и на Крейг за спасяването ни. Щастлива съм, по-щастлива отколкото когато и да било. Вече няма от какво да се страхувам.

Говореше много вълнуващо.

След това скри лицето си с ръце и Крейг разбра, че молитвите ѝ са твърде съкровени и че дори и той не може да ги чуе.

Той изчака, докато Алоя се изправи, и си помисли, че лицето ѝ е толкова одухотворено и радостно, колкото трябва да е било лицето на света Девоте, когато душата ѝ като гълъб е излетяла от тялото.

Когато си спомни светицата, той отправи към небето една благодарствена молитва за помощта, която му беше оказал отец Августин.

Знаеше, че голямата сума пари, която беше наредил на секретаря си да остави на отец Августин, ще бъде от полза не само за бедните в Монте Карло, но и за всички онези, които се криеха, за да запазят живота си подобно на Рандъл Сеър.

След това заведе Алоя в каютата ѝ, целуна я за лека нощ и едва когато затвори вратата и остана сам, усети как в тялото му пулсират всички чувства, които тя беше събудила у него.

За разлика от другите жени, към които беше проявявал интерес, Алоя стимулираше ума му. И нещо повече, техните души сякаш се обединяваха и заедно можеха да достигнат духовното, което беше недостижимо за обикновените хора, които не си даваха сметка, че нещата, които събуждат интереса и любопитството им, наистина съществуват.

„Открих това, което търсят много хора, но никога не могат да го достигнат“ — помисли си той, преди да заспи.

На следващата сутрин Алоя се събуди след дълбок сън и толкова щастливи съновидения, че ѝ беше трудно отново да дойде на себе си.

Все пак сетивата ѝ бяха достатъчно будни, за да си даде сметка, че след тази първа от много време насам нощ, прекарана без страх, тя се чувства по-различно — и духовно и физически.

След това разбра, че двигателите не работят и че сигурно са спрели в някое пристанище.

Тя стана, дръпна пердето от илюминатора и видя някакъв кей. Вероятно бяха пристигнали в Марсилия.

Понеже нямаше търпение да види Крейг и да разбере дали това е така, тя веднага започна да се облича и да се пита колко ли е часът.

Изненада се, когато разбра, че е почти пладне и че е спала близо четиринадесет часа.

„Крейг разбра, че тъкмо от това имам нужда — помисли си тя. — Той мисли за всичко! Как може на света да има толкова прекрасен човек?“

Тя натисна звънеца и когато се появи единият от прислужниците, го попита:

— Как е баща ми тази сутрин?

— Спа много добре, мис — отговори прислужникът. — Събужда се два пъти и му дадох малко супа, която претоплях през цялата нощ. Веднага след това заспиваше отново.

— Сега спи ли?

— Като младенец, мис. Не се тревожете за него. Ще ви донеса кафе.

Прислужникът излезе, преди да успее да го попита за Крейг. Тя се зачуди дали и той изпитва същото нетърпение да я вида, както тя.

Когато прислужникът се върна с кафето, успя да го попита:

— Знае ли мистър Крейг, че съм будна?

— Господарят слезе на брега, мис — отговори прислужникът, — но скоро ще се върне. Каза да ви предам, че няма да се бави много.

Алоя облече една от роклите, за които френският моделиер беше казал с гордост, че ще се превърнат в център на вниманието в Монте Карло.

Спомни си колко омразна ѝ беше мисълта, че непознати хора ще я оглеждат и че всичко това се прави, за да привлече вниманието на един мъж, от когото трябваше да изкопчи нужната на руснаците информация.

— Ако не научиш от него това, което искаме — беше заявил баронът, — ще отведем баща ти и никога повече няма да го видиш.

Тогава Алоя извика ужасена и той добави:

— Всичко зависи от теб. Искам този човек да стане твой любовник. Една жена може да накара един мъж да ѝ каже всичко, което поиска, стига да са заедно в леглото.

— Как... можете... да искате такова нещо от мен!?

Баронът я погледна така, сякаш беше робиня, изложена гола на показ на пазара, а той преценява дали си струва цената.

Тя знаеше много добре, че когато започнеха да измъчват баща ѝ, за да го накарат да им предаде нужната им информация, не би могла да направи нищо, за да му помогне.

Ето защо единствената ѝ надежда беше да печели време и да се моли да стане някое чудо, което да им помогне да избягат от руснаците, преди да ги отвлекат от Монте Карло. Затова и се съгласи да играе ролята на прелъстителка пред лорд Нисдън, както искаха руснаците, да си играе със суетността му и да казва, че го намира много привлекателен, без да забравя нито за миг, че е въпрос само на дни наистина да му стане любовница. Всяка минута, всяка секунда от времето, прекарано с лорда, тя се чувстваше като потънала в кал и мръсотия, но това беше единствената възможност да помогне на баща си.

Когато Крейг се появи, на нея ѝ се стори, че това е някаква небесна светлина. Сякаш сам архангел Михаил и инстинктът ѝ бяха подсказали, че може да му се довери, макар и да се страхуваше да го направи.

— Само една дума на някой външен човек — беше я предупредил баронът, — само един вик за помощ и баща ти ще умре!

Но инстинктивно беше почувствала, че Крейг ще ѝ помогне. Още при първите думи, които размени с него на балкона, тя разбра, че той е по-различен от всички мъже, които беше срещала.

Нещо у нея се бе устремило към него и я беше накарало да го почувства близък така, както чувстваше баща си.

И докато се молеше да ги спаси, разумът ѝ я предупреждаваше, че ако направи една-единствена непредпазлива стъпка, ако каже една необмислена дума, ще подпише смъртната присъда на баща си.

Нощем, когато се мъчеше да заспи, тя си мислеше за силата, за която ѝ беше говорил баща ѝ, и се мъчеше да му повярва, че тя винаги е някъде наоколо.

И в същото време изпитваше ужас от неопитността си.

След това чудото наистина се беше случило и Крейг победи барона, надхитри пазачите на баща ѝ. Направи го толкова хитро, че и

сега ѝ беше трудно да повярва, че всичко е минало без проливане на кръв и без никой да пострада.

„Обичам го! — каза си Алоя. — Боже, моля те, накарай го да ме обича и той!“

Разумът ѝ казваше, че в живота му е имало много други жени. Той беше толкова хубав, толкова привлекателен. Лорд Нисдън и беше казал колко невероятно богат е.

Но инстинктът ѝ говореше, че всичко това е без значение и че помежду си те имат нещо безценно, нещо свято, с което нищо друго не можеше да се сравнява.

Тя застана на палубата и след малко видя на кея да спира кола. От нея слезоха Крейг и капитанът на яхтата.

Още когато той стъпи на трапа, първият ѝ порив беше да се хвърли в обятията му, но със свръхчовешко усилие успя да се овладее и да изчака той да дойде при нея.

Крейг не каза нищо. Той я улови за ръка и я заведе в салона. Усмихна ѝ се, а тя прошепна едва чуто:

— Чаках ви...

— Не се съмнявах в това, скъпа, но все пак сключването на брак отне доста време — отговори Крейг.

Тя се вгледа в него с невярващи очи и каза:

— Как... Нима сме женени?

— В съответствие с френските закони, кметът на Марсилия сключи нашия брак. Капитанът беше ваш пълномощник.

— Аз... аз съм омъжена за вас!? — гласът на Алоя сякаш идеше изпод земята.

— Да, ние сме мъж и жена! — отговори Крейг. — Но понеже знаех, че ще ви достави удоволствие, отидох до руската църква в града и уредих да сключим църковен брак по-късно следобед, съгласно обичаите на вярата, към която е принадлежала майка ви.

Алоя извика и в очите ѝ се появиха сълзи.

— Как... как ви дойде наум да направите нещо толкова прекрасно? Това е нещо, което желая повече от всичко друго!

Крейг обгърна раменете и с ръце, но не я целуна, а само каза:

— Мисля, че и двамата притежаваме тази вяра, към която се стремят всички религии. Силата, в която вярваме, скъпа моя, не принадлежи на никоя от тях. В същото време исках да сте моя съпруга

и реших, че ще се почувствате още по-блажена, ако чуete благословията във вашата църква.

Алоя поe дъх.

— Искaх, това — каза тя.

След това Крейг я целуна без притеснения, властно. Едва след обяда тя каза:

— Въпросът сигурно изглежда банален, но какво искате да облека?

Крейг се засмя.

— Знаех си, че рано или късно женствеността ви ще се върне и ще ме попитате това. Тъй като освен нас и двамата свидетели, когато свещеникът ще сложи короните на главите ни, няма да има никой, предлагам да отпразнуваме сватбата си така, че да я запомним и да доставим радост на децата си по-късно.

Той изчака докато на лицето ѝ се появи свенливостта, която знаеше, че ще се появи, и червенината да залее бузите ѝ.

— Французите обикновено се женят в официално облекло и такова смятам да нося аз. Но бих желал, мила моя, да си сложите сребристия тоалет, в който изглеждате като лунна светлина. Онзи, с който ви видях на увеселението у княза.

Той я притегли до себе си и добави:

— Струва ми се, ако не греша, че именно тогава разбрахте за първи път, че можете да ми се доверите и че в ума и сърцето ви, аз съм по-различен от всеки друг мъж.

— Обичах ви... сега знам, че ви обичах — отговори Алоя, — но всичко беше толкова странно... аз не познавах любовта... имах чувството, че сте дошъл от звездите, за да ми помогнете... и за първи път в края на дългия тъмен тунел, в който бях затворена, проблесна светлинка...

— Ето това открихме заедно — каза Крейг. — Светлината, която никога няма да ни изостави, която ще бъде наша завинаги.

Когато коленичиха един до друг в малката руска църква с висящите сребърни полилеи и покрити с икони стени, Крейг имаше чувството, че благословията на свещеника се превръща в светъл лъч.

Това беше светлината, която гореше в душите им, светлина, която щеше да им разкрие чудесата на Вселената, защото беше част от тяхната любов.

Тъй като церемонията беше много вълнуваща и нейната святост ги накара да забравят за известно време страстта си, те се върнаха на яхтата мълчаливи. Алоя знаеше, че с брака си тя пристъпва прага на едно убежище, където щеше да е в безопасност за вечни времена.

Качиха се на яхтата и завариха салона украсен с бели лилии, а когато Алоя видя на масата голямата сватбена торта, не можа да не се засмее радостно и сякаш въздухът се изпълни със звън на сватбени камбани.

— Ние сме женени! — извика тя. — Наистина сме женени!

— В това няма никакво съмнение, скъпа моя — каза Крейг тихо.

Пиха шампанско с екипажа, който вдигна тост за тяхно здраве и им пожела всичко най-хубаво. След като моряците получиха щедри порции ром, тортата беше разрязана и всички се върнаха по местата си.

Когато Крейг поръчваше букета за Алоя, той нареди да направят и малък венец от лилии за главата ѝ, покрита с бял воал.

След като хората от екипажа си отидоха, те останаха още известно време в салона, без да говорят. Думите бяха излишни и те тръгнаха към каютите, тъкмо когато „Сирена“ вдигна котва и се отдели от кея.

— Къде отиваме? — попита Алоя.

— Не искам да останем в пристанището, където е пълно с хора — отговори Крейг. — Недалеч има малък залив, в който ще спуснем котва за през нощта. Там ще се чувстваме спокойно. Над нас ще са само звездите и ще чуваме единствено плискането на вълните под нас.

— Звучи много романтично — каза Алоя.

— Така и ще бъде, скъпа — увери я Крейг. Заведе я не в нейната, а в своята каюта. Там до леглото също имаше бели лилии. В специални вази, закрепени за пода, за да не се разливат, имаше още цветя.

Тя погледна Крейг и си помисли, че само той би могъл да организира сватбата им толкова прекрасно и макар да не беше огласена и да мина тихомълком, без съмнение щяха да я запомнят за цял живот.

Той свали венеца и воала ѝ много нежно и когато тя го погледна с очи, които сякаш бяха пълни със звезди, той каза:

— Това е нашият сватбен ден, мила моя. Аз те обичам и знам, че си още много млада и невинна и затова не искам да направя нищо, което да помрачи щастието ни или да те накара да почувстваш страх.

Алоя се засмя.

— Та как бих могла да се страхувам от теб? — попита тя. — Разбирам, какво искаш да ми кажеш и не знам много неща за любовта, защото винаги съм живяла на странни места с майка си и баща си, но винаги съм си мечтала за нея и ти си мъжът, който направи мечтите ми реалност... Струва ми се, че вече сме били заедно в някакъв друг живот...

— Обичам те! — възкликна Крейг. — Обичам те толкова много и не мога да си обясня как един човек успя да промени живота ми така само за два дни. Изпитвам чувства, които не съм и мислил, че мога да изпитвам.

— Ако мога да ти дам нещо... ново... и различно от всички останали... това за мен ще е най-прекрасното нещо, което ми се е случвало.

Тя опря глава на рамото му и добави:

— Ти си толкова хубав, толкова мил и жизнен, че се боя... че след известно време... можеш да започнеш да се отегчаваш от мен...

— Това е невъзможно — каза Крейг. — Как бих могъл да се отегча от самия себе си? Защото това си ти, моята обожавана жена не само защото ни свързва святото тайнство на брака, но и защото телата ни са едно цяло, както душите, сърцата и умовете ни. Алоя вдигна ръце към него.

— Ние сме женени и сме едно цяло — каза тя, — но ти си по-голямата и по-съществена част от това цяло.

— Не бива да говориш така, скъпа моя — възрази Крейг. — Но, от друга страна, аз мисля същото за теб. Дори и в това мислите ни съвпадат!

Чуха как котвата се спуска и след това стъпките по палубата утихнаха и останаха само тишината на нощта и плискането на вълните отдолу.

Той я целуна, съблече роклята ѝ и я положи на леглото. Алоя забеляза, че е дръпнал завесата от илюминатора и на небето отвън светят не само звездите, но и новата луна. Тя си помисли, че луната е като живота, който започваха да живеят заедно и че светлината ѝ —

толкова величествена и красива — ще ги води винаги напред. Не можеше да изрази чувствата си, освен с любов.

След това Крейг дойде до нея и тя почувства тялото му, притиснато към нейното, усети ударите на сърцето му и ръцете, които я докосваха.

Луната не само ги обви в сребърния си плащ, но и затрептя помежду им. Тя беше силата на любовта, която беше тяхна — сега и завинаги.

Беше три часът следобед и слънцето печеше силно, когато Крейг излезе от водата и се качи на палубата при Алоя, която си почиваше под един сенник.

Облече си дългата до земята хавлия, сложи на врата си кърпата и седна на шезлонга до жена си.

— По-хладно ли ти е сега, скъпи? — попита Алоя.

— Да — отговори той.

— Докато ти плуваше, дойдоха и ми казаха, че татко се е събудил, хапнал е добре и отново е заспал. По-късно ще иска да ни види.

— Когато се събуди, ще отидем при него — каза Крейг. — Надявам се пътуването с влак довечера да не му се отрази зле.

Алоя възкликна изненадано:

— Тази вечер ще пътуваме?

— Искам да те заведа в Англия — отговори той. — Първо, защото Форин Офис трябва да научи това, което знае баща ти, колкото се може по-бързо, и второ, защото веднага след като свършим с това, смятам да заведа двама ви в Америка.

Алоя го погледна угрижено и той добави:

— Искам да ви представя на семейството си и понеже си мисля, че баща ти трябва да се скрие за известно време, просто не мога да си представя по-подходящо място от ранчото си в Тексас.

Очите на Алоя се разшириха, но тя не каза нищо, и Крейг продължи:

— Веднага щом възстанови здравето си, ще го накарам да напише и да публикува всички тези неща, които ще бъдат от огромна

полза за целия свят. Това ще му осигури занимание, докато се залови с работата си отново.

Алоя въздъхна щастливо.

— Изглежда всичко си обмислил.

— Предполагам, че баща ти ще се съгласи, че така е най-добре.

— Ами ако аз не се съгласяя? — попита тя предизвикателно.

— Тогава ще те целуна, прекрасна моя, и ще промениш решението си.

Погледът му се спря върху устните ѝ и тя имаше чувството, че вече я целува. Видя огъня в очите му и сякаш я прониза лъч слънчева светлина.

Тя си помисли, че не биха могли да се погледнат в очите, без да почувстват вълнението на другия, което беше, тя знаеше със сигурност това, трепетът на любовта. И през ум не ѝ беше минавало, че любовта би могла да е нещо толкова прекрасно и в същото време божествено, защото беше убедена, че всичко, което правят, е свято, като част от самия Бог.

— Обичам те! — каза тя, сигурна, че Крейг иска да го чуе.

След това сякаш нещо я сепна и тя попита:

— Каза, че татко трябва да се скрие за известно време. Но защо? Нима мислиш, че руснаците биха могли да... да го преследват?

В гласа ѝ се пови страхът, който Крейг познаваше. Той сложи длан върху нейната и каза:

— Помислих си, че рано или късно ще зададеш този въпрос, и понеже не мога да позволя да се страхуваш, трябва да ти покажа нещо.

— Какво е то?

Крейг взе един от вестниците, които секретарят му, мистър Кавендиш, беше донесъл от Марсилия и беше оставил на малката масичка до шезлонга ѝ, докато той плуваше в морето.

Алоя знаеше, че секретарят е ходил до Марсилия, за да ги купи, но не ги беше погледнала, защото не я интересуваше външният свят и мислеше единствено за съпруга си и щастието им.

Крейг взе един от вестниците, разгъна го и ѝ го подаде.

За миг — защото ѝ се стори, че това, което ще види, е от жизнена важност за тях двамата, черните печатни букви сякаш заплуваха пред очите ѝ. След това успя да прочете:

„Пожар обхвана руската яхта «Царевна», закотвена до друга руска яхта в сряда вечерта на пристанището в Монте Карло.

Пожарникарите са успели да се доберат до мястото на произшествието едва тридесет минути по-късно, когато огънят е бил обхванал почти цялата яхта, голяма част от която е опожарена.

За нещастие, собственикът, барон Строгалов, не е бил спасен от пламъците и след потушаването тялото му е било намерено в главния салон, където той е паднал от инвалидния си стол.

С прискърбие трябва да съобщим за смъртта на видния руски благородник, известен като почитател на театъра и любител на музиката. Това е било първото му посещение в Монте Карло.

Няколко от членовете на екипажа са получили значителни обгаряния, а двама са настанени в болница без опасност за живота.“

Алоя прочете дописката и възкликна:

— Баронът е мъртъв!

— Няма да тъгуваме за него прекалено дълбоко, нали? — отговори Крейг тихо.

Тонът му накара Алоя рязко да се обърне към него.

— Ти... си отговорен за това?

— Не исках да се тревожиш — отговори той — и да мислиш, че баронът застрашава живота на баща ти или моя живот. Надявам се, че това, което е имал да докладва за Рандъл Сеър, е изгоряло заедно с него.

Той продължи със сарказъм:

— Струва ми се, че баронът искаше да се сдобие с цялата слава за залавянето на такъв забележителен човек като Рандъл Сеър, така че Тайната полиция, по чиято заповед е действал, вероятно знае много малко за събитията в Монте Карло.

— Нима... това е истина? — попита Алоя.

— Сигурен съм, че е така — отвърна Крейг. — Познавам начина, по който работят, и бях сигурен, че след като баронът беше принуден да ни предаде баща ти, сред екипажа му ще настъпи смут и кърмата на яхтата му ще остане неохранявана. Ето защо изпратих един от моите хора на борда ѝ, без никой да усети.

— Как е успял да се промъкне там?

Крейг се усмихна.

— Руснаците са непоправими бърборковци. Говорят до безкрай и за най-малкото нещо. Заложих на предположението, че когато баронът изпрати нареждането да доведат баща ти, те ще започнат да коментират и няма да обръщат внимание на нищо друго.

— И в това време твоят човек се е качил на борда?

— Той е много способен електротехник и освен това умее да плува дълго под вода — обясни Крейг. — Дадох му деветдесет секунди, за да направи електрическата инсталация на руската яхта силно пожароопасна, но той се похвали, че са му били достатъчни шестдесет. След това доплува до „Сирена“, без никой да разбере къде е бил.

Алоя протегна ръце напред.

— Ти си... толкова умен... и в същото време ме плашиш...

— Сега вече няма нужда да се страхуваш от никой друг — каза Крейг — и ще можем да правим каквото поискаме.

Очите на Алоя заблестяха.

— Мисля, че ще правим каквото ти искаш — каза тя. — Как бих могла да се противопоставя на човек, който е толкова... предвидлив?

Крейг вдигна ръката ѝ и я целуна.

— Имам чувството, че ще се противопоставяме един на друг, ще спорим и ще стимулираме умовете си. Ще бъде вълнуващо, но винаги ще свършва по един и същи начин.

— Като отстъпя, така ли? — попита Алоя.

— Не. Като и двамата се убедим, че искаме едно и също нещо — отговори той. — Тази сутрин нищо друго няма значение, освен че се обичаме. Сигурно ще ми е необходим цял живот, скъпа моя, за да ти покажа колко много те обичам.

Той стана от шезлонга, протегна ръце и я притегли към себе си.

— Ще слеза долу, за да се облека. Искам да дойдеш с мен, защото искам винаги да те гледам и защото искам да те целувам.

Начинът, по който той каза последните думи, недвусмислено показваше, че Крейг има предвид нещо много повече от това.

Тя го погледна с обожание и се остави да я поведе към вътрешността на яхтата.

Влязоха в каютата си, той затвори вратата и я взе в обятията си.

— Сега вече облаците се разнесоха — каза той. — И ако видя, че отново се страхуваш, ще се ядосам много.

— Как бих могла да се страхувам, след като ти и татко сте в безопасност? О, мили, мили Крейг, ще ми обещаеш ли, че каквото и да реши да прави татко в бъдеще, ти ще стоиш при мен? Не мога и да си помисля, че след всичко, което преживяхме... можеш отново да бъдеш изложен на опасност... тогава... ще предпочета да умра!

Крейг не отговори. Прегърна я и я целуна. След това почувства мекотата на устните ѝ, почувства как пламъкът, горящ у него събужда пламъка у нея, взе я на ръце и я пренесе до леглото.

След това продължи да я целува властно, страстно, огнено и да усеща как пламъкът се разгаря все повече и повече.

И докато двамата се носеха заедно към небесата, бяха убедени, че огънят на любовта изгаря не само страха, но и злото.

Пред тях се простираше щастие, в което нямаше страх, нямаше опасности и злини, а само опиянение, съвършенство и величието на любовта.

Издание:

Барбара Картланд. Мисия в Монте Карло

ИК „Абагар холдинг“ ООД, София, 1993

Редактор: Елиана Владимирова

ISBN: 954-8004-85-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.